

Giới thiệu Quốc Gia Từ Chối Bảo Vệ Em

Thể loại: Nguyên sang, Ngôn tình, hiện đại, HE, Tình cảm, Dị năng, Ngọt sủng, linh dị thần quái

Số chương: 89

Tiến độ: 1 tuần 2c

Edit: Mộng Nguyệt

Trong khối huyết ngọc đã tồn tại mấy trăm năm là một linh hồn trú ngụ. Nhưng khi khối ngọc bị vỡ, nàng liền lâm vào giấc ngủ say

Chờ tới khi nàng tỉnh giấc, mọi thứ đều đã thương hải tang điền.

Nàng là bảo vật gia truyền của Tạ gia, cho dù nát, thì cũng vẫn sẽ truyền tiếp đời này sang đời khác.

Lúc này đây, nàng đã truyền tới tay của trưởng tôn nhà họ Tạ —— Tạ Minh Triệt.

Từ khi Tạ Minh Triệt từ chữa xong ngọc bội gia truyền của dòng họ xong, liền vẫn luôn cảm thấy trong nhà có chút không thích hợp, thẳng đến một ngày kia, vào lúc nửa đêm anh đang nửa tỉnh nửa mê, một cô bé con vành mắt đỏ ửng từ trong chăn anh chui ra.

A Yên thực tức giận: anh có thể đừng có sờ chúng nó được không! anh có biết cái bình hoa kia thích anh hay không!

Tạ Minh Triệt: Bình hoa nào?

A Yên: Là, Là cái bình cứu Đào màu hồng thời triều Thanh đó! Nó cứ mãi nhìn anh!

Tạ Minh Triệt nhéo nhéo mặt cô, thời điểm rũ mắt nhìn cô, trong mắt như có ngân hà pháp phối: Chúng nó là của quốc gia, em là của anh.

Ôn nhu cho em, quãng đời còn lại cũng đều giao cho em

Nam chính là giáo sư chuyên sửa chữa các cổ vật, cùng với nữ chính là đồ cổ gia truyền thành tinh

Bỏn văn nữ chủ siêu đáng yêu, nam chủ cực kì biết chiều ghẹo!

Tag: Thời đại kỳ duyên ngọt văn hiện đại hư cấu đồ thị văn, linh dị thần quái

Vai chính: A Yên, Tạ Minh Triệt | vai phụ: một đám tiểu khả ái nha |

Nữ chính là linh hồn ẩn trong khối huyết ngọc, bảo vật gia truyền của nhà họ Tạ. Vào một ngày nọ, sau khi chữa lành vết rạn vỡ trên huyết ngọc, Tạ Minh Triệt phát hiện, nhà của mình như có năng tiên nhỏ dọn dẹp mọi thứ trong nhà, đến khi anh về nhà thì lại ẩn ở một nơi nào đó.

Và... anh phát hiện, cô nàng nhỏ bằng búp bê là người đã tạo nên những sự thay đổi đó. anh bắt đầu sưu tầm quần áo búp bê, ngôi nhà búp bê, vật dụng cho búp bê... và anh mang theo cô nàng nhỏ xinh đó trong túi áo mang theo đi làm...

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Từ Chối Bảo Vệ Em* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 1: Huyết ngọc gia truyền

Edit: Mộng Nguyệt

Lúc Tạ Minh Triệt trở lại Hi viên thì trên bầu trời đã lấm tấm những hạt mưa rơi lác đác

Mưa rơi xuống, đánh vào những tấm màn ngăn trên hành lang tích tích đáp đáp, như là một giai điệu hài hoà của thiên nhiên.

"Minh thiếu gia, lão phu nhân gọi ngài đi vào." một người phụ nữ ăn mặc mộc mạc vén màn đi ra, mắt chú ý cười nhìn Tạ Minh Triệt.

Tạ Minh Triệt khẽ gật đầu, trên mặt không hề có thêm biểu tình gì khác, hai chân thon dài bước ra, người đã đi về hướng trong phòng.

Người phụ nữ trung niên này đại quân gia của Hi Viên, cũng là người hầu thân cận của lão tổ mẫu Tạ gia, những tiểu bối trong Hi Viên này khi gặp bà đều cung kính gọi Di Minh.

Mà lúc này bà nhìn thấy dáng vẻ lạnh như băng của Tạ Minh Triệt, cũng không nghĩ nhiều.

Bà đã sớm thành thói quen.

Vị thiếu gia này từ nhỏ vốn là bộ dáng ít nói này, gương mặt giống như được tạc ra từ băng tuyết, cho dù là ai cũng không thể thay đổi khối băng này, dù là đến chỗ lão phu nhân, cũng giống như thế.

thật giống như tính tình của hắc tròi sinh lãnh đạm, đáy mắt giống như chưa bao giờ có một tia hơi ấm, nhưng khuôn mặt của hắc cũng là tròi sinh tuấn tú lạ thường, mày như tranh vẽ, cực kỳ giống mẹ của hắc.

Di Minh đứng ở cửa, nghĩ vậy cũng không khỏi thở dài một hơi.

Ngược lại cũng không thể trách hắc.

Dù là ai bị bọn buôn người bắt cóc, ở trong núi lớn bị tra tấn vài năm như vậy, trong lòng cũng sẽ hằn những vết thương không thể xoá nhoà.

Thời điểm Tạ Minh Triệt bước vào trong nội thất, ngược mắt liền thấy lão phu nhân trên người mặc bộ y phục màu xanh đậm, đang tựa vào trên giường la hán xem tivi.

Trong TV đang phát bộ phim hoạt hình không biết tên, mặc dù nói là loại phim dành cho trẻ em, nhưng thấy lão phu nhân nhìn chăm chú vào tivi thì cũng là nhìn xem thập phần vui vẻ.

Có lẽ là thấy Tạ Minh Triệt đi đến, ánh mắt lão phu nhân lập tức sáng lên, bà vội vã hướng hẳn phát tay, "Minh Triệt à, mau tới đây!"

Thấy cháu trai mà mình nhớ mong thật lâu, lão phu nhân cao hứng giống như một đứa trẻ.

Tạ Minh Triệt đi qua, ngồi ở bên cạnh lão phu nhân, "Tổ mẫu."

Ngữ khí của hắn nghe qua bình bình đạm đạm, khi nhìn bà thì trong cặp mắt không hề dao động như trước kia lại hơi có gợn sóng.

Nhưng lão phu nhân hoàn toàn không ngại điểm này, lời kéo tay hắn mà bắt đầu lao thao nói một đống lớn.

không có biện pháp, ai bảo cháu trai của bà khó được mới trở về một lần như vậy chứ? Nhớ tới mâu thuẫn mấy năm qua giữa hắn và cha hắn, lão phu nhân khẽ nhủ mảy, trong lòng ít nhiều có chút chua xót.

"Minh Triệt à, hai đứa con trai của Mạnh gia ở thành Nam đều đã kết hôn vài ngày trước..." nói xong, lão phu nhân không tự chủ lại nói đến chuyện của Mạnh gia.

"Con còn nhớ trường từ Mạnh Nghi Tu của Mạnh gia chứ? Cậu ta cũng đã có vợ!" Lão phu nhân cố ý nhắc tới Mạnh Nghi Tu, là vì bà cảm thấy tính tình của Mạnh Nghi Tu nhà họ Mạnh so với cháu nội của bà có chút tương tự, người ta cũng đã tìm được vợ, nhưng hắn vẫn còn không có động tĩnh gì...

Tạ Minh Triệt tính tình lãnh đạm, không giỏi giao thiệp, cũng không quá nguyên ý giao thiệp với người khác, ở công tác ở Cẩm cung nhiều năm như vậy, cũng không được mấy người bạn, chớ đừng nhắc tới bên cạnh hắn có bất cứ cô gái nào.

Tạ lão phu nhân cũng có chút nóng nảy.

Dù sao cháu trai này của bà cũng không nhỏ, cũng đã 27 tuổi.

Lão phu nhân kéo tay Tạ Minh Triệt nói hồi lâu, mà hắn thùy chung vẫn chưa hề chớp mắt, cuối cùng chỉ là hàu kết khẽ nhúc nhích, phát ra một đơn âm tiết: "Ừm."

Cuối cùng, lão phu nhân cũng chỉ có thể khẽ thở dài một hơi, sau đó gọi di Minh bước vào, nhận lấy đồ mà bà đã chuẩn bị từ sáng sớm hôm nay.

Di Minh nhanh chóng mang một hộp gỗ nhỏ cầm tới, giao cho lão phu nhân.

"Minh Triệt, con mở ra nhìn xem." Lão phu nhân đem hộp gỗ đặt vào trên chiếc bàn gỗ nhỏ, đẩy đến trước mặt Tạ Minh Triệt.

Tạ Minh Triệt rót cục đưa mắt liếc nhìn cái hộp gỗ kia một cái, vâng lời mở ra.

Trong hòm trái lộp vài nhung mềm mại, trên vài nhung chứa rõ ràng là một miếng ngọc bội vỡ nát.

một màu đỏ thẫm nhe máu, ngọc chất trong sáng, ở dưới ánh đèn toả ra tia sáng mềm mại ấm áp, nhìn thật kĩ còn có thể thấy giống như có dòng nước lượn lờ chảy xuôi bên trong đó.

Chỉ một cái liếc mắt, Tạ Minh Triệt liền biết, đây là một quả huyết ngọc cực tốt.

Chỉ là đáng tiếc, ngọc bội kia đã vỡ thành hai mảnh.

Tạ lão phu nhân biết tính tình thanh nhả nhưng lạnh lùng của thằng cháu nội nhà bà, lại đặc biệt chỉ thích mỗi vật cổ xưa như thế này.

Lúc này thấy hắn đem huyết ngọc cầm ở trên tay xem, bà lập tức nhìn thấy trong đôi mắt lãnh đạm từ trước đến nay của hắn đột nhiên xuất hiện tia sáng rực rỡ.

Trong lòng lão phu nhân có chút ghen tị, nghĩ rằng một người sống sờ sờ như bà ở trong mắt thằng cháu nội, sợ là còn không bằng món đồ không có sự sống trong tay của hắn ... Nhưng bà lại nghĩ, đây đều không phải là oan nghiệt do chính đứa con lớn nhất của bà làm ra sao?

Khoản nợ thiếu Minh Triệt, thằng cả của bà không chịu trả, thì làm tổ mẫu là bà phải... Nên trả thay cho nó.

Đề nén nước mắt đọng đầy hốc mắt già nua, lão phu nhân hít sâu một hơi, ra vẻ thoải mái cười cười, "Đây là đồ gia truyền của Tạ gia chúng ta, mấy mươi năm trước tổ phụ của con vô tình làm vỡ bảo bối này, cũng đã từng cho chú Hai con tìm người đi sửa lại... Con cũng biết, chú hai con là thằng bất tài vô dụng, khi đó Tạ gia chúng ta gặp khó khăn, nó liền lên tổ phụ của con, đem ngọc bội này bán đi, cũng may mà nhiều năm như vậy, tốt xấu gì cũng đã được bác của con tìm về."

"Con đi theo sư phụ con ở Cẩm cung học nhiều năm như vậy, con xem, ngọc bội này còn có thể sửa được hay không?" Lão phu nhân hỏi.

Tạ Minh Triệt nhìn chăm chú hai nửa huyết ngọc trong tay, ngón tay không nhịn được vuốt ve mặt ngoài lạnh lẽo bóng loáng của ngọc thạch, đôi môi mỏng khẽ cong không thể nhận ra, lúc hắn mở miệng nói chuyện, tiếng nói như ngọc thạch va chạm vào nhau, trong trẻo nhưng lạnh lùng thánh thót, "Có khả năng."

Lão phu nhân nghe được hắn nói những lời này, tựa hồ là thở phào nhẹ nhõm một hơi.

"Ngọc bội đó, từ bây giờ sẽ truyền cho con."

Lúc Tạ Minh Triệt rời khỏi Hi viên, đã là sau con mưa phùn.

hắn cũng không hề dừng lại khu trang viên có kiến trúc cổ xưa này dù chủ một giây, càng không muốn gặp mặt người cha nói năng cay nghiệt kia.

Nghĩ đến người cha kia của mình, đáy mắt Tạ Minh Triệt có một tia trào phúng thoáng qua, đôi môi mỏng khẽ mím, khuôn mặt tuấn tú siêu phàm tăng thêm vài phần âm u lạnh lẽo.

Đối với những món cổ vật văn hoá, Tạ Minh Triệt có một loại cảm nhận gần như cổ chấp.

trên thế giới này, đó là hứng thú duy nhất của hắn, trừ cái đó ra, tất cả những chuyện khác đối với hắn mà nói, đều là nhạt nhẽo vô vị.

Vì thế vào năm hần mười tám tuổi thì tiến nhập cấm cung Lệ thành - - tòa cung cấm dành cho các bậc đế vương trải qua ngàn năm mưa gió, bái giáo sư phục hồi sửa chữa cổ vật văn hoá nổi danh Cấm cung là Điền Vinh làm sự phụ, trở thành một trong những thành viên sửa chữa di vật văn hoá xưa.

Thừa dịp nghỉ phép năm sáu ngày, Tạ Minh Triệt liền hoàn thành việc phục hồi huyết ngọc

Bởi vì đây là do người có kĩ năng phục hồi cực kì cẩn thận nhất hoàn thành, cho nên mặt ngoài của ngọc bội thoát nhìn giống hệt như trước kia, chỉ là nreus đem soi dưới ánh sáng mạnh, vẫn sẽ thấy một đường rạn nứt nhỏ.

Dựa theo lời Điền Vinh, sự phụ của Tạ Minh Triệt nói, phục hồi cổ vật cũng không thể tu phục thành hoàn hảo như lúc ban đầu, gần như không thể tránh khỏi sẽ để lại dấu vết, đó là đường dây nối liền giữa lịch sử và hiện đại.

Cuộc sống từ trước đến nay của Tạ Minh Triệt luôn đơn điệu một mình, sau khi ngày nghỉ kết thúc, hần liền lại bắt đầu đến Cấm cung để tiếp tục công việc phục hồi cổ vật.

Nhưng mặc dù là mỗi ngày đi sớm về trễ, Tạ Minh Triệt cũng vẫn phát hiện ra ở trong căn hộ của mình tựa hồ có chút bất thường.

Thí dụ như thứ vốn dĩ bày biện ở trong toilet gì đó lại xuất hiện ở trên khay trà trong phòng khách, phòng chứa quần áo được sắp xếp gọn gàng, nhưng khi hần về nhà luôn sẽ trở nên rối bời, đồ ăn trong tủ lạnh bất luận sống hay chín đều luôn không cánh mà bay...

Tạ Minh Triệt hoài nghi trong nhà trọ có kẻ trộm vào hoặc là người xa lạ không rõ thân phận nào khác.

Nhưng hần lại cũng không có mất đi tài vật gì, cảnh sát đến đây hỏi thì cũng không có tra ra nguyên do.

Vì thế hần cài đặt một camera ở trong phòng khách.

Vừa từ trong phòng tắm đi ra, Tạ Minh Triệt dùng khăn mặt tùy ý xoa xoa tóc, lấy ra một bình nước từ tủ lạnh.

Vặn mở nắp bình, hần ngửa đầu uống một ngụm.

Xúc cảm lạnh như băng lướt qua nơi cổ họng, hần hít mắt phượng lại, tựa hồ toát ra một tia thích thú hiếm có.

Nước lạnh như băng làm đôi môi của hần ửng đỏ hơn bình thường, làm tôn lên gương mặt hơi tái nhợt của hần trở nên rực rỡ hơn. Nhưng bên trong đôi mắt của hần lại lạnh đậm tối tăm như băng tuyết bao phủ quanh năm suốt tháng.

Liếc cái camera được giấu kín bên trong, Tạ Minh Triệt xoay người trở lại phòng ngủ, không biết vì sao, hần chợt nhớ tới mảnh huyết ngọc mà trước đó tổ mẫu vừa đưa cho hần.

Ngập ngừng giây lát, hần kéo ngăn kéo của tủ đầu giường ra, lấy mảnh huyết ngọc kia ra cầm ở trong tay dùng lòng ngón tay tỉ mỉ vuốt ve.

hần nằm trên giường, đưa tay tắt ngọn đèn đang tỏa tia sáng ấm áp ở đầu giường, rèm cửa sô màu đậm ngăn cách đủ các loại ánh sáng từ bên ngoài cửa sổ, cả phòng đều rơi vào trong bóng tối.

Trong giấc ngủ mơ, Tạ Minh Triệt phảng phất như trở lại ngọn núi lớn sâu không thấy đáy kia

Bên tai của hần tràn đầy giọng nữ bén nhọn, ngôn ngữ địa phương hỗn tạp tối nghĩa khó hiểu, mỗi một tiếng đều gần như muốn đâm nát màng nhĩ của hần.

Trong son động âm u lạnh lẽo, đôi chân bị gãy, và còn có gương mặt gầy gò đáng sợ của người phụ nữ đó...

"Thằng nhãi con chó chết, chạy nữa tao sẽ đánh gãy chân của mày!" hần rốt cục nghe hiểu một câu như vậy.

Tay bà ta vung lưỡi hái lên, đôi mắt đỏ tươi, bộ dáng giống như ác quỷ sinh ra từ núi thâm rừng sâu.

Lưỡi hái sắc bén cắt lên bắp chân nhỏ xíu của hần, làm dòng máu đỏ thẩm phụt ra, bắn tung tóe giấc mơ, hần thờ gập rút hồn hần, ngực giống như có một tảng đá lớn đè nặng, đang ép từng chút từng chút không khí cuối cùng còn sót lại ra khỏi ngực hần.

Người phụ nữ đó lại bắt đầu khóc ở bên tai hần.

"Con của mẹ, con là con trai của mẹ..."

hần rơi sâu vào trong giấc mộng đó, làm thế nào cũng đều không thể tránh thoát.

Lúc đó, bên hông của hần bỗng nhiên truyền đến một cơn đau nhói.

hần bắt chợt mở mắt ra, trước mắt tối tăm.

Thái dương có mờ hơi chảy xuống, rõ ràng nhận thấy được trên người mình dường như có cái gì đó đang đè mình, hần hoàn toàn thanh tỉnh lại.

"Tách" một tiếng, hần nhanh chóng nhón mồm đèn đầu giường.

Ngọn đèn bắt chợt sáng lên, Tạ Minh Triệt mất thấy chân của mình giật giật, ngay sau đó liền có một cái đầu nhỏ sợ hãi lộ ra.

Là một cô gái nhỏ xinh xắn.

Gương mặt cô tròn phúng phính, da thịt trắng nõn, cặp mắt kia cũng tròn vo, cái mũi khéo léo, sắc môi ửng hồng.

Lúc này cô ửng đỏ đôi mắt, trong đôi mắt đen nhánh dường như có nước mắt quẩn quanh, dè dặt tựa vào lồng ngực của hần, không dám nhúc nhích.

"Thực, thực xin lỗi."

cô mím môi, tiếng nói mềm nhũn mang theo chút run run, tựa hồ đã rất ảm ức: "Ban nãy, tôi, tôi không nên cầu vào eo của anh..."

"Nhưng, nhưng anh siết tôi đau quá..."

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Tù Chối Bảo Vệ Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Không ăn thịt

Editor: anh

Tạ Minh Triết còn chưa kịp phản ứng đã thấy có những điểm ánh sáng kim sắc bay vào bên trong cơ thể của nữ hài đang nằm tựa vào khuôn ngực của anh.

Hình ảnh xảy ra trước mắt này thật sự quá mức quý dị, nhưng chuyện xảy ra kế tiếp càng làm người ta kinh dị hơn.

Chỉ qua một cái chớp mắt, với khoảng cách gần trong gang tấc, Tạ Minh Triết chính mắt nhìn thấy cô gái nhỏ bị ánh sáng ôn hoà bao phủ, sau đó chột thu lại thành thân hình nhỏ nhắn không đầy một tấc.

Khi mà ánh mắt của anh dừng ở bàn tay nhỏ bé của A Yên, chính cô cũng tự mình nom nớp lo sợ mà nhìn chằm chằm khuôn mặt người thanh niên chột “Biến lớn” gấp mấy lần, cả đến thờ cũng không dám ra tiếng.

Nhưng, nhưng mà..... Dáng dấp của anh cũng thật đẹp nha.

A Yên sống mấy trăm năm, chưa từng thấy qua người nào đẹp như vậy.

Nhưng khi thấy cảm xúc âm tình bất định ở nơi đáy mắt, hàm dưới căng thẳng, lông mi vừa dài vừa dày, dáng vẻ lạnh như băng của anh, A Yên theo bản năng mà nuốt một ngụm nước bọt, càng cảm thấy sợ hãi hơn.

“Tòì... Tòì... Tòì không hại người!.....” cô nắm vạt áo của anh, nom nớp lo sợ mà nói.

Vành mắt cô càng đỏ, thoát nhìn như là nước mắt của cô có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Tạ Minh Triết không nói rõ được giờ phút này đáy lòng anh rốt cuộc là cảm giác gì, tuy anh là một người điềm tĩnh, nhưng khi nhìn thấy hiện tượng quý dị, không thể dùng khoa học giải thích, anh vẫn không tránh khỏi kinh ngạc.

“Tôi là ở trong đó, tôi thật sự không hại người!” A Yên vươn ngón tay run run ra chỉ.

Tạ Minh Triết nhìn xuống khối huyết ngọc ở trong lòng bàn tay, đôi mắt phượng vốn dĩ từ trước đến nay không có bất kì gợn sóng nào hơi hơi nheo lại, môi mông hơi run.

không biết là khi nào anh đã cầm trong tay khối ngọc bội gia truyền kia, lúc này nó đã rút đi màu huyết sắc tươi đẹp, hiện ra một màu trắng trong như pha lê.

Tạ Minh Triết nhú mày. A Yên chớp chớp mắt giống như gà mổ thóc, bắt đầu thành thật dứt quãng kể ra lai lịch của bản thân.

cô là một linh hồn, ở trong ngọc bội đó đã mấy trăm năm. Khi ngọc bội bị vỡ vụn, linh thể của cô bị hao tổn nên liền rơi vào giấc ngủ say.

Mà sau khi Tạ Minh Triết đem cô chữa trị tốt, cô mới lại dần dần khôi phục lại ý thức.

Kỳ thật cô cũng rất choáng váng, không biết sau khi mình tỉnh lại đã qua bao nhiêu năm tháng rồi. Và miếng ngọc bội này đã truyền đến tay người thanh niên thoát nhìn rất đáng sợ này.

đã qua thời gian dài như vậy, cô vẫn luôn thật cẩn thận mà tránh đi anh, sợ anh phát hiện ra chính mình. Nhưng mà cô luôn quên tự mình thu thập tốt dấu vết đã lưu lại..... Đêm nay cũng là một việc ngoài ý muốn, cô cũng không nghĩ tới anh sẽ nắm ngọc bội trong tay mà ngủ.

Vốn dĩ cũng không có chuyện gì xảy ra, nhưng anh giống như rơi vào ác mộng.

Bàn tay siết chặt miếng ngọc bội của anh càng ngày càng mạnh, cô ở bên trong cũng không thể thờ được!

Đến lúc cô không nhịn được mà biến thành hình người, tay của anh cũng vừa lúc gặt gao mà bóp ngay cổ tay của cô, lực đạo thực sự rất lớn, cô đau đến đỏ cả vành mắt.

Mà khi đó mặt của cô cũng vừa lúc đối diện với phần eo của anh.

Góc áo hơi hơi xốc lên, cô nhìn thấy một mảng da thịt bóng loáng lộ ra trước mắt, dưới tình thế cấp bách, cô không chút nghĩ ngợi mà cắn một ngụm.

Khi một ngụm này cắn xuống, A Yên đã bị đôi mắt lạnh như băng với đôi mắt đen kịt kia dọa sợ rồi.

Tạ Minh Triết yên lặng nhìn chằm chằm bàn tay nhỏ bé của nữ hài trước mặt một lúc lâu, ánh mắt vẫn cứ trầm lãnh, không có dư thừa một chút độ ấm nào.

hắn biết, nhiều hiện tượng quái dị trước đây đều đã có được lời giải thích hợp lý.

A Yên rất sợ anh đem mình ném xuống giường.

Bởi vì linh lực hiện tại của cô thật sự quá mỏng manh, mà trên người anh có hơi thở của người Tạ gia.

cô ở trong cái ngọc bội kia đã thật lâu, thật lâu. Mà ngọc bội theo dòng thời gian cũng đã qua tay quá rất nhiều người, nhưng khi đó cô tự do, tuy linh lực sẽ không phải chịu sự hạn chế nhưng cô lại không có lực lượng dư thừa để thoát khỏi ngọc bội, hóa thành hình người.

Chỉ là hơn hai trăm năm trước, cô bị qua tay rồi tới tay người Tạ gia.

Lúc đó Tạ lão thái gia là một người hết lòng tin theo những điều kì bí, ông mời đến một vị đạo sĩ râu bạc từ núi Hạ âm

Lão đạo sĩ kia nói miếng huyết ngọc này là một miếng linh ngọc, nếu đem vận khí của Tà gia nối liền với ngọc bội, sau đó xem ngọc bội như bảo vật gia truyền, truyền xuống đời sau thì có thể bảo vệ Tà gia phúc trạch nối liền, trường thịnh không suy.

Tà lão thái gia tin lời lão đạo sĩ nói, lập tức nhờ lão đạo sĩ làm phép đem vận khí của Tà gia nối kết với ngọc bội. Từ đó trở đi đã hơn hai trăm năm trôi qua, A Yên liền trở thành bảo vật gia truyền của Tà gia.

Kỳ thật A Yên cảm thấy lão đạo sĩ kia thật vớ vẩn. Lúc Tà gia cường thịnh, cũng đã là danh môn thế gia của tiền triều, hưởng hết bao nhiêu danh dự. Tuy nhiên, đó cũng là vinh hiển chỉ trăm năm.

Mà trăm năm sau, thời cuộc rung chuyển, Tà gia cũng không rơi vào suy tàn, trở thành phù du sao?

Từ đó về sau, thăng hay trầm cũng phải dựa vào chính năng lực của Tà gia. A Yên chưa bao giờ cho rằng cô tạo ra được tác dụng gì.

Ngọc lại là cô, từ sau khi trở thành vật gia truyền của Tà gia, chỉ cần dựa vào hơi thở của người Tà gia, liền có thể hấp thu càng nhiều linh lực, thậm chí có thể thoát ra ngọc bội, hóa thành hình người.

Việc này thấy thế nào đi nữa cũng là người Tà gia trợ giúp cô nhiều hơn.

Bởi vì lão đạo sĩ kia đem cô cùng người Tà gia gắn vào nhau cho nên cô có thể dễ dàng phân biệt được hơi thở của người Tà gia.

Cái người đẹp trai nhưng tối tăm ít lời này chính là đời sau của Tà gia.

Hơn nữa không biết nguyên do vì sao A Yên luôn cảm thấy hơi thở trên người anh tựa hồ có sự khác biệt với người Tà gia, dường như càng tinh khiết, cũng làm cô mơ hồ có một loại cảm giác quen thuộc.

A Yên trốn phía sau cửa kính, nhìn trộm anh đang nấu ăn ở trong phòng bếp.

Khói sương mỏng lung mờ mờ ẩn hiện khuôn mặt lạnh lùng của anh, áo sơ mi màu đen không cài hai cúc trên cùng, ngón tay thon dài cảm sạn, động tác thoát nhìn rất quen thuộc.

anh luôn luôn không nhanh không chậm, rất kiệm lời.

A Yên trộm quan sát anh vài ngày, phát hiện anh có thể cả ngày không mở miệng nói một chữ.

Mà giờ phút này nhìn bộ dáng nấu cơm của anh, thoát nhìn dường như lây dính một ít nhân khí, nhưng vẫn không thể hòa tan được sự lạnh nhạt giữa đôi lông mày ấy.

Khi hương thơm đồ ăn bay ra, A Yên không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt.

cô trộm liếc mắt một cái trên bàn, đôi mắt tức khắc sáng lên: Thật!

Chỉ là ngày khi cô giương mắt, đối diện chính là đôi mắt phượng lạnh lùng.

A Yên tức khắc cứng đờ cả người.

Đôi mắt tròn xoe cũng không dám chớp chớp một cái.

May mà nam nhân chỉ nhìn cô một cái rồi thôi, thần sắc vẫn không có gì biến hóa. anh ngồi xuống bàn ăn và bắt đầu lẳng lặng ăn cơm.

A Yên xem động tác dùng bữa ưu nhã của anh, nhìn không được mà chép chép miệng, ngón tay sờ sờ ly nước cản trở cô.

cô chỉ là một linh hồn, căn bản không cần phải ăn đồ ăn của con người.

Nhưng thật sự không có biện pháp, A Yên có sự đam mê rất lớn với thức ăn.

Trước kia không có biện pháp thoát khỏi ngọc bội còn tốt, cô không biết đồ ăn của con người có bao nhiêu ngon. Sau khi trở thành vật gia truyền của Tà gia thì cô liền không cưỡng lại được hương thơm ngào ngạt của thức ăn.

Nhưng sau khi ngọc bội vỡ đôi, cô liền rơi vào giấc ngủ say. cô đã thật lâu thật lâu không có ăn qua đồ ăn của con người. Lúc này thấy anh ăn, cô thật sự là thèm muốn điên rồi.

cô do dự thật lâu, cuối cùng vẫn là không nhịn được.

Chậm chậm bò xuống bàn trà, A Yên thật cẩn thận mà tới gần bàn ăn, động tác cực nhẹ.

Khi đã chạy đến bàn ăn, cô liền bám vào chân bàn, leo lên trên. Ngay lúc cô thở hồng hộc mà bò đến trên bàn cơm, lại bỗng nhiên đối diện với cặp mắt phượng xinh đẹp.

Đôi mắt tròn xoe của cô trừng lớn, cả người run lên một cái, không có bám chặt góc bàn, mắt thấy liền phải rơi xuống.

A Yên theo bản năng mà nhắm chặt hai mắt, nhưng lại không có cảm nhận được móng của mình chạm đất.

cô nói lỏng các ngón tay nhỏ nhắn đang che mắt, từ khe hở giữa các ngón tay, cô lại nhìn thấy gương mặt tuấn của anh một lần nữa.

Hai ngón tay của anh khép lại, tóm lấy cổ áo của cô, mặt vô biểu tình mà rũ mắt nhìn cô, đáy mắt vẫn cứ đè nặng một mảnh ám quang không tan.

A Yên nhìn không được hít sâu một hơi, lại vừa lúc lần nữa người được mùi thức ăn gần kề.

Vì thế cô nuốt nuốt nước miếng, nhiều ngày trôi qua như vậy đây là lần đầu tiên cô lớn gan mà vươn đôi tay run run ôm lấy ngón trỏ của anh.

Tà Minh Triết nao nao.

cô bé con trên tay anh rõ ràng rất sợ đôi mắt anh nhưng giờ phút này lại đánh bạo nắm lấy tay anh. Đôi mắt đen nhánh giương lên nhìn anh của cô vẫn còn chút nhút nhát.

cô thật sự quá nhỏ nhắn rồi, đôi tay nắm lấy ngón trỏ của anh lúc ấy, xúc cảm thực sự mỏng manh. Nhưng Tà Minh Triết vẫn nhận ra độ ấm thuộc về cô. Thực mềm mại, ấm áp.

Tạ Minh Triết cũng không có thói quen bị người khác chạm vào. Nhưng giờ khắc này, anh lại không có cảm thấy bất cứ cái gì không khỏe.

Lúc đó, anh lại nghe thấy cô bé con trong lòng bàn tay của anh thật cẩn thận mà mở miệng: “Có, có thể cho tôi ăn một miếng thịt không?”

Cô lẽ là sợ anh không đồng ý, cô lại vội vàng mà thêm một câu, “Chỉ một miếng, một miếng thôi cũng được!”

Tạ Minh Triết yên lặng nhìn cô chăm chăm.

thật sự quá nhỏ.

Đầu lưỡi anh chạm vào răng, mắt phượng hơi rử, nốt ruồi phía dưới mắt phải của anh dường như sinh động hơn một chút. anh nghiêng mặt, toát ra vẻ đẹp lãnh đạm nhưng quyến rũ chết người.

Môi mỏng hơi hơi cong lên, anh bỗng nhiên lộ ra ý cười khó thấy được lại vô tình có chút ác liệt.

Khi đưa ra một bàn tay khác, anh thấy cô bé con ở giữa những ngón tay của anh đang trườn lớn cặp mắt tròn tròn mà nhìn anh, cả người đều đang phát run.

Đôi mắt lạnh lẽo của anh từ trước nay luôn tồn tại một tia sáng đen tối, vẫn như cũ nhìn không ra được bao nhiêu cảm xúc.

A Yên gần như bị dọa khóc.

cô không nên đòi ăn thịt.....

Người Tạ gia vì cô cung cấp linh khí đồng thời trên người cũng đồng dạng mang theo một loại cảm chế nào đó, loại cảm chế này được tạo ra là vì phòng ngừa linh hồn cô bởi vì hấp thu linh khí mà càng ngày càng cường đại, tạo thành vận khí Tạ gia áp chế không được sức mạnh của cô.

Nhưng A Yên phát hiện, cảm chế tồn tại trên người anh dường như càng thêm lợi hại một ít, cùng với hơi thở ôn hoà của người Tạ gia ở quá khứ có chút bất đồng, người nam nhân này thoát nhìn thì lạnh như băng, hơi thở trên người cũng mang theo một loại lệ khí không tầm thường, cho nên cô mới có thể sợ anh như vậy.

Nhưng ngay khi hơi lạnh trong lòng bàn tay anh nhẹ nhàng điểm lên gương mặt của cô, cô liền ngây ngẩn cả người.

Thẳng đến khi ngón tay của anh ở trên mặt cô chọc một cái, cô mới hồi phục tinh thần.

A Yên bị ngón tay của anh chọc vài cái, rốt cuộc vẫn là bị chọc khóc.

“Tôi... tôi không ăn thịt nữa.....” cô héo ủa gục đầu xuống, khóc đến thở hổn hển.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Từ Chối Bảo Vệ Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Người thật tốt bụng

A Yên sau khi khóc liền ăn vào thịt bò thơm ngát

cô đưa đôi mắt còn vương lại nước mắt trong suốt nhìn về phía nam nhân trước mặt,lại thấy hần điểm đậm buông đôi đũa xuống rồi sau đó đem cô đặt ở trên mặt bàn.

trên chiếc đĩa bóng loáng là một miếng thịt bò tươu mật, anh ta vươn ngón tay thon dài lộ rõ các khớp tay tuyệt đẹp đem chén đĩa đẩy đến trước mặt cô, trên gương mặt thanh tĩnh không có chút gợn sóng, chỉ có cặp mắt phượng ẩn ẩn một tia hứng thú

Cho đến khi A Yên thấp thỏm đem thịt bò ăn xong, cô chép chép miệng, còn cảm thấy có điểm chưa đã thềm.

Nhưng cô lại không có dũng khí đòi thêm nữa.

Lúc này trong chén của cô lại nhiều ra một miếng thịt bò, A Yên quả thực không thể tin được hai mắt của mình.

Nàng len lén liếc người kia, lại bị hần bắt gặp ánh mắt của cô

“không ăn?” anh ta khẽ nhủ mày, thời điểm hần mở miệng âm thanh nghe có chút lạnh lùng mà trong trẻo, có điểm đặc biệt êm tai

A Yên trong lòng hơi hơi cảm động.

hần..hần..hần thế nhưng lại cho nàng thịt ăn!

Vì thế cô hướng hần nở ra nụ cười dễ dặt, lộ ra hai chiếc răng nanh, cất tiếng nói mềm mềm mại mại, “Ăn, ta ăn.”

Khi A Yên vui đùa gặm thịt Minh Triệt rũ đôi mắt xuống, lông mi vừa dài vừa rậm che giấu cảm xúc trong đáy mắt hần, trong đầu hoàn toàn là hình ảnh thời điểm tiểu cô nương cười rộ lên, lộ ra hai chiếc răng nanh.

“cô gái nhỏ này, có vẻ dễ nuôi “

hần biểu tình lãnh đạm, thờ ơ suy nghĩ

A Yên ăn xong hết một khối thịt bò sau đó còn chưa kịp ngẩng đầu, lại một khối nữa được đưa vào trong đĩa

Nàng sững sốt, có điểm chân tay luống cuống.

Do dự một hồi lâu, nàng mới lấy hết dũng khí đối diện với ánh mắt của nam nhân, lắp bắp mà nói: “Ta ta ta ăn no……”

“Ăn nốt miếng này.” Nam nhân đánh giá thân hình nàng gầy yếu nhìn giống như trẻ con, thần sắc vẫn cứ lãnh đạm.

A Yên nhấp nhấp môi, cuối cùng vẫn là ủy ủy khuất khuất mà đi gặm thịt bò.

Lúc này đây nàng ăn thật sự chậm, nhưng là nam nhân kia dường như rất có kiên nhẫn, nhìn chăm chăm vào nàng đang chắt vật với khối thịt kia

thật vất vả ăn xong, A Yên cam chịu mà nằm ở trên bàn cơm, râu rĩ mà vuốt bụng của mình, cảm thấy bản thân mình không sai biệt lắm đã chỉ là phé linh.

Mà Tạ Minh Triết nhìn khuôn mặt phụng phịu nho nhỏ của nàng một lát, liền vươn tay ra

Khi lòng bàn tay của hắn tiếp xúc đến khoe miệng của A Yên thì A Yên cả người run lên, theo bản năng liền muốn chạy trốn.

Tạ Minh Triết túm lấy bím tóc đen nhánh mềm mại của nàng thật giống như không chế được cái gáy của một con mèo, A Yên một cử động cũng không dám.

hắn hơi co ngón tay không tính là ôn nhu mà cọ qua khoe miệng đầy dầu mỡ của nàng, nhìn nàng bộ dạng ôn nhu, đôi mắt từ trước đến nay luôn lạnh lẽo như tuyết dường như nhiều ra vài tia dịu sắc

Thời điểm hắn buông nàng ra, ngón tay khẽ nhúc nhích, lại nhịn không được điểm điểm cái trán của nàng.

Tựa hồ là có điểm tò mò, lại giống như mang theo vài phần cố tình trên cọt.

A Yên không có phòng bị nào, bởi vì vậy, tuy hắn không sử dụng quá nhiều lực đạo nhưng lại trực tiếp đem nàng chọc cho ngứa

A Yên nằm ở trên bàn hốc mắt phỉếm hồng như con thỏ nhỏ nhìn tên nam nhân vô tâm kia đang thu dọn chén đĩa sau đó xoay người đi vào phòng bếp, nàng cắn môi, trở mình, đưa lưng về phía hắn.

hắn thật hung dữ, một chút cũng không ôn nhu.

Cứ như vậy, A Yên liền ở lại nhà của nam nhân hung dữ kia

Tuy rằng hắn thoát nhìn thật rất hung dữ, nhưng mà nàng mỗi ngày đều có thịt ăn, mà bởi vì ở gần hắn cho nên linh lực của nàng cũng thông thả khôi phục từng chút một

A Yên suy nghĩ, chờ thời điểm nàng có thể khôi phục thân hình như người bình thường nàng nhất định phải đi ra ngoài đến trồng cây vào tiểu đệ của mình —— bạch bì (pì, âm cùng “Da”).

Nhưng mà…… Nàng ngủ nhiều năm như vậy, cũng không biết bạch bì hiện tại lẫn lộn đến thế nào.

Tóm lại, nàng tuyệt đối sẽ không đợi ở bên người nam nhân này mãi mãi

Cùng lắm là thời điểm ngọc bội triệu hồi nàng trở về một chút, sau đó lại chuẩn đi!

Giờ phút này A Yên tính toán rất tốt, nhưng mà nàng không biết, ở thế kỷ 21 hôm nay, trên mạng chính lưu hành một cái từ nóng —— “thật thom”.

Tạ Minh Triết vẫn như mọi ngày, ở cấm địa của tổ chữa trị ngọc khí công tác cả ngày.

Nhà khảo cổ Diệp đã đưa tới một kiện ngọc khí từ thời Đại Chu, bị tàn phá rất nhiều, vì chữa trị cái ngọc khí này, cả tổ đã hao phí không ít sức lực

Cho tới hôm nay, cuối cùng cũng thành công.

Buổi chiều 6 giờ, rốt cuộc tới giờ tan tầm.

Tạ Minh Triết cởi bộ quần áo lao động chật chội tối màu ra, xoa xoa nhẹ cổ tay ê ẩm, khuôn mặt lãnh đạm sinh ra vài tia mệt mỏi

Ở bên kia, Diên tiên sinh vừa mới thay bộ quần áo lao động ra thì thấy môn đệ của mình đang đeo đồng hồ liền tiến tới, vỗ vỗ vai hắn, lộ ra nụ cười hiền hòa: “ Minh Triết, hôm nay chữa trị được cái ngọc khí này, hai hôm nay ngươi chính là bỏ sức lớn nhất, vất vả cho người rồi “

“không có việc gì đâu thầy.” Chỉ khi đối mặt với người thầy này thì thần sắc của Tạ Minh Triết mới có một chút độ ấm.

“Nhưng mà hai hôm nay ngươi tan làm thật chuẩn giờ a……” Diên Vinh Sinh sờ sờ chòm râu hoa râm dài trên cằm của mình, nói chuyện tựa như có ý ám chỉ gì đó

không thể trách hắn nghĩ nhiều, thật sự là bởi vì môn đệ của tính tình lạnh nhạt, không quá ưa thích cùng mọi người giao tiếp, ngày thường hận không thể vùi mặt vào linh kiện đồ cổ, thiếu chút nữa dọn nhà đến cấm cung luôn, hắn đã bao giờ giống hai ngày này, cứ đứng giờ tan tầm là về

Diên Vinh Sinh nhạy bén mà nhận thấy được, đồ nhi của hắn e là có biến

Nghĩ vậy, Diên Vinh Sinh không khỏi cảm thán một tiếng, “Minh Triết a, ta còn tưởng rằng ngươi muốn sống cả đời cô độc chứ “

nói xong, hắn lại cười hỏi: “Mau nói cho ta biết, là cô nương nhà ai?”

Lúc đó, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến một âm thanh va đập giữa vật nặng với sàn nhà

Thời điểm Tạ Minh Triết quét mắt qua, cô gái trẻ còn chưa có kịp thay ra bộ quần áo lao động cũng sợ sệt nhìn hắn , đôi môi run rẩy, sắc mặt tái nhợt

“Xin lỗi, Diên tổ trưởng, tôi không bắt kịp……” Một nữ thanh tú hướng Diên Vinh Sinh nở một nụ cười miễn cưỡng, sau đó lại đi nâng mấy tấm ván gỗ nằm trên mặt đất dậy

“Lâm tiểu thư, mấy tiểu tử kia đâu? Sao lại bắt cô đi lấy ván gỗ?” Diên Vinh Sinh ăn to nói lớn, giọng nói vang dội

Người được gọi là Lâm tiểu thư chưa kịp trả lời thì ngoài cửa có một cậu con trai trẻ tuổi mặc quần áo lao động tiến vào, hân hướng Diên Vinh Sinh nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng chắc khỏe, sau đó lại nói với tiểu thư Lâm:” đã nói cô không cần làm, cô là con gái sao lại cùng đàn ông chúng tôi tranh việc chứ? Thôi cô về đi, về đi !”

Sau đó liền nhanh chóng tiếp nhận mấy tấm ván gỗ trong tay Lâm tiểu thư, mau chóng thoát ly căn phòng

“.....” Lâm tiểu thư một chút cũng không nghĩ tới vừa rồi rõ ràng chính là hân nhờ nàng giúp một tay cơ mà ...

Diên Vinh Sinh đã sớm xem thấu hân mọi chuyện, hừ lạnh một tiếng, nhưng lại không nói gì thêm

Lúc tiểu thư Lâm quay đầu đi , lại là không nhận được liếc mắt nhìn về phía Tạ Minh Triết.

“Minh Triết?” Diên Vinh Sinh không buông tha hân.

Mà Tạ Minh Triết rừ mắt, mặt cũng không có biểu tình gì khác thường, “Ta đường..... một con vật nhỏ.”

Cứ coi như là hân cho Diên Vinh Sinh một câu trả lời thích hợp đi

“.....?” Diên Vinh Sinh có điểm thất vọng, nhưng hân tình tế suy nghĩ một chút về lời Tạ Minh Triết nói, lại cảm thấy chán kinh, “Người còn nuôi dưỡng sủng vật ư?”

“Án.” Tạ Minh Triết chỉ phát ra một tiếng

Mà Lâm tiểu thư đang thu dọn đồ chậm rì rì ở bên cạnh, sau khi nghe thấy liền thở phào nhẹ nhõm một hơi, trên khuôn mặt thanh tú liền lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Sau khi thu thập xong, Tạ Minh Triết cùng Diên Vinh Sinh lại tán gẫu hai câu rồi mới rời đi

Trong lúc chờ đèn đỏ, Tạ Minh Triết sử dụng một tay cời hai cúc áo trên cùng của áo sơ mi, hân vừa nghiêng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ xe vừa nhẹ nhàng gõ gõ ngón tay lên vô lăng, rừ rừ mắt, dường như có chút suy tư

Đây là con phố buôn bán nên người đi lại rất nhiều, xung quanh là các cửa hàng san sát nhau, các ánh đèn màu đan xen chiếu rọi lên cửa xe, tạo ra một quang ảnh rực rỡ

Đèn xanh sáng, Tạ Minh Triết đánh xe sang hướng phụ cận bãi đỗ xe.Lúc Tạ Minh Triết đi vào một quán bách hóa tổng hợp, bởi vì tường mạo của hân quá sức mê người nên lập tức mang đến rất nhiều ánh mắt của người đi đường

Đặc biệt là ánh mắt phụ nữ lại là không thêm che dấu.

hân ăn mặc rất đơn giản, áo sơ mi màu trắng kết hợp với quần tây màu đen, áo khoác âu phục vắt trên vai, chân váy lãnh đạm kết hợp với gương mặt thanh khiết như ngọc, trên mặt là một bộ biểu tình lãnh đạm, giống như muốn nói người lạ chờ gần

Dường như hân chưa từng chú ý tới ánh mắt của người khác, hân đón thang máy đi thẳng lên tầng 3

Chỉ đến khi hân nhìn thấy gian hàng trang hoàng đến phần phần nộn nộn kia thì cặp mắt phượng mới có một điểm nhỏ biến hóa

Các cô gái xung quanh vẫn luôn chú ý động tĩnh của hân bỗng nhiên trở mắt nhìn hân bước hai chân thon dài đi vào một cửa hàng chuyên kinh doanh Búp bê Tây Dương?!

Thời điểm Tạ Minh Triết đi tới, nhân viên cửa hàng nở nụ cười chuyên nghiệp chào đón hân nhưng thời điểm nhìn gương mặt hân liền ngây người, cái gì gọi nghiệp vụ sớm đã vụt ra sau đầu. Người con trai này lớn lên cũng quá yêu nghiệt đi ?? Tạ Minh Triết trực tiếp vòng qua nàng, tiến thẳng vào trong cửa hàng. Trong cửa tiệm có quá nhiều búp bê, cái dạng gì cũng đều có, Tạ Minh Triết trái phải đánh giá búp bê, giống như đang tự hỏi gì đó

Nhân viên kia sau khi lấy lại tinh thần liền lộ ra thần sắc ảo não, sau đó liền nhanh nhanh chóng chóng tới gần Tạ Minh Triết, ân cần hỏi thăm: “Tiên sinh, xin hỏi ngài muốn mua loại búp bê nào?”

Tạ Minh Triết nghe nàng hỏi liền chỉ hướng một con búp bê lớn không quá bàn tay đang được đặt ở tủ kính: “ Cái này “

Nhân viên cửa hàng vội đáp ứng: “ Vâng, ngài đợi chút ta liền gói lại cho ngài “

Nhưng đang lúc nàng muốn đem búp bê lấy ra lại nghe thấy âm thanh trong treo phía sau truyền đến: “ Thỉnh giúp tôi chuẩn bị nhiều quần áo thích hợp cho nó “

“..... A? Dạ ...Dạ” Nhân viên cửa hàng vội vàng nói.

Khi Tạ Minh Triết trở lại chung cư đã là 7 giờ tối

Sau khi nhập mật mã và mở cửa, hân liền bật đèn lên và thay ra đôi giày. Xách một túi nhỏ đến phòng khách, hân quan sát 4 phía lại không có thấy bóng dáng của A Yên đâu. hân đi vào phòng ngủ lại thấy một tiểu cô nương nhỏ bé không bằng bàn tay hân đang rúc trong chăn mềm mại của hân , chỉ lộ ra đầu nhỏ

Với nàng mà nói ,chiếc giường này giống như lớn đến quá đáng. Tạ Minh Triết nhẹ nhàng đi đến mép giường, lặng lẽ nhìn chăm chú nàng một hồi lâu.Cũng không biết đã qua bao lâu, gương mặt trắng nõn của nàng nhiễm một tầng tầng đỏ, tiếng hít thở nhẹ đều đặn, ngẫu nhiên nàng còn vô ý quơ tay cào lên mặt mình, sau đó chép chép miệng ngủ thật ngon

Tạ Minh Triết hơi cúi xuống, vươn ngón tay thon dài chọc nhẹ vào ót nàng, A Yên nhón nhỏ, mí mắt giật giật hơi hé mở liền thấy gương mặt băng lãnh như ngọc kia gần trong gang tấc thì ngay lập tức vội vàng ngồi dậy, bò từ trong chăn ra.

Tạ Minh Triết mặt không biểu tình, xoay người ra phòng ngủ đem những gì hôm nay mua lấy ra mang vào trong phòng ngủ, sau đó hân mở hộp ra đem tiểu cô nương đang hốt hoảng bỏ vào hộp còn mình thì ngồi bên giường

Trong hộp có một oa oa có độ lớn giống nàng, trên người nó mặc một chiếc váy nhỏ màu hồng nhạt, có tóc màu vàng kim, thoạt nhìn đặc biệt tinh xảo, mà trừ bỏ tiểu oa oa kia ở ngoài nàng còn thấy phía dưới chông lên thật đầy đủ loại quần áo của nó.A Yên ngây người, không biết đây là cái tình huống như thế nào.

Nhưng tiếp theo, nàng liền thấy nam nhân trước mắt duỗi tay đem oa oa lấy đi, vút sang một bên.Sau đó, nàng liền nghe thấy tiếng nói lãnh đạm của hân truyền đến: “Tất cả quần áo đều cho người.”

A Yên kinh ngạc.

hắn nói cái gì? Cái kia tiểu y phục xinh đẹp tình xảo, đều là cho nàng sao?

Oa.....

Đôi mắt A Yên tròn to lại lấp lánh quang mang trong ánh mắt.Nàng bỗng nhiên có suy nghĩ, hắn có đôi khi cũng không phải thật hung dữ nha,

Đột nhiên có nhiều quần áo đẹp như vậy, A Yên đặc biệt cao hứng giống như trẻ con được cho kẹo vậy.Nàng chậm rì rì bò dậy,lập tức ôm lấy ngón tay hắn tùy ý đặt ở bên cạnh hộp, lấy mặt cọ cọ vào ngón tay lạnh lạnh của hắn có ý lấy lòng,sau đó trên mặt nàng lộ lên nụ cười khiến cho hai chiếc răng nanh dễ thương hiện lộ ra: “
Người thật tốt bụng “

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Tì Chối Bảo Vệ Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Game thời trang

Thời điểm mặt nàng chạm vào ngón tay của Tạ Minh Triết trong lòng hắn nao nao, cặp mắt phượng mơ hồ lóe lên một tia kì lạ, môi hắn khẽ mím, nhẹ rút ngón tay về, cất tiếng nói bình tĩnh lãnh đạm: “Thử xem đi.”

“A?” A Yên ngây người đứng ở trong hộp chất đầy những bộ y phục nhỏ xinh đẹp đẽ, có chút không kịp phản ứng với lời hắn nói.

Tạ Minh Triết không chút để ý mà vuốt ve ngón tay vừa mới thu về, trên đầu ngón tay phảng phất còn lưu lại xúc cảm của một màn ôn mềm kia

“Thử quần áo.” Tạ Minh Triết ngắn gọn mà nói một câu, sau đó liền tùy ý rút ra từ trong hộp một chiếc váy nhỏ, đưa tới trước mặt A Yên

A Yên ngờ ngác tiếp nhận chiếc váy nhỏ màu lam nhạt thanh nhã

“không, không cần đi?”

Tạ Minh Triết nhìn chằm chằm nàng một lát, dường như đã hiểu ra điều gì đó, vì vậy hắn nhẹ nhàng gạt đầu sau đó liền vươn tay ra túm cái gáy của nàng thả vào giường lớn mềm mại. A Yên còn chưa có kịp phản ứng đã thấy hắn đem hộp quần áo đồ hết ra đem rồi sau đó đem chiếc hộp to dựng lên che chắn thân hình nàng.A Yên thò cái đầu nhỏ từ sau chiếc hộp ra sợ hãi quan sát hắn , hắn là vẫn chưa hiểu ý hắn. Bỗng một ngón tay thon dài duỗi lại đây, ấn đầu nhỏ của nàng vào sau hộp

" Thay đi." Nàng nghe thấy tiếng hắn lãnh đạm truyền đến.

A? - A Yên cầm chiếc váy màu lam trên tay, lại nhìn chiếc hộp cao lớn đang che khuất tầm mắt của mình, nửa ngày đều không có lấy lại được tinh thần.Nhưng cuối cùng,nàng vẫn ngoan ngoãn thay ra chiếc váy màu lam nhạt mà hắn đưa

Váy lụa nho nhỏ được thêu những bông hoa nhỏ màu trắng bạc, quả thật thực tình xảo, đẹp đẽ. Nàng thực sự rất yêu thích nó. A Yên lại thò đầu nhỏ ra từ sau chiếc hộp

“Ra đây.” Tạ Minh Triết đã ngồi ở mép giường một lúc lâu, thấy tiểu cô nương trắng nõn thò đầu ra, liền mở miệng nói.

A Yên đứng đắn một lúc rồi đi ra, ngón tay nắm váy, cũng không biết là vì cái gì mà lúc đối diện với con người đen kịt của Tạ Minh Triết khuôn mặt trắng nõn lại ần ần lộ ra điểm ửng hồng. Mãi tất cả những hành động của cô trong mắt Tạ Minh Triết lại bình thản ko chút phản ứng nhưng dường như so với trước đây có chút không giống

Nàng nhỏ bé xinh xinh so với con búp bê hắn vừa tiện tay ném ra đem kia chênh lệch không bao nhiêu, giờ phút này nàng khoác lên chiếc váy màu lam nhạt nhỏ xinh tôn lên làn da nổi bật trắng hồng. Mái tóc đen nhánh mềm mại được bện thành bím tóc thật dài quấn đến bên hông nàng,thoạt nhìn vừa nhu thuận lại vừa đáng yêu.Tạ Minh Triết liếc mắt nhìn búp bê Tây Dương bị hắn ném đến trong một góc kia.Môi mỏng hơi cong, ý cười nhàn nhạt

Chặc.

“Tiếp tục thay đi.” hắn vươn tay, chọc chọc vào đầu nàng, cố tình không chế lực tay để không làm nàng ngã.A Yên nghe thấy hắn nói như vậy, ngược lại cũng không có tâm lý chống đối, nàng cũng rất muốn đem tất cả quần áo đẹp như vậy đều mặc một lần!

Vì thế lần này, nàng mở to đôi mắt đen nhánh, trong ánh mắt lóe lên rạng rỡ, dưới cái nhìn chăm chú của hắn , ra sức gạt đầu: “ Ân”

Nàng vui sướng chạy về sau hộp.

Mà Tạ Minh Triệt rừ mi mắt,sự lạnh lẽo ở giữa 2 đầu lông mày dường như phai nhạt ít đi

Sau đó A Yên chơi trò đổi quần áo, chơi đến thực vui vẻ Nàng thay đổi rất nhiều quần áo đẹp, sau đó vội vàng mà chạy ra khoe cho Tạ Minh Triệt xem, còn luôn miệng hỏi:

“Cái này đẹp không?”

“Cái này nhé?”

“Màu sắc cái này đặc biệt đẹp có phải không?”

“Cái này ta cũng thích!”

.....

Nàng giống như quên đi sự sợ hãi của mình đối với đại hung thần trước mặt, bắt đầu riu rít như chú chim nhỏ nói liên thanh không ngừng nghỉ

Mà Tạ Minh Triết từ đầu tới cuối chỉ có đúng một âm tiết —— “Án.”

A Yên mặc một chiếc áo ngắn tay màu vàng nhạt kết hợp với một cái quần yếm chạy ra, trước mặt Tạ Minh Triết hưng phấn xoay vài vòng, sau đó nàng mở to đôi mắt tròn xoe nhìn hắn, trong ánh mắt lóe lên tia mong đợi: “Cái này đẹp không?”

Tạ Minh Triết nhìn chằm chằm cô gái chỉ lớn bằng bàn tay một người lớn, nàng đang dè dặt nhìn hắn trong ánh mắt lóe lên ánh chờ đợi.

Tạ Minh Triết không có phụ sự kỳ vọng của nàng, nhẹ nhàng gật đầu.A Yên cười rộ lên, cặp mắt kia cong thành trăng rằm

Cũng không biết là vì cái gì, giờ khắc này, Tạ Minh Triết lẳng lặng nhìn cô gái nhỏ trên giường cái kia, trong lòng khẽ buông lỏng..

hắn liếc mắt nhìn một cái đồng hồ trên cổ tay, đã 8 giờ tối rồi

hắn vẫn luôn rất khắt khe trong sinh hoạt của bản thân,bình thường 7 giờ hắn đã ngồi vào bàn ăn cơm nhưng hôm nay hiển nhiên phá lệ.Vì thế hắn duỗi tay tùy ý chọc chọc lên đầu cô gái nhỏ đang đứng trên giường, sau đó liền đứng lên, đi ra khỏi phòng ngủ

A Yên lần qua lần lại trong đồng quần áo, tự mình chơi một hồi lâu đến tận khi hương thơm của đồ ăn đưa vào men theo cửa phòng ngủ hé mở mới dừng. Nàng bắt chiếc con cá chép lộn mình ngồi dậy, vội vội vàng vàng muốn trườn xuống khỏi giường,đang lúc nàng lúi kéo ga giường thật cẩn thận mà trườn xuống thì bị một bàn tay túm lấy cái gáy nhỏ nâng lên. Nàng cuống quýt giương mắt, khi bắt gặp khuôn mặt lạnh lùng kia thì hì hì cười hai tiếng.

A Yên là bị xách đi ăn cơm.Nhưng nàng một chút cũng không tức giận, thậm chí nghĩ muốn ôm ngón tay của Tạ Minh Triết lại khen hắn một lần.Nàng dường như đã quên đi bộ dáng run sợ của mình khi đối mặt hắn lúc trước

A Yên đã ở bên Tạ Minh Triết một tháng,vì vậy nàng đã không còn sợ hắn như trước

hắn nấu cơm ăn rất ngon,hơn nữa lại mua sắm cho nàng thật nhiều quần áo đẹp mắt, có đôi khi còn cho nàng vào túi quần túi áo rồi mang đi ra ngoài dạo một vòng

thật ra hắn rất là tốt bụng nha, đáng đáp cùng khuôn mặt lại đặc biệt đẹp mắt, chỉ có điều là rất ít nói.A Yên thực cảm kích hắn.Trong thời gian này, linh lực của A Yên cũng khôi phục được một chút.Nàng đã có thể sử dụng một ít tiểu pháp thuật đơn giản, chỉ là để nàng khôi phục thành kích thước như người bình thường còn có chút khó khăn.Thu nhỏ một thời gian dài, trong mắt nàng thế giới liền trở nên càng lớn hơn nữa.Mà Tạ Minh Triết mỗi ngày đều đi ra ngoài đi làm, nàng một mình chờ ở nhà nên cảm thấy đặc biệt nhàm chán.

Có lẽ là thời đại phát triển quá nhanh,thời điểm nàng ngẫu nhiên ghé vào thành cửa sổ nhìn ngắm các tòa nhà cao ốc bên ngoài thực ngạc nhiên

Cái gì di động, TV, thư từ qua lại.....Khái niệm về các thứ này đối với nàng đều quá mới mẻ độc đáo.Nhưng chỉ được một lúc, sau khi cảm giác mới mẻ lạ lẫm đi qua nàng lại cảm thấy nhàm chán không có gì để chơi

Sáng sớm tỉnh mơ một hôm nào đó

Khi A Yên mơ mơ màng màng tỉnh ngủ, nàng nằm ở trên đệm mềm mại trở mình, xoa xoa đôi mắt.Lúc đó,cửa phòng ngủ mở ra,A Yên thấy Tạ Minh Triết từ bên trong đi ra, đang ở cái lại cúc áo cổ tay của áo sơ mi.Nàng ngồi dậy, mắt trông mong nhìn theo hắn sửa sang lại quần áo.Có lẽ là đã nhận ra ánh mắt mong đợi của nàng, Tạ Minh Triết quay đầu sang nhìn về phía nàng, “Làm sao vậy?”

Sáng sớm vừa mới rời giường, âm thanh của hắn trầm ấm khàn khàn.

“Người lại đi làm sao?” A Yên thanh âm có phần rầu rĩ.

“Án.” Mặt Tạ Minh Triết không có bao nhiêu biểu tình, “Đồ ăn đều đặt lên bàn.”

hắn nhìn thoáng qua đồng hồ, sau đó cầm áo khoác âu phục, ráo bước ra cửa.

“Ta cũng muốn đi.....” A Yên đứng lên, có chút sốt ruột.

Tạ Minh Triết nghe vậy, bước chân ngừng một chút, không chút do dự cự tuyệt: “không thể.”

Sau đó hắn liền đi ra cửa, xỏ giày, mở cửa đi ra ngoài.

A Yên trơ mắt mà nhìn cửa sập lại trước mặt, miệng hơi bữ bữ, lại bỏ nhào vào trên đệm mềm mại, thoạt nhìn héo hon ử rử. A Yên thờ dãi một hơi:” Lại phải lặp lại một ngày nhàm chán”

Đúng lúc đó, ngoài cửa truyền đến tiếng động lạch cạch, cửa lớn lại một lần bị người mở ra.A Yên theo phản xạ ngẩng đầu lên nhìn coi.Liền thấy Tạ Minh Triết đứng ở ngoài cửa, dáng người cao dài, ngũ quan mỹ lệ, dưới đuôi mắt phải điểm một nốt ruồi có phần hơi đỏ - giống như màu sắc của viên đậu đỏ mà A Yên đã bắt gặp trong móng vuốt của Bạch Bi,phong thái thiêu đốt tâm người ta.

Nàng thấy hắn bỗng nhiên gơ tay, ngón tay thon dài trắng nõn ngoắc một cái, hắn tiếng nói hơi khàn, mang theo một loại dụ hoặc khó có thể miêu tả, “Chính mình lại đây.”

A Yên lộ ra một nụ cười rạng rỡ, cặp mắt kia trong nháy mắt có ánh hào quang bắn ra. Nàng vội vàng bò xuống khỏi sofa, sau đó hai chân nho nhỏ mau chóng hướng Tạ Minh Triết chạy tới.hắn đứng ở ngoài cửa thu hết vẻ vui mừng trong lòng nàng khi chạy tới, đôi mắt từ trước đến nay luôn trầm lặng nay bỗng nhiên thêm một tia ôn nhu nhàn nhạt, tầng tầng lan ra giống như một gợn nhỏ trên mặt hồ tĩnh lặng.hắn ngồi xổm xuống, hướng nàng vươn tay ra đem A Yên ngồi ở trong lòng bàn tay, nàng chớp đôi mắt tròn xoe, lại đối với hắn cười rộ lên.Hai viên răng nanh nhọn lộ ra, lại mặc quần yếm nhỏ, đáng yêu đến không thể tưởng được.

Tạ Minh Triết đem nàng bỏ vào túi áo tây trang của mình, lòng bàn tay nhẹ nhàng mà sờ sờ nàng đầu, dặn dò một chút “Thời điểm có người khác ở đó, không được phép nói gì hết.”

A Yên liêu mạng gật đầu.Lúc Tạ Minh Triết đến cầm cung thì Điền Vinh Sinh còn chưa tới

hắn đi thẳng vào phòng làm việc của mình trong tổ ngọc khí, sau đó liền đem tây trang áo khoác cởi ra tính mang treo lên giá, chợt nhớ ra hôm nay mình đem vật nhỏ bên người.

hắn cúi tay đem túi áo tây trang đẩy ra một chút, liền thấy cô gái nằm ở bên trong đã ngủ rồi.hắn môi mỏng khẽ cong lên, vươn ngón tay ra chọc chọc nàng, lại bị nàng mơ mơ màng màng ôm lấy ngón tay.Nàng mặt cọ lại đây, vừa mới mở đôi mắt tựa như hồ nước mênh mông, hình như còn chưa có hoàn toàn tỉnh táo.Tạ Minh Triết ngẩn ra, trong lồng ngực tựa hồ có một chút cảm xúc xa lạ, thật giống như bị cái gì nhẹ nhàng len lỏi vào một chút, tuy rằng không đau không ngứa, nhưng chính là không thể bỏ qua.

“Đây là chỗ nào a?” Nàng mở miệng, tiếng nói mềm mềm mại mại.

Tạ Minh Triết phục hồi tinh thần lại, lông mi cong dài run rẩy, nhưng trên mặt vẫn cứ không có gì gợn sóng.

“Phòng làm việc của ta.” hắn ngắn gọn trả lời.

nói xong, hắn liền cúi tay đem nàng đặt ở trên mặt bàn làm việc, sau đó là đem tây trang áo khoác treo lên, lại mặc vào bộ quần áo lao động.

Trong lúc Tạ Minh Triết thay quần áo, A Yên đứng ở trên bàn làm việc đánh giá căn phòng này. Kiến trúc căn phòng này sao lại giống căn phòng cổ nàng từng ở qua vậy? Nàng nhìn không được mà tò mò nhìn khắp xung quanh.

“Nha đầu ngọc không được xem xét lung tung ở nơi này”

một giọng nói thuần U Châu vừa mở miệng liền đem A Yên dọa sợ.Nàng cuống quýt nhìn theo hướng thanh âm truyền đến.Hóa ra là một pho tượng ngọc trạm trở, ồm, chuẩn xác mà nói thì là một pho tượng ngọc đầu cùng thân bị chia thành 2 mảnh. A Yên thấy đầu pho tượng kia miệng vẫn luôn động a động, nói thật lớn một tiếng, toàn là những lời thú vị.

“Người nó với tiểu ca bên kia, có thể hay không nhanh lên đem đầu ta nối lại? Người nhìn ta đi , ta là đàn ông há có thể dễ như vậy? Nhìn lão già này có tham thương không?”

“Này đã mấy ngày rồi? Làm gì thì cũng làm rồi, trả lại ta được rồi đúng không ?”

“Còn có thể hay không được rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Từ Chối Bảo Vệ Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Hấn , khó lường!

“Người..... Là đang nói chuyện với ta sao?” A Yên nhút nhát sợ sệt hỏi một câu.

Cái đầu của pho tượng ngọc đặt trên bàn làm việc kia hừ lạnh một tiếng: “ Người bị ngọc à, không phải nói với người thì là ai, chẳng lẽ nói với hắn ?”

A Yên đã rất lâu rồi không có gặp qua đồng loại nào khác vì thế thời điểm vừa nghe thấy viên ngọc kia nói chuyện, nàng có chút không phản ứng kịp

“Làm sao vậy?” Tạ Minh Triết đang đem đồng hồ gỡ xuống cho tiện làm việc bỗng nghe thấy nàng lẩm bầm cái gì đó mà hắn không nghe rõ cho nên mở miệng hỏi

A Yên cũng không có dấu điểm,vươn tay nhỏ chỉ vào pho tượng ngọc bị chia thành 2 nửa kia, lại quay đầu lại nhìn hắn với đôi mắt tròn xoe sau đó nói : “Vị đại thúc kia nói với ta, bảo người mau chóng đem đầu hắn gắn vào”

Tạ Minh Triết nhìn chằm chằm vào pho tượng ngọc vừa mới được một nhà khảo cổ đưa đến để chữa trị, vẻ mặt có chút phức tạp.

A Yên “A” một tiếng,sợ hắn không tin nên liền chạy đến bên mép bàn làm việc, kiễng chân lên nói với hắn: “Là thật sự!”

Thế gian có linh, nhưng mà không phải bất kì vật gì cũng đều có thể sinh ra linh, muốn có linh thì cần phải may mắn, càng cần có thời gian. Muốn sinh ra linh đều phải trải qua trăm năm ngàn năm mài giũa, ngoài ra muốn hình thành còn phải dựa vào vận khí của chủ nhân nữa.

trên thế gian này, có thể chân chính sinh ra linh tính thì đó là thật sự phượng mao lông giác.

Bình thường những thứ khai quật ở mộ ra hoặc là đào được dưới đất lên mặc dù được trời ban cho vận khí của chủ nhân nhưng lại là không có biến ảo thành linh tính, chờ cơ hội hình thành một thân thể mới..

A Yên liếc mắt một cái liền nhận ra cái pho tượng ngọc này quanh thân đều bao phủ một tầng ánh sáng kim sắc nhàn nhạt, phải là vương hầu gia tộc mới có được khí vận như vậy. nói cách khác, vị ngọc tượng đại thúc này xuất thân từ vương hầu thế gia.

hắn , khó lường!

A Yên nhìn không được chun chun chiếc mũi,hít sâu một ngụm.

Vương hầu thế gia khí vận, chính là thực trân quý. A Yên sợ Tạ Minh Triết không tin, lại chạy đến trước mặt pho tượng ngọc kia: “ Đại thúc, người bao nhiêu năm tuổi rồi?”

“ Để làm gì nhóc con? Người còn hỏi tuổi của ta làm gì?” – Pho tượng ngọc tỉnh tỉnh không tốt lắm, giọng điệu vẫn là một tên hán tử thô lỗ

“ Ta, ta chỉ hỏi một chút thôi” A Yên cảm thấy giọng hắn thật lớn nga

Pho tượng biết mình dọa nàng sợ liền hắng giọng, kiên nhẫn tự giới thiệu: “ Người chỉ cần nói với tiểu huynh đệ bên kia ta là khắc từ bức họa của Chu Sở Vương là được”

“Khắc từ bức họa?” A Yên nhất thời nghe không hiểu được

Tượng ngọc “Chặc” một tiếng, “Cái tiểu cô nương này, người nhìn người kia, bộ dáng mơ mơ hồ hồ, chắc là ngủ nhiều năm mới tỉnh lại phải không? Phải bắt kịp thời đại người hiểu không?” hần bắt đầu kiên nhẫn giải thích một chút, “Người xem đi, nếu như tự vẽ mình thì đương nhiên gọi là tự họa, vậy người nói xem, nếu là nhìn bức tranh đó rồi điều khắc ra mình thì có phải là gọi tự họa điều hay không?”

“Đại thúc người thật là có hiểu biết a…….” A Yên bình tĩnh đại ngộ.

Tượng ngọc bị nàng khen ngợi đến râu đều vểnh hết lên rồi, sau đó hần liền giục A Yên: “Đừng đứng đây nói lời vô dụng, nhóc mau chóng bảo chàng trai kia đem đầu ta nộp vào! Nhìn như thế này quả ảnh hưởng đến thể diện của ta, lại làm xấu đi vẻ đẹp của ta!”

A Yên gật đầu, sau đó liền chạy đến trước mặt Tạ Minh Triết, ngửa đầu nhìn hần, “Đại thúc nói hần là được khắc từ bức tranh của Chu Sở Vương!”

“Án…… Chính là nói, hần là do Sở Chiêu Vương chiếu từ bộ dáng của mình mà khắc ra.” Có lẽ là sợ Tạ Minh Triết không rõ, nàng lại giải thích thêm một câu.

Tạ Minh Triết hơi cup mắt xuống. Nàng nói không sai chút nào

Pho tượng ngọc này được bảo tàng Kiểm Tây đưa tới, đã được xác thực là xuất thân từ mộ của Chu Sở Vương, trước khi đưa tới đây các nhà khảo cổ học đã xác nhận pho tượng này là chiếu theo hình dáng của Chu sở vương điều khắc. Thông tin này thật sự rất khớp với những gì A Yên nói tuy nhiên, sau khi Tạ Minh Triết gặp A Yên thì đã đổi mặt với không ít sự tình quái lạ nên cũng không quá ngạc nhiên.

Việc nàng xuất hiện vốn dĩ cũng đã vượt qua phạm trù khoa học có thể giải thích. Ngay lúc Tạ Minh Triết tính nói gì đó thì bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, sau đó có một giọng nữ ôn nhu vọng vào: “Tạ lão sư, ngài ở bên trong sao?”

“Án.” Tạ Minh Triết lên tiếng.

“Ta có thể tiến vào được không?” người ngoài cửa lễ phép hỏi.

“Vào đi.” Tạ Minh Triết cảm đồng hồ bỏ vào trong ngăn kéo, sau đó lại đem A Yên đang đứng ở trên bàn ánh mắt tò mò nhìn ra cửa nhét vào trong túi, động tác lưu loát

Sau khi A Yên bị nhét vào trong túi thì cũng thành thành thật thật ngồi im không dám thò đầu ra, chỉ đóng tai nghe ngóng động tĩnh bên ngoài

Lúc Lâm tiểu thư đẩy cửa ra liền thấy được Tạ Minh Triết đang quan sát pho tượng ngọc bị tổn hại kia. Lúc này A Yên lại nghe thấy pho tượng ngọc kia mở miệng nói chuyện:

“Ai nha, nhìn cái gì chứ? Người có nhìn ta người cũng không nghe thấy ta nói gì a.”

“thật lao lực.”

Lúc này Lâm tiểu thư đi vào, nàng đã thay một bộ quần áo lao động, trên cổ đeo thẻ công việc chữa trị, một gương mặt thanh tú mang theo nụ cười ôn nhu.

Nhìn thấy Tạ Minh Triết đang quan sát pho tượng ngọc đó, nàng liền mở miệng nói: “Tạ lão sư, lần này người phụ trách bộ phận chữa trị tượng ngọc này sao?”

“Án.” Tạ Minh Triết thu hồi tầm mắt, đi lấy một đôi găng tay trong ngăn kéo

Lâm tiểu thư nghe vậy, đưa tay sờ nhẹ tai của mình, lúc nàng nghiêng mặt gương mặt kia thanh tú mỹ lệ trong vắt như sương sớm, vài tia ánh sáng ban mai phủ ở trên mặt, thoát nhìn có loại ý vị thật lạ

Nhưng Tạ Minh Triết lại không thêm chú ý đến cảnh đẹp như vậy, hần duỗi tay đem khối ngọc bị tổn hại đặt trong tay tinh tế đánh giá, tiếng nói lãnh đạm như thường: “Có việc sao?”

“Ngạ, là như thế này, Đồng Lâm nói đêm nay chúng ta đi ra ngoài liên hoan, để cho ta tới hỏi một chút người có đi hay không…….” Lâm tiểu thư như ở trong mộng tỉnh lại, lúc này mới nhớ ra mục đích mình đến.

Khi nói chuyện, nàng không kìm được ngẩng lên lặng lẽ ngắm nhìn Tạ Minh Triết. Giờ phút này hần hơi nghiêng mặt, thấy được đường nét gương mặt hoàn mỹ, ánh nắng sớm xuyên thấu qua song cửa sổ chiếu vào trên mặt hần làm lộ ra làn da trắng nõn mà lại lạnh lạnh như ngọc. hần giờ phút này đeo một đôi găng tay màu trắng ôm sát vào từng ngón tay, tinh tế quan sát khối ngọc trong tay. Thời điểm hần rũ mắt xuống, một cơn gió êm ái nhẹ nhàng cuốn qua khiến cho hàng mi dài kia đã cong lại cong hơn, chỉ có hai tròng mắt u ám kia từ trước đến nay dường như là chưa bao giờ nhiễm một chút khói lửa nhân gian, không có một độ ấm nào.

Mặc dù hần chưa từng dừng ánh mắt ở nàng quá ba giây, mặc dù hần mãi mãi đều là một bộ dáng xa cách lãnh đạm, Lâm tiểu thư chỉ cần nhìn thấy sườn mặt hần như vậy liền tâm thần dao động, trầm mê trong vẻ đẹp đó.

“không đi.” Tạ Minh Triết không một chút do dự trả lời.

Sau khi nghe thấy âm thanh lạnh nhạt của hần truyền đến thì Lâm tiểu thư mới lấy lại tinh thần. thật ra nàng cũng đoán được hần sẽ từ chối. Tay nàng theo quán tính có chút khần trương nắm lấy góc áo, môi động động, vẫn cố gắng mở miệng “Tạ lão sư, Điền tổ trưởng lần này cũng sẽ đi.”

“Lão sư?” Tạ Minh Triết nghe thấy Điền Vinh Sinh cũng đi thì cũng cảm thấy có chút ngoài ý muốn, nhưng là vèn vèn qua một cái chớp mắt, hần lại lần nữa từ chối: “Ta không đi.”

“Tạ lão sư…….” Lâm tiểu thư đứng ở chỗ đó, nhìn sườn mặt của hần, cắn cắn môi.

“Người…… Có thể hay không đi một lần?” Tay nàng không tự giác mà nắm chặt.

Nàng đã quyết định rồi, nếu tới nay Tạ Minh Triết tham gia, có lẽ sau khi liên hoan kết thúc nàng sẽ Thời điểm này, có bao nhiêu dũng khí nàng đã mang hết ra, quyết tâm thuyết phục hần đi.

“không cần.” Tạ Minh Triết vẫn không có nửa điểm ý tứ muốn thay đổi quyết định. Lâm tiểu thư lúc này sắc mặt đã trở nên tái tái, nàng vẫn cứ chôn chân tại đó, trên mặt lộ ra một ít hốt hoảng

Lúc đó, ngoài cửa truyền đến giọng nói vang dội đồng dục của Điền Vinh Sinh

“Minh Triết người nói một chút, tới cảm cung nhiều năm như vậy, gia hỏa nhà người đã bao giờ cùng mọi người ăn một bữa cơm chưa?”

Lúc nói chuyện hắn đã bước lên cầu thang và đi đến.

“Điền tổ trưởng.” Lâm tiểu thủy Điền Vinh Sinh, nở một nụ cười gương gạo với hắn. Điền Vinh Sinh liếc mắt nhìn Lâm tiểu thư một cái, trong lòng lặng lẽ thờ dài một hơi.

Tâm tư của cô nương này hắn đã nhìn ra, nhưng cố tình là tên học trò của hắn hết lần này đến lần kia một chút phản ứng cũng không có!

“Ngài cũng giống ta.” Tạ Minh Triết không buồn đưa mắt lên, lại ngắn gọn trả lời một câu.

“Ân? Ta lúc này không phải cũng đi à?” Điền vinh sinh đem đôi tay chắp ở phía sau lưng, đứng thẳng người

“Lại nói, tiểu tử, ngươi cũng không phải không biết sự mẫu của ngươi luôn lo lắng ta ở bên ngoài trốn đi uống rượu, làm sao có thể để ta ăn cơm ở ngoài. Nhưng hôm nay cùng mọi khi không giống nhau, lần này Lục Kỳ tiểu tử kia phải rời đi. Dù sao ta cũng phải tiễn hắn một bữa”

“hắn phải đi?” Tạ Minh Triết dừng động tác trong tay một chút, đưa mắt nhìn về phía thầy Điền

Điền Vinh Sinh lúc này mới nhận ra hình như hắn chưa biết chuyện này, liền thờ dài một hơi nói: “Hai hôm trước hắn đã nộp đơn lên viện trưởng, hiện đã được phê duyệt rồi, sau khi ăn xong bữa tối hôm nay với mọi người hắn sẽ rời đi khỏi cấm cung”

“Minh Triết à,tôi nay đi cùng ta đi?Tiễn hắn.” Điền Vinh Sinh tiếp tục nói.

Tạ Minh Triết trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng là gật đầu, “Ân.”

Nghe thấy Tạ Minh Triết đáp ứng,hai người khác trong phòng đều thờ phào nhẹ nhõm.

“Cuối cùng được rồi,tiểu tử ngươi còn trẻ, sao có thể mỗi ngày đều đọc lại đọc văng được” Điền Vinh Sinh thực sốt ruột, khi nào tên gia hỏa này mới có thể giống với độ tuổi của hắn một chút

Rót cuộc sắc mặt của Lâm tiểu thư cũng tốt lên, cô thoáng đảo mắt nhìn qua Tạ Minh Triết, sau đó liền hướng thầy Điền nở một nụ cười: “Điền tổ trưởng, ta có việc, xin phép đi trước”

nói xong, nàng liền xoay người đi ra ngoài.

Điền Vinh Sinh nhìn theo bóng dáng của Lâm tiểu thư, không khỏi quay đầu lại vỗ vỗ vai của Tạ Minh Triết: “Minh Triết a, ta thấy tiểu Lâm rất không tồi, ngươi cũng thành thực rồi, nên suy xét một chút hôn nhân đại sự của mình đi?”

“không vội.” Tạ Minh Triết mắt cũng không chớp nhàn nhạt trả lời

“Hắc ta nói ngươi tên tiểu tử này làm sao còn không hiểu rõ chứ? Tiểu Lâm lớn lên chính là một cô nương thanh tú, nho nhã, xinh đẹp, nàng ở cấm cung này cũng hơn ba năm rồi, ánh mắt và tâm nàng đều đặt trên người ngươi đó” Điền Vinh Sinh có điểm nóng.

“Lão sư, ta còn phải làm việc.” Tạ Minh Triết nâng mắt lên nhìn hắn

“..... Ta thấy là ngươi muốn cả đời độc thân thì có.” Điền Vinh tức giận không có chỗ xả liền chắp tay sau lưng xoay người đi ra ngoài.

Trong phòng rốt cuộc an tĩnh lại, A Yên nấp ở trong túi áo của Minh Triết đang lắc lắc đầu óc có chút mơ hồ của nàng.

Nàng vừa miễn cưỡng tỉnh táo một chút thì nghe thấy pho tượng ngọc kia nói với mình

“ cô gái nhỏ kia, ngươi đi ra bảo hắn bỏ đầu của ta xuống đi”

“ Ngươi có nghe thấy ta nói gì không ? hắn cầm đầu của ta sờ tới sờ lui làm cái gì? Có thể tôn trọng ta một chút được không ? Gương mặt của ta có thể để hắn sờ soạng lung tung vậy sao?”

“ Mau lên mau lên! Mau bảo hắn đem đầu của ta đặt về trên thân ta đi”

Tạ Minh Triết vừa cảm nhận được động tĩnh lúc A Yên bò ra khỏi miệng túi liền dừng tay lại một chút, đối diện với đôi mắt tròn xoe của nàng hỏi: “ Làm sao vậy “

A Yên chỉ vào viên ngọc đang kêu gào trong đầu nàng: “Đại thúc đó bảo ngươi thả đầu hắn xuống “

Tạ Minh Triết nhìn thoáng qua khối ngọc hình cái đầu trong tay mình “ Ân “

Tuy ngoài miệng đáp ứng nhưng hắn lại không có ý tứ muốn buông tay ra, thậm chí còn lật viên ngọc lại, bắt đầu kiểm tra cái ót

“Ngươi hỏi hắn có tin lão tử nổi bão bắn rụng hắn hay không” Viên ngọc hình cái đầu bắt đầu nổi đóa lên

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Tì Chối Bảo Vệ Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 6: Đi không tiễn

“Lão tử một khi bạo phát các ngươi liền thâm,có tin không?” Tượng ngọc rống lên. Tạ Minh Triết căn bản không nghe thấy thanh âm của viên ngọc, đương nhiên phản ứng không có gì.

hắn cẩn thận quan sát đến vết nứt của các bộ phận bị hỏng, tự hỏi nên dùng phương pháp gì đem pho tượng ngọc này chữa trị hoàn toàn. Sau khi nghe thấy khối ngọc

rống A Yên cũng không có bao nhiêu hoảng loạn. Nàng cũng không ngạc nhiên. Những tảng linh được khai quật ra đều không có quá nhiều linh lực, thậm chí còn phải bám vào đồ vật mới tồn tại được, mộ linh lợi hại nhất cũng chỉ có thể tạo ra một ít phiền toái nhỏ để dọa chạy mấy tên trộm mộ. Nhưng hiển nhiên đại thúc này một chút cũng không lợi hại

“Lão tử muốn biến thân!” khối ngọc còn đang âm ỉ.

A Yên liền chớp chớp mắt, “Đại thúc, người biến đi.”

“.....” hắn liền bị nghẹn một ngụm, thực sự bị chặn họng

Qua một hồi lâu, A Yên mới lại nghe thấy hắn hăm hăm hồ hồ mà nói một câu: “..... Lão tử, lão tử hôm nay không mang biến thân khí, người chờ lần sau, lần sau lão tử sẽ gọi mấy tên tiểu đệ trong mộ Chu Sở Vương dẹp các người”

“Đại thúc, a triệt chỉ là muốn đem người chữa trị cho tốt, người đừng nóng giận.” A Yên nhìn thoáng qua người kia, hắn là không có bị bộ dáng lắm bầm nói chuyện một mình của nàng ảnh hưởng tới, sau đó quay đầu nói với Ngọc chạm đại thúc đang tức giận thờ phỉ phía kia

Nghe thấy nàng gọi mình như vậy, động tác tay của Tạ Minh Triệt có chút khựng lại. Nhưng cũng chỉ là qua vài giây hắn lại khôi phục lại. Tạ Minh Triệt ngồi trước bàn làm việc cẩn thận tìm cách chữa trị mà A Yên thì ngồi xồm trên mặt bàn làm việc theo dõi hắn, thỉnh thoảng nói một vài câu với miếng ngọc trong tay hắn

Lúc nhân viên tới đưa cơm, A Yên liền nhanh nhẹn nhảy vào túi của Tạ Minh Triệt. Chờ sau khi người lạ rời khỏi nàng mới cẩn thận thò đầu nhỏ ra. Tạ Minh Triệt nhìn xuống thấy mái tóc đen nhánh mềm mại của nàng liền theo bản năng hơi cong lại ngón tay, sau đó liền vươn tay chọc nhẹ vào đầu nàng: “ Ăn cơm ”

“Án!” A Yên nặng nề mà gật đầu, đôi mắt cong cong.

Tạ Minh Triệt ăn không nhiều lắm, mà A Yên vốn dĩ không có cảm giác đói khát, sở dĩ nàng ăn đồ ăn của con người đơn thuần là để cho đỡ thèm hơn nữa hiện tại nàng bị thu nhỏ như vậy đương nhiên cũng không ăn được nhiều.

Lúc này A Yên lại nghe rõ tiếng trạm ngọc kia nuốt nước bọt. Nàng liền tò mò qua xem hắn : “ Đại thúc, người cũng có thể ăn sao ”

Trạm ngọc dường như bị chọc đúng chỗ đau, ngừng khi trả lời thực thò lỗ: “ Ăn cái rắm ”

“.....” A Yên không dám nói chuyện với hắn nữa.

Buổi chiều, trong lúc Tạ Minh Triệt tiếp tục công việc buổi sáng, trạm ngọc thật sự không nhin được lại cùng A Yên nói chuyện qua loa, đa phần là khoe mẽ về chiến tích vĩ đại của Sở Vương năm đó, A Yên nghe có chút không hiểu

hắn không vừa lòng với biểu hiện của A Yên: “ Nha đầu kia, người có nghe ta nói không vậy”. A Yên lại có chút không muốn đáp lại hắn khiến cho hắn tức phát điên:” Ai nha, biến thân khí của lão tử đâu!?”

Sau đó hắn cứ huyền huyền như vậy đến tận 6 giờ. Tạ Minh Triệt đã đi được bước đầu trong việc đem thân mình cùng cái đầu của pho tượng ngọc này gắn kết, tiếp theo đó hắn lại càng cẩn thận, tỉ mỉ chữa trị. Điền Vinh Sinh đã qua giấc hắn đi ăn cơm. Hắn bỏ A Yên vào trong túi, thời điểm nàng cùng hắn đi ra cửa thì nghe thấy tiếng chút chút la hét của vị đại thúc kia truyền vào tai: “ Lão tử rút cuộc hoàn chỉnh rồi ”

Lần này tổ ngọc khi tham gia liên hoan nhân khoảng mười mấy người. Địa điểm liên hoan chính là nhà hàng lẩu nổi tiếng Lê thành

Liên hoan địa phương là một nhà Lê thành nổi danh tiệm lẩu, phục vụ mời tất cả mọi người vào một phòng riêng thật lớn. Điền Vinh Sinh cùng mấy lão sư lớn tuổi đi trước, theo sau là một đàn hậu sinh, dọc đường đi huyền nào không ngừng. Tạ Minh Triệt tụt lại sau cùng, trầm lãnh an tĩnh, khác biệt hẳn so với những người đang náo nhiệt ở phía trước

Lâm Uyển kéo tay một cô gái khác cổ tình đi chậm lại sau lưng Tạ Minh Triệt. Hôm nay nàng mặc một chiếc váy liền màu trắng đính ngọc trai, tôn lên làn da trắng nõn nà, thêm vào đó là lớp trang điểm nhẹ nhàng, thoạt nhìn càng thêm nhu thuận, xinh đẹp, có chút khác biệt với thời điểm đi làm ngày thường.

cô gái đang khoác tay nàng cũng làm trong tổ ngọc khí, tên là Lê Tiêu. Lê Tiêu với Lâm Uyển vốn là bạn cùng lớp đại học, sau đó cùng nhau tới làm việc ở tổ ngọc khí ở cấm cung, hai người chính là bạn thân

“ Tiêu, cậu coi tớ thế nào ... ” – Lâm Uyển hơi mắt tự nhiên xoa xoa tai, hạ giọng hỏi Lê Tiêu “ Có phải rất ... ”.

Sau khi Lê Tiêu liếc mắt nhìn Tạ Minh Triệt một cái thì quay đầu lại nở nụ cười với nàng: “ Yên tâm đi Uy Uy, hôm nay cậu rất xinh đó ”

Mà giờ phút này Tạ Minh Triệt đang đút tay vào túi quần, cọ cọ cô gái nhỏ kia. A Yên vốn dĩ đang mơ màng đi gặp chu công thì đột nhiên cảm nhận được có một ngón tay lạnh lẽo đang chọc chọc gương mặt mình, nàng cuống quýt mở mắt ra, bên tai mơ hồ truyền đến rất nhiều tiếng cười nói, nàng khịt khịt mũi, ngửi thấy một mùi hương thơm nhàn nhạt liền xích xích lại gần ngón tay của hắn, ôm lấy lại mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ. Nàng ôm lấy ngón tay như vậy khiến cho môi Tạ Minh Triệt có một độ cong không thể phát giác, hắn thu hồi ngón tay, không tiếp tục trêu chọc nàng nữa

Sau khi vào phòng ăn, Tạ Minh Triệt ngồi kế bên thầy Điền còn Lâm Uy lại bị Lê Tiêu lôi kéo ngồi xuống đối diện hắn. Mọi người vừa ngồi xuống thì có người đẩy cửa đi vào. Đó là một thanh niên mang theo mắt kính gọng đen, thoạt nhìn thật văn nhả.

hắn nở nụ cười với mọi người: “ thật xin lỗi mọi người vì tớ trễ, kẹt xe quá ”

“ Lục Kỳ a, mau ngồi xuống đây!” một vị lão sư của tổ ngọc khí vừa thấy hắn thì liền vẫy tay gọi. Lục Kỳ vội vàng gật gật đầu với lão sư kia “ Đám lão sư”. Sau đó lại hướng thầy Điền chào hỏi: “ Điền tổ trưởng ”

Sau khi chào hỏi một vòng các lão sư trong phòng hắn liền tiến tới chỗ ngồi của mình, thời điểm đi ngang qua Tạ Minh Triệt liền hữu ý vô tình liếc hắn một cái.

Lúc nhân viên mang lẩu lên, khói nóng bốc lên lượn lờ, tất cả mọi người đều náo nhiệt trao đổi, chỉ có Tạ Minh Triệt chưa động đến chén bát. Khẩu vị của hắn thanh đạm, hơn nữa hắn lại không thích dùng bữa cùng nhiều người như vậy. Mà A Yên đang thành thành thật thật nằm ở trong túi hắn ngửi thấy hương vị cay cay của lẩu liền gục đầu xuống, lặng lẽ thờ dài: “ thật là muốn ăn a ”

Qua ba tuần rượu, khuôn mặt đầy nếp nhăn của Điền Vinh Sinh cũng ẩn ẩn có chút phiếm hồng, hắn nhìn về phía Lục Kỳ nói : “ Tiểu Lục a, cậu ở lại cấm cung ít cũng 6,7 năm rồi, tuy rằng chúng ta có quy củ là cậu muốn đi hay ở lại chúng ta đều không được hỏi đến nhưng lão già này thật sự không nhin được muốn hỏi cậu một chút, cậu đã nghĩ kĩ rồi sao? ”

“Cháu đã nghĩ kỹ rồi tổ trưởng” Lục Kỳ dừng lại một chút rồi mới cười trả lời Điền lão

“anh hai của cháu bảo cháu theo anh ra nước ngoài kinh doanh” hần nhấp một ngụm rượu, không là vì bị vị cay của rượu là sặc hay vì lí do gì khác mà đuôi mắt dưới mắt kính hơi đỏ lên nhưng hần vẫn miễn cưỡng cười nói : “Cháu... Cháu đi theo hần ra nước ngoài học hỏi chút”

Trong phòng đột nhiên an tĩnh lại, không khí có chút trầm xuống. Triệu Vinh Hình – là một vị nữ giáo sư tuổi trung niên của tổ ngọc khí, nắm chặt chiếc đũa, thờ dài một hơi nói : “Ba năm Năm người rồi đi”

Tuy mọi người im lặng nhưng đều hiểu ý trong lời nói của giáo sư Triệu. Ngần ngần ba năm đã có năm người rời đi khỏi tổ ngọc khí. Bọn họ đã từng mang theo tấm lòng và sự nhiệt huyết mà đi vào cấm cung, cuối cùng lại không có mấy người trụ được lâu dài.

Mà nguyên nhân rời đi luôn na ná nhau.

Công việc chữa trị cổ vật trước nay đều là có độc cùng nhảm chán, tiền lương mỗi tháng cũng chỉ xem như vừa đủ, không cao cũng không thấp. Công việc này đối với những người thanh niên ưa mạo hiểm xông pha không thích hợp. Cho nên nhóm lão sư già nhất đã sớm định ra luật bất thành văn đó là, những hậu bối đó đi hay ở là do chính bọn họ quyết định. Bọn họ đã tới cấm cung thì cũng coi như một loại duyên phận

“Vinh Hình” – Lão sư có chòm râu hoa râm- Đàm Nghiệp Tường liếc nhìn nữ giáo sư Triệu một cái.

Triệu Vinh Hình nở nụ cười mạnh mẽ, nhìn về phía Lục Kỳ: “Tiểu Lục a, nếu cậu đã chọn như vậy, lão sư này liền chúc cậu thuận buồm xuôi gió”

Lúc này Lục Kỳ uống đã hơi nhiều, không thể giữ được sự tỉnh táo nên không thể áp chế cảm xúc của mình

“Triệu lão sư, Đàm lão sư, còn có Điền tổ trưởng ...” hần vừa kêu tên bọn họ lại tự uống một chén rượu xuống, sau đó mở miệng nói, hốc mắt đã có chút đỏ: “Trước đây cháu thật sự rất yêu thích công việc chữa trị văn vật này thật sự.” – Thanh âm đã có chút run rẩy

“Thời điểm cháu vào cấm cung, cháu cứ nghĩ mình sẽ làm việc ở đây cả đời...”

“Nhưng mà thời gian trôi qua, buồn tẻ đã ma diệt sạch sẽ nhiệt huyết”

“Cháu rốt cuộc hiểu ra, mộng tưởng quả nhiên sẽ bị hiện thực đánh bại”

hần bỗng nhiên nở nụ cười chua xót: “hiện tại ở trong xã hội này, có mấy ai hiểu được cái nghề chuyên gia chữa trị văn vật này? Mỗi tháng có chút tiền lương như vậy đâu đủ để cheo chống cuộc sống cháu”

hần bỗng nhiên lấy mắt kính xuống, qua loa lau mặt một cái: “Cháu còn phải nuôi dưỡng gia đình, không thể đợi mãi ở cấm cung được”

“Lục Kỳ thực xin lỗi công lao dạy dỗ của các ân sư” hần đứng lên cúi mình thật sâu với Điền Vinh Sinh cùng vài lão sư khác, sau đó tự mình rót rượu tự uống.

Ly rượu trắng rót xong, hần bỗng nhiên ngẩng đầu, xuyên qua khói trắng nhìn về Tạ Minh Triệt, bỗng dưng mở miệng: “Cháu không giống ai kia, gia đình của hần là điểm tựa của hần, mà gia đình của cháu là do cháu tự đi gánh vác”

hần nói ra câu này có ý ám chỉ, ánh mắt của mọi người đều tập trung lên người Tạ Minh Triệt. Hiển nhiên bọn họ đều hiểu ý trong lời nói của Lục Kỳ.

“Tiểu Lục, cháu ngồi xuống đã.” Điền Vinh Sinh thở dài một hơi “Mỗi người đều có lựa chọn cho riêng mình, ta cũng hiểu được suy nghĩ của cháu”

Thanh niên mà, luôn không cam lòng với hiện thực.

Lục Kỳ cong cong khóe miệng: “Có đôi khi cháu thật sự hâm mộ, vì cái gì có người không cần từ bỏ gì hết lại có thể sở hữu được nhiều như thế”

hần đã sớm biết rõ về gia thế của Tạ Minh Triệt. Tạ Gia lại Lệ Thành nổi tiếng là thư hương thế gia, mà danh tiếng của bảo tàng cổ vật nhà họ càng là tiếng tăm lừng lẫy. Tạ Minh Triệt là con trưởng của Tạ Gia, hần đã được định trước sẽ được kế thừa bảo tàng của nhà hần, đã định sẵn cả đời an nhàn, không cần lăn lộn vất vả.

Giữa người với người quả thật khác nhau một trời một vực a.

Lục Kỳ rốt cuộc đem hết ghen ghét, phẫn uất mà hần vẫn thường đè nén trong đáy lòng, giờ phút này liền phát tiết ra.

không khí có chút bế tắc.

Lúc này rốt cuộc Tạ Minh Triệt cũng nâng ánh mắt lãnh đạm đưa về phía Lục Kỳ: “Vậy người muốn nói gì?”

Bờ môi đỏ nhạt cong lên, giọng nói mang theo chút trào phúng: “Vén vện chỉ muốn bày tỏ mình bất buộc phải làm vậy sao?”

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Tì Chối Bảo Vệ Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 7: Gấu Trắng tiên sinh

Lục Kỳ biến sắc, sắc mặt hần không dễ nhìn cho lắm

Bởi vì hai người họ giằng co mà thần sắc mọi người đều có chút thay đổi, còn có chút xấu hổ. Điền lão sư tính mở miệng nói vài câu cho không khí hòa hoãn thì Tạ Minh Triệt đứng lên: “Tôi tự biết gia thế của mình không liên quan đến công việc của mình” ánh mắt của Tạ Minh Triệt xuyên qua làn khói nồng đậm nhìn về phía thanh niên đang cúi mắt kính đứng kia, âm thanh lãnh đạm: “Tôi ngoài làm ở tổ chữa trị văn vật ra còn đầu tư thêm một công ty châu báu, thỉnh thoảng sẽ giúp bọn họ giám định một ít châu báu”

“Thực xin lỗi, tôi không giống với phỏng đoán ác ý của cậu, tôi là dựa vào năng lực của mình” hân mỗi móng hơi cong, lại tàn ra sự lạnh lẽo như băng: “ Cậu không thỏa mãn với hiện tại là chuyện của cậu, sẽ không ai hỏi đến, đừng tìm một cái cớ荒唐 hoành nữa”

Tạ Minh Triệt chữ chữ như đao, không một chút lưu tình, đem Lục Kỳ vẫn nhả kia nói đến sưng sía mặt mày, mặt Lục Kỳ đỏ bừng, cả người cứng đờ tại chỗ, lời phản bác nơi cổ họng không cách nào thốt ra.

Bởi vì nhớ tới cô gái nhỏ trong túi, Tạ Minh Triệt không muốn ở lại thêm chút nào, hân gât gât đầu với vài vị lão sư, lại nói với Điền Vinh Sinh: “ Lão sư, ta xin phép đi trước “

Sau đó xoay người liền trực tiếp đi ra phòng.

Bên kia Lê Tiêu như ở trong mộng mới tỉnh, lúc này mới đẩy đẩy Lâm Uy bên cạnh, hạ giọng nói: “Uy Uy, mau đi a!”

Lâm Uy ngón tay nắm chặt mép váy, mắt thấy Tạ Minh Triệt đi ra ngoài, nàng mím môi, trên mặt khó nén mất mát. Cuối cùng, nàng lắc lắc đầu, thấp giọng nói: “Lần này..... Trước thôi bỏ đi.”

không khí trước mắt chung quy là không quá thích hợp.

Tạ Minh Triệt đi đến hầm để xe vừa vặn có một người đi từ hướng ngược lại. Người nọ một thân tây trang, diện mạo thanh tuấn, đeo mắt kính gọng vàng, cử chỉ tao nhã. Khi hân lướt qua Tạ Minh Triệt bỗng nhiên dừng bước

“ Vị tiên sinh này “ – hân gọi với theo Tạ Minh Triệt

Tạ Minh Triệt quay đầu lại liền thấy hân đang đặt ánh mắt lên túi áo khoác tây trang của mình. Có thể do thấy Tạ Minh Triệt nhú mày nên hân khó khăn thu hồi ánh mắt, lộ ra nụ cười ôn hòa: “ không có việc gì, quấy rầy rồi”. nói xong hân xoay người đi tới thang máy bên kia.

Tạ Minh Triệt nhìn theo bóng hân đã đi xa, ánh mắt vẫn bình thản lãnh đạm. Lúc này, A Yên rục rịch tỉnh lại, dường như nàng nghe thấy âm thanh quen thuộc?? Tạ Minh Triệt vừa mới mở cửa xe ngồi vào ghế lái thì thấy A Yên thò đầu từ túi mình ra, ánh mắt không tự chủ phát ra một tia nhu hòa, ngón tay thon dài chọc chọc vào đỉnh đầu nàng. A Yên đã sớm quen với động tác trên đầu của hân , nàng ôm thấy ngón tay hân nhón chân nhìn xung quanh xe

Tạ Minh Triệt nhìn rõ ý định của nàng: “ Tìm cái gì”

A Yên không tìm thấy bóng dáng quen thuộc, không khỏi có chút mất mát: “ Ta còn tưởng hồ gặp tới đây”

Hồ gặp???

“ Ai?” Tạ Minh Triệt nhú mày

“ hân là bạn tốt của tôi” A Yên vừa nhắc đến mắt, cặp mắt kia liền trong suốt lấp lánh, nàng ôm ngón tay Tạ Minh Triệt: “ hân là một con gấu trắng! Lớn lên đặc biệt đáng yêu”

Nghe thấy hai chữ “ Gấu trắng” này, Tạ Minh Triệt sững sờ trong chốc lát, rồi sau đó mới nhớ ra, ý của nàng, hân là con gấu trúc bấy giờ đi

“ Nhiều năm rồi tôi chưa được gặp hân” Cảm xúc của A Yên trùng xuống

Tạ Minh Triệt không nói gì, môi mỏng không tự chủ mím thành một đường thẳng, đem A Yên bỏ vào trong túi, khởi động xe.

A Yên lúi lại vào túi hân , rõ ràng nàng cảm nhận được, dường như hân tức giận a ... Nhưng mà, giận cái gì mới được chứ, nàng gãi gãi cái ót đầy mơ hồ.

Lúc quay về chung cư, Tạ Minh Triệt không nghỉ ngơi, đi thẳng vào phòng bếp. Bởi vì A Yên ăn không nhiều nên hân chỉ làm cho nàng chút ít thịt bò

A Yên vừa gặm thịt bò vừa nhìn qua khe cửa thư phòng, nhòm trộm Tạ Minh Triệt đang ngồi trước máy tính.

hân chăm chú nhìn vào laptop, môi mỏng không tự chủ hơi mím mím, một bộ dáng rất là nghiêm túc. A Yên có chút tò mò.Sau khi nàng ăn hết miếng thịt bò cuối cùng liền lên lên lút lút chạy đến thư phòng. Đầu tiên nàng dừng ở cửa thư phòng, đưa cặp mắt đen lúng liếng xoay chuyển quan sát một chút sau đó mới chạy vào. Tạ Minh Triệt thuận tay cầm lấy chiếc chén sứ xanh trên bàn lên một ngụm, lúc nhìn xuống liền thấy A Yên đang men theo ông quần hân từng chút từng chút bò lên. Thân hình nho nhỏ mặc một chiếc áo cộc màu vàng chanh phối với chiếc quần yếm cao bồi màu lam, bím tóc đen nhánh sau lưng lắc lư lúc ẩn lúc hiện, hai tay non mềm trắng mịn ôm lấy chân hân , giống như một con búp bê sứ mỏng manh.

Tạ Minh Triệt duỗi tay ra, túm lấy cổ áo nàng đặt lên trên bàn. A Yên thành thật chịu số phận bị xách gáy, cho đến khi bị đặt trên mặt bàn, đối diện với cặp mắt phượng lãnh đạm kia thì thân thể nàng cứng ngắc. “ Tôi, tôi chỉ muốn nhìn xem anh đang làm gì thôi...”

Nàng chớp chớp đôi mắt tròn tròn, cắn môi, tiếng nói như cũ mềm mềm mại mại. Tạ Minh Triệt khẽ há hăm, ý bảo A Yên tới xem. A Yên xoay người, liền thấy trên màn hình máy tính hiện ra ảnh chụp.

trương Ngọc Quan âm

“Ta đang làm việc, đừng nghịch” Nàng đang nghiêng đầu nhìn ảnh chụp Ngọc Quan âm, hân bỗng nhiên vươn ngón tay thon dài lộ rõ khớp xương chọc chọc vào gương mặt phì nộn như trẻ con của nàng.Làn da nàng mềm mại trơn bóng không khỏi làm hân hứng thú,hân không nhịn được chọc thêm vài cái. A Yên vội vàng xoay người, đem mặt mình giấu đi “ Ta biết rồi mà”

Có lẽ là do ánh đèn trong thư phòng hơi vàng khiến cho cả người hân đều nhiễm một tầng ấm áp, cho nên giờ phút này trong mắt của A Yên, cặp mắt phượng vốn luôn trầm lạnh như sương kia tựa như có tia ấm áp ôn nhu từng chút từng chút len lỏi vào

Ngũ quan tinh tế thường ngày của hân giờ phút này lại lộ ra vẻ mạnh mẽ,bá đạo. Thế mà cổ tình là tính cách của hân rất lạnh lùng, đôi mắt phượng mang theo băng tuyết ngàn năm, trời sinh mang theo một cảm giác xa cách.

Nhưng giờ phút này A Yên lại cảm thấy hơi thở của hân mang theo sự ôn nhu khó nói

Chẳng lẽ là ảo giác của nàng? A Yên mơ màng suy nghĩ nhưng cũng không muốn biết rõ hơn

“ Món hôm nay anh ăn là món gì vậy?” A yêu bỗng nhiên nhớ tới hương vị cay cay hôm nay nàng người thấy

Tạ Minh Triết ngẩn ra: “ Hừm”

“ Là cái món mà anh đi ăn với mọi người đó..” Hương vị thật là câu người, nàng thật sự không quên được

“ cô muốn ăn món đó à?” Tạ Minh Triết

“ Ừn” A Yên gật đầu thật mạnh sau đó ôm lấy ngón trỏ của hắn cọ cọ gương mặt phì nộn, đôi mắt to tròn chớp chớp mang theo mong đợi:” Có thể không ?”

Tạ Minh Triết thật sự rất hưởng thụ việc nàng cố tình lấy lòng mình như vậy, sau khi suy nghĩ một hồi hắn gật đầu đồng ý: “ Lần sau sẽ đưa cô đi ăn”

“ Oa!” A Yên kích động nhảy dựng lên. Tạ Minh Triết nhìn dáng vẻ cao hứng nhảy nhót trên bàn của nàng, ánh mắt vốn luôn lãnh đạm lại tan ra một chút

Cuộc sống của hắn vốn luôn đơn điệu, ngột ngạt, không hề có màu sắc. Vốn nghĩ đến, hắn sớm đã hình thành thói quen rồi. Nhưng khi cô gái nhỏ này đánh bậy đánh bạ mà xông vào thì cuộc sống tẻ nhạt vô vị của hắn dường như có thêm màu sắc tươi mới.

hắn bỗng nhiên nghĩ: ‘như thế này hình như cũng tốt đó chứ’.

Mấy ngày tiếp theo Tạ Minh Triết lại không mang A Yên đi làm.Nàng cũng không nháo không quấy, lần trước hắn mang nàng đi , nàng cũng hiểu công việc của hắn thực sự rất bận rộn, nàng cũng sợ quấy rầy đến hắn làm hắn phân tâm trong công việc

Chỉ là.....

A Yên một tay chống cằm, nhìn TV truyền phát tin tức hình ảnh nhàm chán, không nhìn được thờ dài một hơi. Nàng lại rất muốn cùng vị trạm ngọc đại thúc trò chuyện.

Ở trên sofa lẩn một cái, A Yên há miệng oa oa ngáp một cái, dụi dụi đôi mắt có chút ướt át. Trong người cảm thấy có chút mệt. A Yên ngả lưng vào cái đệm mềm mại mơ mơ màng màng mà đi vào giấc ngủ.

Nàng giống như đang ở trong giấc mộng. Trong mộng có chiếc móng trắng thật to, lông xù.Thả vào nàng cái rắm. A Yên thực tức giận, đi lên liền giựt một miếng lông đuôi của hắn , “Bạch Pi rắm của người thật sự quá thúi!”

“Yên yên, yên yên người tỉnh tỉnh!”

“Yên yên?”

Lúc A Yên bị chọc tỉnh, mở mắt ra thấy khuôn mặt tuần tú mang mắt kính gọng vàng còn chưa phản ứng kịp

Ấn?

Nàng đột nhiên trợn lớn hai mắt: “Hồ Mập?!”

Nàng lộn nhào một cái liền ngồi dậy, đôi mắt đen láy nhìn chăm chăm vào chàng trai tuần tú trước mặt, lập tức không nhìn được mà òa khóc lên thành tiếng: “ Oa.... Hồ Mập, có phải ta đang nằm mơ hay không?”

Khuôn mặt thanh tú đĩnh đạc của chàng trai hiện lên vẻ xấu hổ, hắn ngồi xổm xuống, thờ dài một hơi: “ Yên Yên, người có thể quên cái tên này của ta đi được không”

hắn với tay lấy một tờ giấy định đưa cho A Yên nhưng suy xét đến hình thể của nàng, liền xé ra một mảnh nhỏ đưa cho nàng. A Yên tiếp nhận khăn giấy, thanh âm còn xen chút nước nỡ:

“Làm sao vậy? Lúc trước ta cho người lấy tên này người rõ ràng đặc biệt cao hứng!”

Chàng trai bị câu nói kia của nàng làm cứng họng, nửa ngày mới nói ra một câu: “ Thời đại thay đổi rồi.”

Dưới mắt kính là một ánh mắt nhu hòa như gió xuân, đầu ngón tay của hắn nhẹ chạm vào đầu A Yên, nhẹ nhàng thờ dài: “ Người ngủ nhiều năm như vậy, làm thế nào lại tỉnh lại lúc nào, mà sao lại chỉ lớn có một chút như vậy?”

Cách nhiều năm không gặp, hiện tại gặp được bằng hữu của mình, A Yên thật sự muốn đem hết ủy khuất dóc lòng kể lể cho hắn

“ Bàn thể của ta trước đây bị vỡ vụn, khôi phục linh lực chậm lắm”

“Nhiều năm như vậy, ta nhìn chăm chăm vào người Tạ gia, khoảng thời gian trước ta cảm nhận được linh lực của người dao động, liền biết người hẳn là tỉnh.....” hắn dừng một chút, lại nói: “Hai ngày trước ở bãi đỗ xe, ta rõ ràng cảm ứng được người ở trên người nam nhân kia, cho tới hôm nay, ta rốt cuộc tìm được người.”

“Yên tâm, nếu ta đã tới, liền sẽ không để người duy trì thân hình như vậy.” Ngữ khí của hắn cùng mấy trăm năm trước giống nhau, ôn hòa, nhẹ nhàng, chậm rãi

“Ô ô ô Hồ Mập người cũng thật tốt với ta nha!” A Yên cảm động mà khóc ướt cả tờ giấy ăn.

“..... Mong người quên mất tên này, cảm ơn.” Nam nhân giật giật khóe miệng, có chút không thể nhẫn nại được.

“Ta không thể! Đây là bằng chứng cho tình bạn của chúng ta!”

“..... Muốn hay không suy xét một chút tuyệt giao?”

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Từ Chối Bảo Vệ Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 8: Người yêu hắc

Thời điểm A Yên bị gấu trúc đưa tới biệt thự của hắc , nàng ghé vào trước cửa sổ sát đất nhìn ngắm hồ nước xanh thẳm cách đó không xa, phát ra âm thanh xuyt xoa khen ngợi: “ Oa..... Hồ Mập, người phát lên thật nhanh a.” - A Yên xoay người lại, nhìn chàng trai tuấn tú đang bình tĩnh ngồi trên ghế sofa uống nước.

Gấu trắng bị nàng nhìn chăm chú tới nỗi có chút xấu hổ, hắc hờn nhẹ hai cái, sờ sờ cái mũi của mình: “ Bây giờ ta đang kinh doanh một ít thứ, cũng gọi là kiếm chút tiền lãi”

“ Vậy hả” – A Yên gật đầu

Gấu trắng đột nhiên đứng lên, dận dò nàng: “ Người ngồi yên đây đừng đi lung tung, ta đi lấy cho người thứ này”

Thấy bộ dáng gât đầu như già tòi của A Yên, khóe miệng của hắc vui vẻ cong cong, xoay người đi lên tầng. Thời điểm hắc xuống, trong tay mang theo một hộp nhỏ tinh xảo. A Yên mắt đầy mong đợi mà nhìn hộp trong tay hắc : “ Cái đó là cái gì vậy Hồ Mập”

Gấu trắng ngồi xuống sofa, mở hộp ra, chỉ thấy bên trong đựng một viên thuốc đen nhánh. hắc đưa viên thuốc tới trước mặt A Yên: “ Thiên Cực Sơn cứu huyền đan, nó sẽ giúp người khôi phục linh lực nhanh hơn”

“ Thiên Cực Sơn?” – A Yên vừa nghe đến ba chữ này thì đôi mắt trừng to: “ Hồ mập, người khi nào thì nhắc lên quan hệ với Thiên Cực Sơn? Người đã trở nên lợi hại như vậy sao?”

Thiên Cực Sơn là nơi ở của người tu tiên trên thế giới này, trăm ngàn năm trước như thế, trăm ngàn năm sau vẫn vậy. Nơi đó chính là nơi thần bí nhất thế gian, trừ khi người của Thiên Cực Sơn đi ra ngoài, ai cũng không biết lối vào của Thiên Cực Sơn ở đâu. A Yên cũng từng nghe tới thanh danh của Thiên Cực Sơn nhưng vèn vèn cũng chỉ là nghe qua mà thôi

“ Hồ mập, người nói khoác có phải không ? Người nói thật đi , ta sẽ không chê cười người hồ đồ...” – A Yên thật sự không thể tin được hắc thật sự có quan hệ với Thiên Cực Sơn

“” Gấu trắng thật sự muốn cho một phát vào đầu nàng

hắc xụ mặt đem viên thuốc nhét vào tay A Yên: “ nói chung nếu người muốn tranh thủ hồi phục thật nhanh thì ăn nó vào”.

Bởi vì dáng người hiện giờ của A Yên quá nhỏ cho nên viên thuốc trong tay nàng so ra có chút to. Nhìn viên thuốc đen to đùng trong tay mình, A Yên nuốt một ngụm nước bọt, không ăn được, vậy..gặm đi.

thật may cho nàng viên thuốc này không bị đắng, ngược lại còn rất ngọt. Sau khi A Yên gặm hết viên thuốc thì no đến mức không cần ăn cơm chiều. Nàng chép chép miệng nói : “ Hương vị của cái này rất giống chocolate nha”

“ Ừ” Gấu trắng gât gât đầu “ Bọn họ rất theo kịp thời đại, thêm nhiều hương vị mới”

A Yên ngây ngốc: “ Gì cơ”

Gấu trắng không muốn cùng nàng dây dưa vấn đề này nữa liền nắm gáy áo nàng đặt lên sofa, trong miệng lẩm nhẩm một câu chú ngữ khô khan khó hiểu, một đạo băng màu xanh ngưng tụ lại ở đầu ngón tay của hắc

“ Đùng lộn xộn” hắc dận dò một câu, lưu quang màu lam trên ngón tay đã hóa thành từng sợi tơ nhỏ, từng chút xâm nhập vào trong thân thể A Yên, đem cả người nàng bao lại”

Cũng không biết qua bao lâu, A Yên dần dần cảm thấy trong đan điền của mình có một dòng khí ấm áp dâng lên, đột nhiên khuếch tán ra, đùng mãnh tràn vào tứ chi bách hải của nàng. Kinh mạch bị tác bị mãnh mẽ khai thông khiến cho A Yên đau đến cuộn thành một đoàn, sau lưng ướt đầm mồ hôi.

“Nhịn một chút.” A Yên nghe thấy thanh âm ôn hòa của gấu trắng truyền đến.Nàng theo bản năng mà cắn răng thật chặt, chau mày, thừa nhận sự đau đớn từng đợt từng đợt, càng ngày càng mãnh liệt

Thân thể giống như bị phá đi , lại một lần nữa sinh trưởng, sự đau đớn kịch liệt tra tấn mỗi tác da tác thịt của nàng giống như không bao giờ kết thúc. Thời gian từ từ trôi qua, trên trán của gấu trắng đã ẩn ẩn có mồ hôi toát ra, mà cô gái trước mặt hắc , vốn dĩ thân hình không quá bần tay, dần dần có sự biến hóa.

Thời điểm A Yên nặng nề ngã trên ghế sofa, áo cộc màu vàng chanh và quần yếm nhỏ của nàng đã bị xé rách thành nhiều mảnh nhỏ . Lúc quang mang màu lam tan đi , gấu trắng đã xoay người sang chỗ khác. Có lẽ bởi vì tiêu hao quá nhiều linh lực của bản thân, trong lúc hắc xoay người quần áo cũng bị rách tan, biến thành một con gấu trúc lông xù. Gấu trắng thật bình tĩnh vươn móng vuốt đem bộ quần áo thể thao sớm chuẩn bị ném ra sau đầu: “ Người mau mặc vào đi”

A Yên bị quần áo bay vào mặt che lại tầm mắt, một lúc lâu sau mới phản ứng lại rồi mới chậm rì rì mặc quần áo vào. Tuy nghe thấy âm thanh mặc quần áo loạt xoạt sau lưng nhưng gấu trắng không có ý định quay đầu lại, thậm chí hắc còn tụt xuống đi đến tủ lạnh lấy một cây măng tươi ăn vào.

A Yên sau khi mặc quần áo từ từ tỉnh lại liền nhìn chằm chằm đôi cánh tay không khác với người bình thường của mình, lại nhịn không được trái sở phải nắn người mình một chút, rồi cuộc thử phảo nhẹ nhõm một hơi: “ Rất cuộc cũng bình thường rồi”. Thời điểm nàng nghiêng đầu liền lấy gấu trắng ngồi ở trên mặt đất quay lưng về phía mình, hắc dùng móng vuốt gãi gãi lông xù phía sau lưng của hắc , hỏi thăm nàng

“ Yên yên, người đã khỏe chưa?”

“ Ta đã tốt rồi “ - A Yên lên tiếng, sau đó ngược lưng mà nói : “ Thực xin lỗi hồ mập, vì ta mà người lãng phí thật nhiều linh lực”

“ Người khách sáo làm gì” Gấu trắng chậm rì rì đứng lên, hắc không có xoay người, chỉ vừa nói chuyện với nàng vừa nhắc thân thể tròn vo đi lên lầu “ chúng ta là bằng hữu “

“ Người chờ ta chút” – hắc nói

“Án!” A Yên ngồi ở trên sofa, gât gât đầu.

Sau khi gấu trắng lên lầu, A Yên lười biếng duỗi eo một cái, nàng đánh giá lại bốn phía lần nữa, cảm thấy phòng khách rộng mẽnh mẽnh trong mắt nàng lúc này bây giờ

nhìn rất bình thường

Tiếng động truyền từ cầu thang tới, A Yên theo bản năng mà ngẩng đầu lên, sau đó nàng thấy gấu trắng rõ ràng duy trì nguyên bản là bộ dáng lông xù tròn vo nhưng bên ngoài lại mặc một bộ quần áo vừa vặn với hình thể của hân lúc này

“ Hở mạp, người rõ ràng đang ở trạng thái nguyên bản, sao lại mặc quần áo a?” A Yên cảm thấy thực kì quặc. Dường như qua nhiều năm không gặp, hở mạp có thêm vài thói quen khó hiểu

Có lẽ là bởi vì bị biến thành nguyên hình, gấu trắng đi lại có chút chậm chạp, nghe A Yên nói vậy, đôi tai xù lông của hân hơi hơi vẫy vẫy giống như có chút xấu hổ, ấp úng nửa ngày hân mới mở miệng giải thích: “ Ta đã quen mặc quần áo, cảm giác không có gì trên người giống như đang lỏa thể a”

“ Ah, phải không?” Đôi lông mày thanh tú của A Yên hơi nhăn lại

Nàng cũng không phải thật sự hiểu về tính cách của dòng giống lông xù này

Gấu trắng chậm chạp đi đến bên cạnh tủ lạnh, móng vuốt mở cửa tủ lạnh lấy ra hai lon coca cùng một cây măng tươi sau đó liền tới ngồi cạnh A Yên. Khi thân hình mập mạp của hân ngồi xuống A Yên liền cảm thấy sô pha lún xuống không ít. Sau đó nàng thấy hân dùng móng vuốt mở nắp lon nước đưa cho nàng, khi tiếp nhận lon nước nàng tò mò hỏi

“ Đây là cái gì vậy” “Phi Trạch Khoái Nhạc Thủy.” Gấu trắng vẫn như cũ chậm rãi bình tĩnh giải thích cho nàng

(Lời của editor: Ở đây nguyên văn là phi trạch khoái nhạc thủy, dịch ra thì không hay cho lắm nên mình để nguyên nhé)

A Yên cũng chưa hiểu rõ lắm nhưng nhìn gấu trắng đưa lon nước lên miệng uống một ngụm sau đó lộ ra vẻ mặt thư thái sáng khoái thì nàng không nhận được cũng học hân đưa lon nước lên miệng thử uống một ngụm. Bọt gas trong khoang miệng nàng đầu đầu lung tung, A Yên trừng lớn đôi mắt đen lũng lũng

thật ngon!!!!

A Yên chép chép miệng, mắt sáng rực lên lại vội vàng uống thêm một ngụm. Gấu trắng ngồi bên cạnh thấy nàng phát ra vẻ mặt như phát hiện ra tân đại lúc liền hừ một tiếng, quảng thâm mắt gấu trúc trời sinh kia bày ra vẻ nhìn thấu nhân sinh

hân biết mà, không ai có thể thoát được mị lực của coca.

hân cắn một miếng măng tươi phát ra âm thanh “ răng rắc”. Xem ra nước lạnh cùng măng tươi chính là tuyệt phối nha. Nhìn thấy A Yên lặng lẽ quan sát mình, hân giờ móng vuốt cầm miếng măng cắn dở ra mời nàng: “ ăn miếng không?”

A Yên lắc mạnh:” không cần đâu”. Măng thì ngon cái gì, vẫn là thịt ăn ngon hơn.

“ Hở mạp người yên tâm, hôm nay người giúp ta chuyện lớn như vậy, sau này ta nhất định mời người đi ăn một bữa thịt thật ngon” A Yên vỗ vỗ vai hân hứa hẹn. Gấu trắng đem tay nàng bỏ xuống khỏi vai hân lại cắn một miếng măng: “ không cần đâu”

“ Vì sao a..?” A Yên chớp chớp mắt

Nàng vẫn nhớ lúc trước khi hai người mới quen biết, hân còn nghèo đến nỗi chỉ có trúc non để ăn, tình bạn của hai người được thiết lập lên lúc nàng mời hân ăn món thịt ngon đệ nhất

Gấu trắng lại cắn một miếng măng: “ Bỏ rồi”

Gì????

“ Người bỏ rồi?!” A Yên hoàn toàn không thể tin những gì mình vừa nghe được, nàng ghen nửa ngày mặt mũi đỏ bừng mới nói được một câu “ Trong lúc ta ngủ, có phải người đâm đầu đến choáng váng đúng không?”

Thịt ăn ngon như vậy, hân nói bỏ là bỏ sao?

Gấu trắng nghe vậy liền buông cây măng trong tay, đôi mắt đen nhánh gần như hòa thành một thể với một vòng đen kịt quanh mắt, nhìn bộ dáng mơ mơ màng màng như sắp ngủ, tinh thần không ổn: “ Ta hiện tại chỉ ăn chay”

A Yên nghe xong nhìn chằm chằm gấu trắng bên cạnh giống như là đang nhìn một kẻ ngu

“” Gấu trắng có chút mệt mỏi, không muốn giải thích thêm

Mà A Yên sau khi uống xong lon coca rồi cuộc nhớ tới Tạ Minh Triệt. Lúc trong đầu nàng hiện lên cặp mắt phượng trầm lãnh thì nàng mới ý thức được mình đã ra ngoài khá lâu rồi”

“ Hở mạp, ta phải về” – Nàng có chút sốt ruột đứng lên

Gấu trắng từ từ quay sang nhìn nàng một cái xong lại tiếp tục gặm măng.

A Yên sừng sốt

Lúc này nàng mới ý thức thân hình của mình đã khôi phục kích cỡ như người bình thường, không cần dựa dẫm nam nhân lạnh như băng kia nữa. Chỉ cần, chỉ cần thời điểm ngọc bội triệu hồi, nàng lặng lẽ trở về một lần, sau đó lại rời đi là được. Nàng thậm chí có thể không xuất hiện trước mặt hân nữa. A Yên cắn môi, do dự một lúc, sau đó lại ngồi xuống. rõ ràng trước đây nàng hi vọng nhất là tự do nhưng giờ phút này hình như nàng cũng không thật sự vui vẻ như mình tưởng

“ Chờ ta khôi phục được thành nhân hình sẽ đưa người về” – Gấu trắng bỗng nhiên nói

A Yên nắm gấu áo của mình, thì thào nói: “ Ta ... Ta kì thật có thể không quay về”. Thời điểm nàng nói những lời này thật sự vẫn rất do dự. Nhưng mà gấu trắng lại nói : “ không được, người bắt buộc phải về”

“Vì cái gì?” A Yên nhìn về phía hân, cặp mắt rạch ròi kia tràn ngập nghi hoặc. Gấu trắng trầm mặc một chút, hân buông mắt nhìn cây măng chỉ còn một nửa trong tay

mình, qua một hồi lâu mới nói

“ Yên yên, ngươi còn nhớ những gì ta đã nói với ngươi sao? Trước khi biến thành khí linh ngươi chính là một con người”

“ Ta không hiểu “- A Yên gãi gãi ót của mình. Những lời này của hần không phải lần đầu tiên nàng nghe được nhưng trước nay nàng không quá hiểu rõ ý tứ của hần. Còn việc nàng là chủng tộc gì trước khi biến thành khí linh thì toàn bộ nàng đều không nhớ

“ Yên Yên, trước khi ta ném qua thất tình lục dục thì ngươi đã ném trước ta rồi” – hần nhẹ nhàng thờ dài một hơi

“ Trước khi ngươi mất đi kí ức vẫn luôn đi tìm một người”

“ Người kia chính là con trưởng Tạ Gia bây giờ - Tạ Minh Triệt”

Ngày đó khi gấu trắng thấy mặt nam nhân kia thì liền hiểu, duyên phận của A Yên qua mấy trăm năm rốt cuộc thần xui quỷ khiến tới rồi.

Dưới chân Tây sơn, một công tử trẻ tuổi ốm yếu đang chôn một viên huyết ngọc tại gốc cây đào bên dòng suối nhỏ, hần lấy tay che lên miệng, hần ho khan khiến cho một thân bệnh cốt run rẩy, máu tươi đỏ thấm xen qua kẽ tay hần mà rơi trên ngọc bội. Khi bụi đất vùi lấp lên, ngọc bội phát ra tiếng rên rĩ rõ ràng dấy dựa nhưng lại không thể thoát ra khỏi trời buộc của lòng đất. Công tử trẻ tuổi bước đi tập tễnh, ánh trăng nhàn nhạt chiếu vào người hần như sương sớm điểm trên người hần, điểm điểm ngân huy.

Gấu trắng ru rú ở đông có khô mấy ngày bỗng nhiên nghe thấy âm thanh khàn khàn của vị công tử kia:: “ A Yên, dừng lại đi... đừng đi theo ta nữa”

Đó là lần đầu tiên gấu trắng cùng A Yên gặp gỡ, lại là lần A Yên cùng vị công tử trẻ tuổi kia vĩnh biệt.

Thời điểm gấu trắng đào A Yên từ lòng đất ra, A Yên giống như tân sinh, quên đi đêm trắng tĩnh lặng kia, cũng quên mất thiếu niên ốm yếu một thân bệnh tật kia. hần cho rằng như vậy cũng tốt. Nhưng cố tình vị lão tu sĩ Hà âm Sơ lại đem vận mệnh của A Yên và Tạ Gia cột chung một chỗ. Râu bạc lão nhân nói , A Yên cùng vị công tử trẻ tuổi đó nhất định phải gặp lại. Nếu không có thiếu niên đó sẽ không có A Yên.

Đây là số mệnh

Trước đó gấu trắng cũng không rõ nhưng sau khi hần thấm thía nỗi đau khắc cốt ghi tâm thì rốt cuộc đã hiểu rõ uẩn khúc trong đó. hần đưa mắt hư hư thực thực nhìn lên lầu. Phòng kế bên phòng ngủ của hần đặt một chiếc trường sinh đằng. Theo tuổi tác thay đổi, đèn kia thế nhưng đã đốt trăm năm. hần vẫn luôn đi tìm một cô nương. Tại thế gian này, hần cùng Yên Yên đều có thứ mà bản thân cầu không được, cũng không thể so bì ai khắc sâu hơn ai

“ Cái gì nha” A Yên thật sự vẫn không hiểu rõ. Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nhàn thành một đoàn, có phần ghét bỏ gấu trắng đột nhiên ra vẻ cao thâm.

“ Yên yên, ngươi đã từng, yêu hần” – Gấu trắng nói thẳng ra “Cái, cái gì?!”

Đôi mắt tròn xoe của A Yên lại một lần nữa mở to, trong đầu nàng hiện ra một khuôn mặt lạnh lùng như băng, trái tim đập loạn, chớp mắt liền có cảm giác mơ màng, hình ảnh hư hư thực thực dường như chuẩn bị hiện ra trước mắt nhưng lại bị sương khói mờ lung ngăn cách hoàn toàn. Bên tai có tiếng chuông nhỏ kêu vang, như là chuông đồng trước hành lang mái giác, lại giống như tiếng chuông bạc trên sợi tơ hồng đình trên cổ chân ai đó. Ông tay bạch y giống như chứa đựng gió tuyết che đầy tầm mắt, A Yên nhìn không rõ gương mặt của người nọ, lại nghe không rõ lời ni non của hần

Chẳng qua chi là giấy lát giữa ảo ảnh mơ hồ. Nàng ngây ngốc ngồi trên sô pha, trong óc trống trơn, dường như nàng không nhớ gì hết

“ Yên Yên, ngươi đã từng, yêu hần” Bên tai lại vang lên âm thanh của gấu trắng

A Yên có chút luống cuống, vành mắt bỗng nhiên phấp hồng

yêu.....Là sao?

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Từ Chối Bảo Vệ Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Không có chính kiến

Thời điểm Tạ Minh Triệt về tới nhà thấy căn phòng tối tăm không có nửa điểm động tĩnh. hần nhú mày bỗng nhiên cảm thấy có chút khác lạ. Bật đèn phòng khách lên sau đó quét mắt một vòng nhưng không tìm thấy bóng dáng cô gái nhỏ kia đâu. Nếu là trước đây, khi nàng nghe được động tĩnh nhất định sẽ cuống quýt chạy tới, dùng ánh mắt ướt át nhìn hần , có đôi khi nàng cười lộ lên lộ ra hai chiếc răng khểnh nhọn nhọn. Nhưng mà sao hôm nay lại không có chút động tĩnh nào, ngủ rồi sao?

Tạ Minh Triệt đem túi com trong tay đặt lên bàn sau đó xoay người hướng phòng ngủ đi đến. hần biết tiểu nha đầu đó thường xuyên tranh thủ lúc hần không có ở nhà, lên vào phòng ngủ của hần , ngủ trong đó. Nhưng lúc hần bật đèn phòng ngủ lên lại không thấy bóng dáng nàng nằm trên giường lớn. Tạ Minh triệt giật mình, khuôn mặt trước giờ luôn trầm tĩnh toát ra một tia nóng

Tạ Minh Triệt lặng lẽ ngồi trên sô pha, hần tháo đồng hồ trên cổ tay sau đó lại buông hai cúc áo ở cổ tay áo ra. Dường như Tạ Minh Triệt nhớ ra điều gì đó, hần vội vã đứng lên, xoay người đi vào phòng ngủ. hần mở ngăn kéo tủ đầu giường lấy ra một chiếc hộp gỗ mun. Trong hộp, miếng ngọc vân kiên cổ trắng nõn, không có một chút màu đỏ nào. Nếu nàng đang ở trong ngọc bội thì viên ngọc không thể là một viên bạch ngọc tinh khiết như vậy được. Tạ Minh Triệt thất vọng cất viên ngọc vào trong hộp rồi đem hộp gỗ bỏ lại vào trong ngăn kéo.

hần cầm áo khoác lên đi ra cửa rồi bỗng nhiên dừng lại, đôi môi mím lại thành một đường thẳng, đôi mắt phượng âm u đè nén nặng nề. thật lòng mà nói hần cũng không biết nên tìm nàng ở đâu. Trong nhà vắng đi cô gái nhỏ kia lại trở nên cô quạnh giống như trước đây.

Tạ Minh Triết lại ngồi xuống sô pha, không nghĩ tới, một lần ngồi xuống này chính là ngồi suốt một đêm. Sắc trời dần dần sáng lên, gió từ cửa sổ thổi vào khiến cho rèm cửa nhẹ nhàng lay động. Tạ Minh Triết vuốt vuốt thái dương có chút trường đau, dưới cằm râu ria cũng mọc lởm chởm. Hình ảnh này của hắn so với bộ dáng cẩn thận tí mỉ ngày thường thật sự khác rất nhiều.

hắn bung vài cái cúc áo hững hờ, tóc mái hơi xoắn thả nhẹ trước trán, khuôn mặt thanh tú nhiều ra vài tia suy nhược, thế nhưng lại không ảnh hưởng gì đến nhan sắc của hắn mà ngược lại đem đến cảm giác dụ hoặc khó tả

Vừa bí ẩn lại vừa mê người

Hôm nay là thứ bảy, tuy không cần đến cấm cung làm việc nhưng hắn vẫn có công việc cần làm. Ngày hôm qua bên ZR đưa tới mấy bản thiết kế mà hắn còn chưa đựng vào. Tạ Minh Triết trước giờ làm việc hiệu suất cực kì cao nhưng lúc này hắn lại không có tâm tư đi xem mấy bản thiết kế kia. Cũng chỉ bởi vì, tiểu sủng vật của hắn biến mất.

Ngay lúc đó tiếng chuông cửa ngoài dự liệu vang lên. Tạ Minh Triết để lại cảm xúc hỗn độn trong lòng, sắc mặt âm trầm đi ra mở cửa

Khi Bạch Pi (nghĩa là: Gấu trắng, nguyên tác là Bạch Pi nên mình sẽ để bạch pi cho mọi ng dễ đọc) thấy Tạ Minh Triết phía sau cánh cửa thì ngây ngẩn cả người. Hắn thấy rõ ràng trong đôi mắt kia đang đề nên sự âm u tàn nhẫn, khuôn mặt lạnh lùng vô cả thoát nhìn không dễ chọc.

“ Việc nàyđã quá rầy a rồi...” Bạch pi cười khan một tiếng.

Trí nhớ của Tạ Minh Triết rất tốt, mặc dù chỉ gặp chàng trai đeo kính gọng vàng một lần nhưng vẫn nhớ rõ hắn là người kì quái chặn đường mình ở hầm để xe.

“ Có việc sao “ Tạ Minh Triết ngắn gọn hỏi. Tuy rằng hắn không thích qua lại với mọi người, thậm chí nói chuyện hắn cũng không thích nhưng mà vẫn cố gắng duy trì phép lịch sự.

“ Ta...” Bạch pi định nói chuyện thì thấy người vốn đang đứng bên cạnh mình không biết từ lúc nào đã rúc vào sau lưng hắn , vì thế hắn xấu hổ cười với Tạ Minh Triết, một bên kéo cô nương đang sợ hãi co ro phía sau lưng mình ra, một bên nói với hắn : “ Ta đưa nàng trả về”

hắn vừa nói xong liền xách ra cô gái nhỏ đang lấp sau lưng mình. cô gái nhỏ bị bạch pi nắm cổ áo giống như là mèo nhỏ bị túm gáy.

Nàng ử nữ nghiêng nghiêng đầu, đôi mắt tròn tròn cũng không dám nhìn loạn mà chỉ chăm chăm nhìn sàn nhà bóng loáng, ngón tay không tự giác mà vôn về quần của mình.

Vẫn là khuôn mặt trắng nõn nhỏ xinh, đôi mắt tròn tròn, cái mũi tình xảo, đôi môi phấn nộn nhưng mà, vóc người thì không còn nhỏ như lòng bàn tay nữa. A Yên mặc một bộ quần áo thể thao quá cỡ thoát nhìn có chút lộn xộn nhưng vẫn mềm mại đáng yêu , thân hình nàng so với người bình thường không khác là bao.

A Yên không dám đối diện với hắn , đặc biệt là sau khi nghe Bạch Pi nói như vậy càng cúi gằm xuống đất, không dám nhìn thẳng vào mắt hắn. Cúi một lúc lâu nàng mới nghe thấy giọng nói thanh lãnh của hắn truyền đến

“ Chạy đi đâu vậy?”

âm thanh của hắn nghe vẫn không có chút tâm tình dao động nào, A Yên cũng không hiểu hắn rốt cuộc có giận hay không.

“ À.. Cái đó.. Tạ tiên sinh, xin lỗi a, là do ta đường đột, hôm qua ta đem nàng mang tới nhà ta”

Lá gan của A Yên là cái dạng gì hắn còn lạ sao, biết nàng không dám trả lời hắn liền trả lời giúp nàng. Chỉ là hắn vừa nói ra, Tạ Minh Triết quét ánh mắt sắc lạnh nhưng băng về phía hắn , dọa cho Bạch Pi hoảng sợ sau đó cứng đờ người. rõ ràng thời điểm bạch pi đối mặt với mấy con sói gian xảo Mộ Gia kia hắn cũng không mấy may mắn mà lúc này chỉ đơn thuần là bị Tạ Minh Triết nhìn chăm chăm liền cảm thấy rợn rợn sau lưng.

Đến tận khi bạch pi ngồi yên vị trên sô pha mà vẫn cả thấy sau lưng có chút rét lạnh mặc dù trong tay hắn hiện tại là một ly nước ấm. A Yên ngồi im bên cạnh bạch pi, động cũng không dám động, nhưng thỉnh thoảng nàng vẫn đưa mắt nhìn trộm thân ảnh thon dài đang cúi húi trong phòng bếp sau đó tiếp tục cúi đầu. Lúc Tạ Minh Triết ra khỏi bếp trong tay hắn đã xuất hiện một suất bò bít tết. Bạch Pi vừa thấy liền theo thói quen mà từ chối: “ Ha ha ha ... Tạ tiên sinh không cần khách khí như vậy đâu, ta ăn chay.”. Lời nói còn chưa dứt liền thấy Tạ Minh Triết đem đĩa đặt trước mặt của A Yên. Bạch Pi lại bị ghen. Nga ... Nguyên lai là hắn tự mình đa tình a. Còn... còn rất xấu hổ. Bạch bi yên lặng mà sờ sờ cái mũi. A Yên nhìn đĩa bít tết bỗng nhiên xuất hiện trên mặt bàn kia liền theo bản năng mà ngửi ngửi

Thơm quá a....

Nàng rốt cuộc ngẩng đầu, cẩn thận mà quan sát nam nhân mặt lạnh kia: “ ta.... Của ta sao.?”

Tạ Minh Triết vẫn như trước vươn tay sờ sờ đỉnh đầu mềm mại của nàng, ngắn gọn mà nói một câu: “ Qua kia ăn đi “. A Yên đương nhiên hiểu tình của hắn , hắn luôn đem khu vực trong nhà phân chia rõ ràng, sô pha này không phải chỗ ăn cho nên nàng bụng đói đứng lên, lon ton chạy đến bàn ăn. Bạch bi thật sự rất muốn hỏi nàng một chút, bộ dạng thấp phẫn kinh sợ vừa nãy đã đi đâu vậy?

Bạch bi vừa mới đem tầm mắt từ A Yên dời đi, thời điểm quay đầu, vừa lúc gặp được ánh mắt của Tạ Minh Triết nhìn về phía hắn.

“.....” hắn cảm thấy có điểm đáng sợ.

“Tạ tiên sinh, còn không có chính thức giới thiệu, ta họ Bạch, Bạch Thư Án.” Bạch bi miễn cưỡng duy trì bộ dáng đứng đắn của mình, bắt đầu tự giới thiệu.

Tạ Minh Triết ngồi xuống phía đối diện bạch bi, nghe thấy hắn nói, liền nhẹ nhàng gật đầu, lễ phép lại xa cách, “Bạch tiên sinh.”

“Yên yên hắn là đã cùng Tạ tiên sinh người nói đi?” Bạch Thư Án đơn giản trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, “Nàng là ngọc linh, cũng là đồ gia truyền của Tạ gia các người”

“Án.” Tạ Minh Triết ừ một tiếng, cặp mắt phương lãnh đạm nhìn về phía Bạch Thư Án, ý bảo hắn tiếp tục nói

“ Trước khi nàng trở thành đồ gia truyền của Tạ gia các người thì bị chôn ở dưới ngọn núi ta ở, ta cùng nàng đã làm bằng hữu mấy trăm năm rồi” Bạch Thư Án tiếp tục nói

“Như vậy người.....” Tạ Minh Triết đánh giá hắn.

Bạch Thư Án gật gù đầu, không dấu điểm bất luận cái gì, “Đúng vậy, ta không phải nhân loại.”

“Ta là…… gấu trúc.” Lúc Bạch Thư Ân nói đến nguyên thân của mình luôn có điểm xấu hổ.

Lại nói tiếp ai có thể nghĩ đến, mấy trăm năm hần là một con gấu trúc yếu nhược đến mức phải từ bỏ ăn thịt, phải ăn trúc để sống, vậy mà bây giờ lại trở thành quốc bảo, dựa vào khuôn mặt kiểm sống

Tạ Minh Triệt có lẽ là có điểm ngoài ý muốn.

hần nhướng mày, “Gấu trúc?”

“…… Ân.” Bạch Thư Ân tổng cảm thấy có chút thẹn.

hần đằng hắng giọng, lại tiếp tục nói: “Yên yên nàng trước kia là bởi vì ngọc bội nát, linh thể bị hao tổn, cho nên ngủ say rất nhiều năm, sau khi ngọc bội được người chữa trị tốt, nàng tuy rằng tỉnh lại, nhưng là linh lực khôi phục đến quá chậm, thân hình cũng chỉ có một chút”

“Ngày đó ở bãi đỗ xe, ta là phát hiện nàng ở trên người người, bởi vì muốn xác nhận một chút, cho nên mới ngăn người lại, xin lỗi.”

Bạch Thư Ân đem hết thầy đều giải thích rõ ràng, mà Tạ trong sáng ngồi ở chỗ đó, cũng không có bao nhiêu phản ứng.

hần trầm mặc sau một lúc lâu, mới mở miệng: “Cho nên người muốn mang nàng đi?”

hần thanh âm nghe vẫn như cũ không có cảm xúc gì, nhưng mà Bạch Thư Ân lại có chút cảnh giác

hần vội vàng nói: “không phải.”

Đôi mắt Tạ Minh Triệt nhìn chăm chú, hần cả người đều không tự tại, nhưng vẫn kiên nhẫn mà nói: “Yên yên là đồ gia truyền của Tạ gia các người, nàng mặc dù linh thể rời đi, nhưng thời gian vừa đến, nàng vẫn phải chịu ngọc bội bản thể triệu hồi, lại trở về.”

“Nàng cùng các người Tạ gia cột vào cùng nhau.” Bạch Thư Ân ngữ khí bỗng nhiên có chút trầm trọng, “Chỉ cần nàng tồn tại, liền vĩnh viễn, đều không thể thoát khỏi Tạ gia các người”

Vạn vật có linh, mà linh một khi đạt được sinh mệnh, liền sẽ là ngàn năm vạn tải,thọ cùng nhật nguyệt.

Huống chi là linh như Yên Yên. Trước khi trở thành khi linh nàng là một người sống sờ sờ. Bạch Thư Ân vẫn luôn nhớ rõ lời nói của Hà âm Sơn lão nhân kia, Yên Yên là người sống sờ sờ bị luyện hóa thành ngọc linh. Nàng mất đi thân thể phạm trần đạt được vô cùng vô tận sinh mệnh, nhưng mấy trăm năm đều bị trôi buộc ở một mảnh thiên địa nhỏ bé, không thể ra được, trải qua năm tháng khô khan

Trước kia trôi buộc của nàng là phiến rừng đào ở Tây Sơn

Sau này, trôi buộc của nàng chính là Tạ Gia nhà cao cửa rộng

Cho đến hôm nay, nàng vẫn bị trôi buộc, vĩnh viễn không thể cảm nhận được thế giới to lớn này, vĩnh viễn thuần tịnh như một tờ giấy trắng

“Tạ tiên sinh.” Bạch Thư Ân đứng lên, yên lặng nhìn Tạ Minh Triệt, “Hy vọng người có thể chiếu cố tốt yên yên.”

Bạch Thư Ân trước nay đều chưa từng quên cái đêm trăng kia ở Tây Sơn, cũng chưa từng quên khi hần nấp ở bụi cỏ khô, gặp qua thiếu niên có ống tay áo tuyết trắng. Bởi vì hần vĩnh viễn nhớ rõ, khi Yên Yên bị chôn ở dưới gốc cây đào, thanh thủy rên rỉ.

khuôn mặt của thiếu niên dần dần cùng người trước mắt này trùng hợp, tuy rằng này một đời Tạ Minh Triệt cùng tính cách của thiếu niên ốm yếu trước kia tựa hồ một trời một vực, nhưng Bạch Thư Ân biết, hần có lẽ chính là hy vọng giúp Yên Yên thoát khỏi trôi buộc

Có lẽ chính Yên Yên cũng không biết, nàng rốt cuộc đợi người trước mắt đã bao nhiêu lâu.

Thời điểm Bạch Thư Ân đi ra cửa, A Yên đang chuyên tâm gặm bò bít tết đột nhiên ngẩng đầu: “ Hổ mập, người đi đâu vậy”

“……”

Tâm tư nặng nề của Bạch Thư Ân bị một tiếng “ hổ mập” đánh gãy. hần thực sự muốn chụp chết cái người nhát chết mất trí nhớ này.

“ Ta đi về nhà, yên tâm, ta sẽ thường xuyên tới thăm người” Cuối cùng, hần vẫn là thờ dài một hơi, có điểm bất đắc dĩ mà trả lời nàng. A Yên vừa mới mới cùng hần gặp lại, thấy hần phải đi, vẫn là có điểm luyến tiếc. Nàng chạy đến bên cửa: “ Hổ mập”

“…… Người ngoan, ta lần sau lại qua đây thăm người.” Bạch Thư Ân đi giày xong, thời điểm đi đến ngoài cửa, quay đầu dỗ dành nàng, hần còn tính toán lần sau lại đây, đưa nàng đi dạo, thuận tiện lại giao cho nàng một ít đồ vật.Nàng cần phải hiểu xã hội hiện tại cùng trước kia suy cho cùng là không giống nhau. Mà nàng cần phải mau chóng quen thuộc cuộc sống này, như vậy nàng mới có thể có đời sống tốt hơn

A Yên vẫn là có điểm lưu luyến không rời.

Bạch Thư Ân thấy dáng vẻ này của nàng, liền muốn nói cái gì đó cùng nàng, lại chưa từng nghĩ tới, nguyên bản ngồi ở trên sofa phòng khách, Tạ Minh Triệt lại đột nhiên đi tới, ngay lúc Bạch Thư Ân còn chưa kịp phản ứng, cửa “Lạch cạch” một tiếng bị hần đóng lại.

“……” Bạch Thư Ân bị nhốt ở ngoài cửa có điểm ngốc.

Này này cái hành vi này có phải hay không có chút bất cận nhân tình???

Mà lúc đó, bên trong cánh cửa A Yên cũng bị hành động của Tạ Minh Triệt dọa tới rồi. Nàng mở to cặp mắt kia đen nhánh, sợ hãi mà nhìn hần, trong lúc nhất thời cũng không dám nói lời gì

“Ấn no chưa?” Tạ Minh Triệt nhàn nhạt hỏi.

“No, no rồi……” A Yên nhỏ giọng trả lời.

Tạ Minh Triệt nhìn nàng giống như lại khôi phục bộ dáng nhút nhát sợ sệt trước kia, chân mày giống như ngâm trong sương mù Viễn Sơn tựa như hòa tan một chút băng tuyết

“không được tùy tiện cùng người xa lạ tiếp xúc.” hắn có lẽ cũng không biết,khi hắn mở miệng nói chuyện, âm thanh cố tình nhu hòa nửa phần

“Hồ mập không phải người xa lạ.....” Nàng yếu ớt phản bác.

Tạ Minh Triệt nhú mày, hắn vươn ngón tay thon dài trắng nõn, chợt niết khuôn mặt trắng nõn mềm nhũn của nàng.

“Nhớ kỹ chưa?” hắn môi mỏng khép mở, một đôi mắt phượng liếc nàng.

A Yên chỉ thấy đồng tử u ám của hắn mơ hồ phản chiếu hình dáng mờ nhạt nàng, giống như những ngôi sao nhỏ thưa thớt lóe lên trong màn đêm dày đặc xa xôi

“đã biết.”

Nhưng khi thấy dung mạo như vẽ, khuôn mặt trắng nõn của hắn , nháy mắt trong đầu nàng trở nên trống trơn, cái gì cũng không còn trong đầu

Đường như vừa trộm uống một ly rượu

Vì thế bất luận hắn nói cái gì, nàng đều mơ mơ màng màng mà đáp ứng.

không hề có chính kiến.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Từ Chối Bảo Vệ Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Đáng yêu cái rắm

Bởi vì thân hình của A Yên đã khôi phục thành người bình thường, cho nên nàng không thể tiếp tục ngủ ở đệm nhỏ trong phòng khách. Tạ Minh Triệt bỏ thời gian tìm người đem gian phòng trống ở bên cạnh thư phòng sửa sang lại một chút, tính làm phòng mới cho A Yên

Những bộ quần áo búp bê trước đây hắn mua cho A Yên cũng không thể mặc lại nữa vì thế hắn lại đi trung tâm thương mại mua sắm. Lần này hắn mang A Yên đi theo. A Yên vẫn đang mặc bộ đồ thể thao lúc này, thoạt nhìn có chút thùng thình. Lúc Tạ Minh Triệt đi gần tới cửa thì không thấy A Yên đâu, quay đầu lại thì thấy nàng đang ở cửa xoay tròn nghịch ngợm chạy tới chạy lui,hắn nhủ nhủ mày, “A Yên.”

Đây là lần đầu tiên A Yên nghe thấy Tạ Minh Triệt đường hoàng kêu tên nàng nên có chút kinh ngạc,vội vàng chậm chạp chạy đến bên người hắn , đôi mắt tròn tròn bắt đầu tò mò nhìn xung quanh. Bởi vì diện mạo hai người quá xuất sắc cho nên bọn họ vừa đi tới trung tâm thương mại liền hấp dẫn rất nhiều ánh mắt, ngẫu nhiên có người qua đường còn nhìn trộm bọn họ vài lần sau đó xì xào bàn tán.

Trong trung tâm thương mại quá đông người, Tạ Minh Triệt lo lắng A Yên đi lạc nên trực tiếp nắm cổ tay nàng kéo đến thang máy lên tầng 2. A Yên trước giờ chưa được tiếp xúc với thang máy tự động của trung tâm thương mại, nàng bị Tạ Minh Triệt lôi kéo lên cầu thang, vốn dĩ muốn tự mình đi lên, bành xích dưới chân đi động, nàng không có phòng bị, mất thăng bằng, liền muốn ngã xuống. Tạ Minh Triệt kịp thời đem A Yên kéo vào trong ngực hắn , tránh cho nàng té ngã. A Yên theo bản năng ôm lấy vòng eo rắn chắc tinh tế, đầu chôn ở ngực hắn , có chút ngây ngốc nói : “ Nó.. nó sao lại tự chuyển động?”.

Tạ Minh Triệt nghe thấy âm thanh yếu nhược của nàng, khóe môi không nhịn được hơi cong cong: “ Đừng sợ”

trên khuôn mặt hắn toát ra một tia ôn nhu ẩn giấu, gần như không cảm nhận được, chân mày quanh năm được tuyết sương thấm thấu phảng phất cũng hơi hơi tan rã.

“ Phi, đi lên thang máy mà cũng có thể ân ái ài?”

Thiếu niên đang ngồi uống trà tại phòng ăn ở tầng một đưa mắt lên, qua cửa kính trong suốt nhìn thấy hai thân ảnh trong thang máy đang “ khanh khanh ta ta “, đôi mắt hình hoa đào xinh đẹp lộ ra thần sắc chán ghét, hắn nhỏ kẹo cao su trong miệng ra, mắng câu thô tục

một thiếu niên khác ngồi đối diện hắn đang nghịch đồng phục sau khi nghe thấy lời hắn nói cũng theo tầm mắt của hắn mà nhìn ra cửa kính, vừa vặn thấy cô gái nhỏ mặc một bộ thể thao rộng rãi đang tách ra khỏi lồng ngực nam nhân mặt lạnh, giờ phút này nàng mở to đôi mắt tròn tròn nhìn về phía nam nhân trước mặt, ngoan ngoãn đến kì lạ.

hắn trợn to mắt: “ Kháo, con mẹ nó, quá đáng yêu”

“ Mộ tranh, mày tới nhìn đi” hắn vội vàng đẩy một thiếu niên khác đang gác tay lên bàn.

Thiếu niên được gọi là Mộ Tranh đang ngậm một cái bánh bao trong miệng, mắt kiên nhẫn mà đưa mắt lên: “ Đáng yêu cái.....”

rắm

Lời nói một nửa bị hắn nuốt lại. Thời điểm hắn đưa mắt nhìn qua vừa lúc thấy cô gái nhỏ ngược lên, hé ra khuôn mặt trắng nõn phấn nộn, lông mi cong cong, trong ánh mắt giống như cất giấu những mảnh vụn của ngôi sao, lúc nàng cười rõ lên thì lộ ra hai cái răng nanh nhon nhon. Rất giống một con tiểu động vật. một khắc kia, trong lòng Mộ Tranh chỉ có suy nghĩ như vậy. Nhưng thời điểm cô gái nhỏ đi lên tầng 2, hắn rõ ràng nhìn thấy sau tai của nàng hiện lên tia quang mang đỏ thẫm. Bất quá là trong một cái chớp mắt nhưng cũng đủ để Mộ Tranh phản ứng lại. hắn đột nhiên đứng lên, giữa hai chân mày đầy sự khẩn trương gấp gáp

“Mộ tranh mày làm gì?” thiếu niên ngồi ở đối diện hắn bị động tác đường đột của hắn dọa nhảy dựng, ngay sau đó hắn như là nghĩ tới cái gì, hai mắt trừng lớn, “mày sẽ không coi trọng tiểu khà ài kia đi?!”

“Này không thể được a, mày không phát hiện nam nhân lạnh như băng kia sao? Người ta sợ là có chủ.”

Mộ tranh nhìn chằm chằm thang máy, đầu lưỡi chống hàm răng, cặp mắt đào hoa kia đề nặng ý vị không rõ .

hắn cười một tiếng, “Có chủ?”

Từ bé đến giờ hắn chưa gặp bất kì một linh nào thuần khiết như vậy, này không phải là dâng lên mời hắn ăn sao.

Có chủ? Có cũng không ngăn được hắn

A Yên hoàn toàn không biết chính mình đã bị theo dõi, nàng bị Tạ Minh Triệt lôi lôi kéo kéo, tất cả các loại đồ vật trước mắt nàng đều quá mới lạ với nhận thức của nàng, có nhiều thứ nàng mới chỉ được nhìn qua TV. Tạ Minh Triệt mang theo A Yên vào một cửa hàng, rất nhanh đã có nhân viên tiến đến tiếp đón

“ cô đi chọn quần áo ưa thích của mình đi” Tạ Minh Triệt nghiêng đầu nói với A Yên

“Dạ” Đôi mắt của nàng sáng rực lên, nhoeo cười, gật đầu thật mạnh. Sau đó liền tự chạy đi chọn quần áo. Nhân viên phụ trách tiếp đãi thấy thế vội vàng rời đi cùng A Yên. Trong đáy mắt của Tạ Minh Triệt ẩn ẩn ý cười nhân nhật, không dễ phát hiện. hắn liền ngồi xuống sofa chờ nàng.

Có lẽ bởi vì Tạ Gia giáo dục nghiêm khắc cho nên hắn luôn luôn ngồi ngay ngắn, lưng thẳng như tùng tượng xứng với khuôn mặt băng lãnh thanh tuyền, càng toát ra vài phần cao quý trời sinh. Lúc đó, một cô nhân viên của cửa hàng đứng ở quầy bên kia chỉnh chu quần áo của mình một chút, sau đó đem mái tóc gạt ra sau tai, lại kiểm tra quần áo một lần nữa rồi bưng một ly trà, nhắc gót giày đi tới.

“ Tiên sinh, mời uống trà” – cô ta nở một nụ cười mà tự cho là hoàn mỹ nhất

“ Cảm ơn” – Tạ Minh Triệt không buồn ngược mắt, ngẩng khi lãnh đạm xa cách.

Ý cười bên môi của cô ta cứng đờ, “không, không có việc gì.”

nói xong cô ta liền xoay người hướng quầy bên kia đi thật nhanh.

“Trần tú, người ta nhìn cũng không thèm nhìn cô ,thậm chí không buồn liếc mắt kìa.” – một nhân viên khác của cửa hàng đang đứng sửa sang đồ vật trên quầy hàng thì thu hết sự việc vào đáy mắt, nhin không được cười một tiếng: “cô không thấy người ta là bồi tiểu cô nương kia tới sao? nam nhân bọn họ a, quả nhiên đều thích nữ nhân không già đi!”

Trần Tú biến sắc, “Trịnh Lily, cô nói chuyện chú ý chút, tôi chỉ là đi đưa một ly trà”

Trịnh Lily bấu môi, không tính toán lại cùng nàng cãi cò.

Lúc này nhân viên cửa hàng vốn bồi A Yên chọn quần áo, nàng chạy lại trên mặt chính là phản kích khó giấu. Nàng hạ giọng, ghé sát tai Trần Tú cùng Trịnh Lily: “ cô gái kia cảm thật nhiều quần áo, tất cả đều là hàng thiết kế, tháng này tiền thưởng của chúng ta có hi vọng rồi”

Trần Tú còn chưa có nói chuyện, Trịnh Lily đã “ xì” một tiếng: “ nói gì thì nói, vẫn là cô ta bám được một kim chủ, bắt được một cái liền bảo người ta sạch sẽ a”

“ Trịnh Lily, cô nói gì vậy?”-Trần Tú nhàu mày, cô thật sự không thể nhìn được bộ dáng chua ngoa này của Trịnh Lily

“ Trịnh Lily, cô quản cho tốt mồm miệng của mình đi” – một nhân viên cửa hàng khác cũng cảm thấy lời nói của cô ta thật quá đáng.

Thấy hai người bọn họ đều phản đối mình, Lily tức đến trợn mắt nhưng cũng không nói chuyện nữa. cô nhin không được ngẩng đầu nhìn thoáng qua người đàn ông đang ngồi trên sofa. Ly trà trên bàn vẫn ở nguyên chỗ cũ, hắn một ngụm cũng không uống. Lại thấy A Yên vẫn đang chọn quần áo, cô ta liền nhắc gót giày đi đến chỗ Tạ Minh Triệt,vòng eo mảnh khảnh cổ tình uốn éo, mặt mang ý cười mà đến

Trần Tú thấy vậy liền thấp giọng mắng một câu.

“ Tiên sinh.” – Vừa mở miệng chính là tiếng nói ngọt lịm. Tạ Minh Triệt như cũ không thèm liếc mắt cũng không để ý đến. Trịnh Lily mặt cứng đờ nhưng vẫn không nhụt chí, cô ta tiếp tục hỏi: “ Tiên sinh, ly trà này lạnh, ngài có cần đổi một ly mới không ?”

“ không cần” – Tạ Minh Triệt vẫn không liếc lấy một cái

Đúng lúc đó, A Yên vừa đưa một kiện quần áo cho nhân viên bên cạnh xong quay đầu lại thì thấy nhân viên mặc đồng phục cổ tình cúi thấp người, tiếp cận Tạ Minh Triệt. A Yên trừng lớn đôi mắt, trong đầu giống như là dây đàn bị chặt đứt.

Nàng không chút nghĩ ngợi, trực tiếp đi tới Tạ Minh Triệt, giòn giã kêu một tiếng: “ A Triệt”

Tạ Minh Triệt nghe tiếng nàng rút cuộc ngừng đầu

“ Chọn xong rồi sao?”

Nàng không có trả lời, thời điểm chạy tới, cổ tình đẩy nữ nhân bên cạnh ra, lắc lắc tay hắn : “ Ta không thích quần áo nơi này, quá xấu rồi”

“ A?” – Nhân viên cửa hàng bên kia ôm một đống quần áo còn đang đắc ý mơ mộng đến tiền thưởng liền sững sờ

Chọn....chọn một đống lớn như vậy, sau đó nói quá xấu????

Bạn đang đọc truyện Quốc Gia Từ Chối Bảo Vệ Em được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Cảm giác nhộn nhạo

A Yên vẫn luôn nhớ về cuộc hội thoại của cô với Bạch Thư Yến, ngày đó, ở biệt thự của Bạch Thư Yến, hắn nói với cô : “ Yên Yên, mặc dù người đang không biết chuyện gì xảy ra nhưng mà người nhất định phải giữ chặt Tạ Minh Triệt trong tay”

“ Đừng để cho nữ nhân nào khác tới gần hắn , hiểu không ?”- Bạch Thư Yến giờ móng vuốt vỗ nhẹ cái trán của cô - “ lúc trước là do ta không có can đảm... không có can đảm đến trước mặt nàng, chờ đến khi ta có đủ can đảm rồi, bên cạnh nàng ta đã có một người.. ”

hắn nói : “ Kiếp trước Tạ Minh Triệt rất mong nhớ người, Yên Yên, chuyện giữa người và hắn so với ta còn khó khăn hơn, tuy rằng người đã quên nhưng không sao hết, người nghe ta đi , giữ hắn ở bên người người...”

“ một ngày nào đó, người sẽ nhớ ra hắn , đến lúc đó người sẽ minh bạch... yêu là gì. ”

Ngữ khí của Bạch Thư Yến rất trầm trọng mang theo vài phần chua xót, vài phần áp lực. A Yên ngấy thơ mờ mịt ngồi nghe hắn nói, dường như mình bạch gì đó, lại giống như không hiểu gì hết”

Nhưng A Yên biết, hắn đã từng yêu một cô gái.

Từ khi cô gái kia mười lăm tuổi đến tận khi nàng ta 79 tuổi hắn vẫn chung thủy mong nhớ nàng, thậm chí vì nàng đốt trường mình đang, vì nàng tìm hồn nàng suốt mấy trăm năm nay.

A Yên không hiểu vì sao hắn chấp nhất như vậy, cũng không rõ “yêu” trong miệng hắn là loại cảm xúc như thế nào nhưng thông qua Bạch Thư Yến nàng biết, có lẽ là một loại cảm giác vừa đau vừa ngọt đi.

“ Nếu hắn không thích ta, ta vẫn phải giữ hắn sao?” – A Yên không rõ

Mộng hoàng tuyến đã qua, quá khứ trước kia đã quên, sau khi chuyển thế làm sao Tạ Minh Triệt nhớ được sự tình kiếp trước? Nàng vì cái gì một hai phải giữ lấy hắn, chặt đứt nhân duyên của hắn cùng người khác? Như vậy thật không công bằng.

Mà Bạch Thư Yến lại nói : “ Yên Yên, người yên tâm đi , chấp niệm của hắn so với người e là càng sâu hơn”

nói xong câu đó, Bạch Thư Yến cười gian xảo ghé sát vào nàng: “ Chỉ có điều là, có vài nữ nhân rất xấu, không thể chống lại khuôn mặt đẹp của hắn , bộ dáng anh tuấn của hắn mà sản vào! Người cần phải bảo vệ hắn thật tốt, tránh những phiền toái không cần thiết nha”

hắn bày ra bộ dạng người từng trải còn diễn một vở cao thâm mặt trắc khiến cho A Yên ngây thơ không thấu sự đời tin sái cổ.

Vì thế, hắn nói phải giữ nàng liền giữ.

Cho nên khi cô thấy cô gái kia sắp dần lên người Tạ Minh Triệt thì hành động so với phản ứng đầu óc càng nhau. Tạ Minh Triệt thấy A Yên cùng mình tay trong tay, đầu ngón tay của cô chút mượt mà, trắng nõn đáng yêu thì đôi mắt bỗng nhiên dịu dàng một chút. hắn đưa mắt về phía nhân viên của hàng đang ôm một đồng quần áo, đẩy mắt lóe lên nhưng không có nói gì thêm, chỉ đứng dậy kéo tay A Yên: “Chúng ta đi thôi”

Mấy người trong cửa hàng ngây ra như phỗng, Tạ Minh Triệt đã lôi kéo A Yên ra khỏi cửa.

đang lúc định bước ra khỏi cửa thì A Yên bỗng nhiên quay đầu lại trừng mắt với Trịnh Lily đang lúng túng đứng im tại chỗ.

Nhưng cặp mắt của cô tròn tròn to to, trừng lên người ta một chút lực sát thương cũng không có, ngược lại còn rất đáng yêu. Vậy mà chính cô không biết, còn tưởng rằng nhìn mình siêu hùng dữ

(Độ Đục:Độc đến đoạn này ta phì cười,A Yên đáng yêu thật sự đó)

Thấy mấy người trong cửa hàng đều ngây ngốc tại đó, A Yên đắc ý quay đầu lại, đi theo Tạ Minh Triệt.

Cuối cùng Tạ Minh Triệt đưa cô đi mua không ít quần áo ở một cửa hàng khác.

Sau khi thanh toán, Tạ Minh Triệt yêu cầu cửa hàng mang quần áo đến tận nhà mình. Tạ Minh Triệt mang A Yên rời khỏi trung tâm thương mại, xuống hầm lấy xe cùng nhau về nhà.

Sáng sớm hôm sau,lúc A Yên mơ mơ màng màng đi từ trong phòng ra thì gặp Tạ Minh Triệt đi từ trong bếp ra

“ A Triệt?” – cô ngáp một cái sau đó lười nhác gọi một tiếng

Cô lễ vì vừa mới tỉnh ngủ, giọng điệu của cô mang theo vài phần lười biếng, âm cuối hơi nhẩn, nghe vào tai mềm như bông.

Tạ Minh Triệt theo bản năng đưa mắt về phía cô lại vừa lúc nhìn thấy cổ váy ngủ của xộc xệch, lộ ra nửa cái bả vai trắng nõn và xương quai xanh tình xảo nhìn đáng yêu đến kỳ lạ, mái tóc đen nhánh mềm mại xỏa lung tung, vài sợi vương trên vai, vài sợi chui vào trong cổ áo, nằm trên bộ ngực no đủ của cô.

Hầu kết khê nhúc nhích, Tạ Minh Triệt chặt vật rời ánh mắt của mình đi, tai hắn bỗng nhiên nóng lên.

“ Mặc quần áo tử tế vào” – âm thanh của hắn tự nhiên có chút khàn khàn.

A Yên hậu tri hậu giác nhìn lại mình một cái sau đó coi như không có việc gì mà đem cổ áo kéo lên.

“ đi rửa mặt đi sau đó qua đây ăn bữa sáng” – Tạ Minh Triệt đem trứng gà chiên thơm ngon để lên bàn ăn, ngắn gọn nói.

“ Dạ” – A Yên đi đôi dép lê hình con thỏ xinh xắn, lạch bạch chạy tới toilet. Thời điểm cô rửa mặt xong đi ra khỏi nhà wc, trên mặt cùng tóc tai đều dính bọt nước, hai má tròn tròn hồng hồng nổi bật trên gương mặt trắng nõn, đôi mắt to tròn trong vắt, cô đứng ở đó nhìn giống như một tôn búp bê sứ.

Tạ Minh Triệt thấy cô lại quên lau khô mặt liền vào toilet lấy khăn lông, thay cô lau mặt

Động tác của anh nhẹ nhàng, đôi mắt lạnh nhạt trời sinh khi nhìn về phía cô mang theo sự chuyên tâm, giống như anh đang chữa trị một kiện ngọc khí tuyệt đẹp, cẩn thận từng li từng tí một.

Ngay cả khi A Yên khôi phục thân hình cũng chỉ cao có 1m58 mà Minh Triệt cao tận 1m87, cho nên bây giờ anh phải cúi thấp xuống để lau mặt cho cô.

anh cúi sát vào người A Yên, cô ngẩng lên nhìn gương mặt trắng như ngọc lộ vẻ bận rộn, dường như tìm đập nhanh hơn một chút.

Mấy trăm năm qua, A Yên đầu tiên là ở Tây Sơn, sau lại ở Tạ Gia, cũng được coi là gặp qua khá nhiều người nhưng trước giờ chưa gặp được ai có thể so được với Tạ Minh Triệt. anh có thể coi như là: Hà tư nguyệt vận, lang diêm độc tuyệt *

(* Câu này nếu dịch ra sẽ không hay nên mình để nguyên)

A Yên phải vất hết cả óc, vợ vệt trong trí nhớ của mình mới nhớ ra được một câu này. Mặc dù một thân khi thể lạnh lùng lại trầm mặc chính là bộ dáng người lạ chó gần nhưng chung quy cũng không ảnh hưởng gì đến nhan sắc của anh.

“ anh thật đẹp trai ” - A Yên bỗng mở miệng khen một câu

Lời khen của cô chính là xuất phát từ trong tâm đồng thời đôi mắt to tròn nhìn anh không hề chớp mắt, trong đáy mắt lấp ló tình quang, cực kì giống như mặt hồ bị cắt vụn.

Tạ Minh Triệt hơi rũ lông mi run rẩy, tay cầm khăn có chút cứng đờ, lỗ tai tự nhiên lại nóng lên. anh nghiêng đầu, né tránh ánh mắt đang nhìn mình chằm chằm, giọng nói vẫn lạnh lùng như thường: “ Ra ăn sáng ”

“ Vâng ” A Yên ngoan ngoãn gật đầu.

thật ra A Yên không thích quy định một ngày phải ăn ba bữa cơm của con người, cô vốn dĩ không cần đồ ăn để bổ sung năng lượng, ăn cơm chỉ vì cô thích ăn thôi, mà bữa sáng đối với A Yên thì không có lực hấp dẫn, cô cũng không phải đặc biệt muốn ăn.. Nhưng khi A Yên nhìn thấy Tạ Minh Triệt ăn cơm một mình, bộ dáng lạnh lẽo, an tĩnh đến quá đáng, giống như là ăn để hoàn thành nhiệm vụ, không có hứng thú gì hết. A Yên nghĩ đến anh ăn cơm một mình nhìn quá cô đơn vì thế, cô hẳn là nên ăn cùng anh. Cho nên một ngày ba bữa cơm của con người, có một bữa cũng không bỏ. Đương nhiên là chỉ ăn đủ lúc Tạ Minh Triệt có ở nhà.

Sau khi A Yên ăn xong bữa sáng liền ngồi an vị ở trên sofa nhìn Tạ Minh Triệt thu dọn bát đĩa dọn dẹp phòng bếp, lúc anh đi ra cô liền hỏi: “ anh phải đi làm sao? ”

“ Ừ ”- Tạ Minh Triệt vừa đeo đồng hồ vừa trả lời cô.

Nhưng lúc anh ngẩng đầu lên thấy đầu tóc của A Yên vẫn rối tung thì hơi giật mình: “ không chải đầu sao? ”

A Yên buồn bực, bởi vì khôi phục kích thước cơ thể như bình thường nên bỗng nhiên tóc cô quá nhiều, cô kéo kéo tóc một chút, giọng điệu rầu rĩ trả lời anh : “ Tóc em dài quá đấy, thật là phiền phức ”

Tạ Minh Triệt im lặng, rũ mắt suy nghĩ một lát sau đó xoay người đi vào trong phòng của A Yên. A Yên tò mò nhìn theo bóng dáng của anh để xem anh đi làm gì, lại lúc anh đi ra trên tay đã có thêm một chiếc lược.

“ anh chải đầu cho em sao ” – Cặp mắt của A Yên sáng lên, trong lòng bỗng nhiên hân hoan lạ thường

Tạ Minh Triệt khựng lại, anh định để cho cô tự mình chải nhưng mà nhìn thấy đôi mắt sáng lấp lánh ánh mong chờ kia thì lại nhẹ nhàng đồng ý: “ Được ”.

A Yên ngồi ở trên ghế cao, Tạ Minh Triệt đứng phía sau cô, từng chút từng chút chải mượt mái tóc cho nàng.

“ Em muốn có bím tóc thật đẹp ”- A Yên phấn khích mà đề nghị.

Động tác trong tay Tạ Minh Triệt hơi khựng lại, anh trầm mặc cầm điện thoại lên tìm kiếm một vài phương pháp bện tóc. anh chỉ cần nhìn một lần liền bỏ điện thoại xuống.

A Yên cảm nhận được ngón tay thon dài của anh ở tóc cô xuyên qua, ngẫu nhiên ngón tay lạnh lạnh của anh dừng lại một lúc lâu như là tự hỏi bước tiếp theo là gì sau đó lại tiếp tục bện.

Lúc này, bên ngoài cửa sổ đang hé mở có từng cơn từng cơn gió nhẹ nhàng thổi tới, rèm cửa bằng lụa thổi bay, mặt trời vừa lên tỏa ra vàng sáng màu vàng len lỏi vào song cửa sổ, ánh nắng tan mát chiếu vào trên bóng người đang đứng, tia sáng màu vàng nhạt tan ra biến thành sự ấm áp nhẹ nhàng.

Tạ Minh Triệt chưa bao giờ bện tóc cho người khác, lúc xong rồi anh nhẹ nhàng mà thở phào một hơi. anh tự đánh giá một chút, cũng may, nhìn không quá tệ. A Yên từ sớm đã không nhịn được, cô chạy thẳng đến toilet soi gương, nhìn tới nhìn lui sau đó chạy đến trước mặt Tạ Minh Triệt, cười với anh và nói : “ A Triệt, anh bện tóc cho em thật là đẹp mắt ”

cô cười, lại lộ ra hai chiếc răng khểnh nhòn nhọt.

một giây đó, trong ngực Tạ Minh Triệt như có một chiếc lông chim nhẹ nhàng cào qua, có chút nhột nhạt

Khuôn mặt trước giờ luôn luôn lạnh lùng rồi cuộc có thêm một tia mềm mỏng, anh vươn bàn tay thanh mảnh, nhìn rõ các khớp xương, sờ sờ đỉnh đầu cô: “ anh đi làm đây, em ở nhà ngoan ngoãn chờ anh ”.

“ Dạ được ” – A Yên gật đầu thật mạnh.

Sau khi Tạ Minh Triệt ra khỏi cửa, A Yên liền ngồi xuống sofa ở phòng khách bắt đầu mày mò chiếc điện thoại di động mà hai hôm trước Tạ Minh Triệt mua cho cô.

Hai ngày này cô đã dần dần hiểu được công dụng mới lạ của đồ vật này.

Hôm qua A Yên cũng đã sử dụng linh lực chiết ra một con hạc giấy nói cho Bạch Thư Yến chuyện này sau đó Bạch Thư Yến cũng đưa hạc giấy trở về rất nhanh, trên đó còn kèm theo số điện thoại và số Wechat của hắn.

A Yên vừa kết bạn với số Wechat của Bạch Thư Yến thì chỉ sau 1 giây bên kia đã đồng ý. Có lẽ bởi vì cô là khí linh nên năng lực học tập của A Yên so với người bình thường tốt hơn rất nhiều, sau khi biết được cách ghép chữ trên di động, mọi thứ đều trở nên dễ dàng.

Chỉ là cô đánh chữ còn rất chậm, không đợi cô gửi tin nhắn cho Bạch Thư Yến thì bên kia đã gửi trước một tin:

Wait: Yên Yên, Tạ Minh Triệt có nhà không ? Nếu không có thì ta liền tranh thủ mò tới”

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Từ Chối Bảo Vệ Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 12: Thân phận mới

Sau khi A Yên thấy tin nhắn hỏi Tạ Minh Triệt tuy cảm thấy có điều kì lạ nhưng vẫn thành thật dùng ngón tay chậm rì rì mà gõ bàn phím phản hồi

A Yên: A Triệt đi làm rồi.

Tin nhắn của cô vừa gửi đi thì chớp mắt đã có tin đến của Bạch Thư Yên:

Wait: Tốt, người chờ ta!

A Yên buống đi động sau đó lẩn lộn trên sofa một lúc liền cảm thấy nhàm chán, lại mở TV xem.

cô chuyển kênh liên tục tới tận khi nhìn thấy một bộ phim cổ trang về việc tranh đoạt quyền lực giữa những người đàn ông. Gần đây cô cũng biết rằng những phim truyền hình này là hư cấu, cũng biết đến một ngành nghề mới: diễn viên.

Nhìn bọn họ mặc đồ cổ trang và đọc những lời thoại trong kịch bản thì cô liền cảm thấy rất giống mấy chuyện xưa của mình.

Có điều là, trường kiếm ở bên hông những đại thúc râu dài và những lão nhân mà ngày xưa cô đã gặp qua so với của đám người trên TV thì sắc bén và cứng cáp hơn nhiều.

đang lúc A Yên mơ màng hồi tưởng chuyện xưa thì nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên.

cô ngẩng đầu, lập tức từ trên ghế sofa đứng lên sau đó dẫm dép lê chạy về phía cửa ra vào. Sau khi mở cửa thì thấy một người đàn ông vẻ ngoài ôn nhã, chính là Bạch Thư Yên đã mấy ngày không gặp.

“ Yên Yên, cùng ta ra ngoài đi” – hắn vừa thấy đầu nhỏ của A Yên thò từ trong cánh cửa ra thì không nhịn được mà cong môi sau đó giọng điệu cũng thấp phần hòa nhã.

“ đi ra ngoài sao?”- Ánh mắt A Yên sáng lên rực rỡ, vội vàng gạt đầu.

Bạch Thư Yên và A Yên trăm năm hảo hữu, hắn là người rõ ràng sở thích ăn uống của nàng nhất

Kỳ thật hắn đã từng là một thiếu niên chưa trải sự đời, khi mới gặp nàng hắn còn từng hâm mộ nàng thân là ngọc linh sẽ không cần thức ăn của người thường, không bao giờ đói khát, chỉ cần nàng tồn tại thì sẽ có linh khí cuộn cuộn tới cung cấp năng lượng cho nàng.

Khi đó Bạch Thư Yên chỉ là con gấu trúc vừa tu thành hình người nhưng lại không thể đứng dậy chỉ vì nguyên thân quá béo, linh lực lại thấp, muốn ăn thịt cũng không ăn được, chỉ có thể gặm măng trúc qua ngày.

Đêm trắng tại Tây Sơn, dưới gốc bên cạnh dòng suối. Công tử trẻ tuổi kia chôn một viên ngọc ở dưới đất, từ đó một đi không trở lại. Mà viên ngọc nằm sâu dưới đất kia rên rì suốt ba ngày. Đến tận khi thanh âm đó đột nhiên im bất thì hắn mới lấy hết can đảm mà dùng móng vuốt đào viên ngọc ra.

Đó là một viên ngọc đỏ như máu, khi ánh trắng rọi xuống, thì viên ngọc phát ra ánh sáng nhẹ, ở giữa có một lượng nhỏ chất lỏng lưu động giống như máu.

Rồi sau đó hắn liền nghe thấy âm thanh mềm mại truyền đến: ” Người là ai vậy?”

Đó là lần đầu tiên Bạch Thư Yên và A Yên gặp nhau, mặc dù A Yên luôn luôn ở trong ngọc bội, không có lộ ra chân dung của nàng. Nhưng điều đó không gây trở ngại đến việc A Yên đem theo hắn tung hoành ở Tây Sơn, đem những yêu quái có thói quen bắt nạt người khác kia đánh hạ. Ngay cả lão hồ tinh có tiếng là hung mãnh cũng bị hắn cùng A Yên vây lại cuối cùng ngoan ngoan đem vị trí lão đại Tây Sơn nhường cho hắn ngồi.

A Yên nào đến vui sướng bởi vì nàng đã quên đi thật nhiều sự tình, cũng quên rất nhiều thứ phiền não, thuận khiết một tờ giấy trắng, giúp mọi người làm việc tốt.

Tuy nàng đơn thuần nhưng lại không đi theo người xấu, không làm việc xấu. Nhưng Bạch Thư Yên thủy chung vẫn nhớ kĩ lúc nàng bị chôn dưới đất bụi, ba ngày không ngừng rên rì

“ Yên Yên, ăn có ngon không?”

Hai người ngồi trong tiệm bánh ngọt, Bạch Thư Yên chỉ cần nhìn đến cô gái ngồi đối diện hắn thì trong đầu liền liên tưởng đến rất nhiều chuyện cũ.

A Yên đang từng miếng từng miếng nhấm nháp miếng bánh kem trước mặt, vị thơm và ngọt tràn ra đầu lưỡi, cô cong cong đôi mắt như vàng trắng

“ Ăn thật là ngon!” – cô ra sức gật đầu

Bạch Thư Yên nghe vậy thì đôi mắt sau gọng kính vàng kia liền có chút nhu hòa, khuôn mặt anh tuấn mang theo vài phần ý cười.

“ Tất cả đều là của ngươi, ăn từ từ thôi” – hắn duỗi tay đem một khối bánh kem khác đẩy đến trước mặt cô. Biết cô thích ăn nên hắn gọi cho cô một bàn bánh kem đủ vị khác nhau.

“ Ngươi ngủ nhiều năm như vậy, bỏ lỡ rất nhiều thứ nhưng mà không sao, ta sẽ mang ngươi đi thử từng thứ một” – Bạch Thư Yên nhẹ nhàng mà nói.

A Yên ngủ một giấc là rất nhiều năm, nàng vừa mới tỉnh lại Bạch Thư Yên liền muốn mang nàng đi nếm thử từng món ăn ngon, du ngoạn những nơi đẹp nhất

(Đậu Đậu: Tuy anh không yêu bé Yên nhưng thật sự là cưng chiều có thừa nha huhu)

Nàng và hấn chính là bằng hữu có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu, là trăm năm giao tình, nàng đã từng dạy hấn rất nhiều thứ, mà hấn cũng đã trải qua rất nhiều sự tình để trưởng thành như bây giờ. Trong lòng hấn, ngoại trừ lí do để hấn đốt trường mình đang kia thì A Yên chính là người quan trọng thứ hai.

Nàng tuy sống mấy trăm năm nhưng sự đời không trải, trong lòng hấn nàng chính là một muội muội mãi mãi không lớn, hấn hấn nên vì nàng mà chuẩn bị một ít, tính toán một ít.

Bạch Thư Yên định thần, lấy ra một túi văn kiện để lên mặt bàn

“ Yên Yên, ngươi cầm lấy cái này”

A Yên miệng còn dính bơ, nhìn thấy cái túi văn kiện bỗng nhiên xuất hiện thì duỗi tay cầm lấy sau đó nhìn về phía Bạch Thư Yên: “ Đây là cái gì vậy?”

“ Ngươi đừng mở ra, dù sao ngươi xem cũng không hiểu đâu mà”- Thấy A Yên có ý định mở túi ra hấn liền nói một câu. Thấy A Yên im lặng mà nhìn mình hấn mới nói tiếp: “ Ta đã từng nói qua với ngươi rồi, trong lúc ngươi ngủ, takinh doanh”

“ Ừ Lãi lời kiếm được cũng không tồi.... Khụ, giờ ta có một cái công ty.” hấn vươn đầu ngón tay đẩy đẩy mắt kính.

A Yên gần đây có tìm hiểu qua một chút sự tình của thời đại này thế nên nàng cũng hiểu một vài từ ngữ chuyên biệt, công ty là gì nàng cũng biết, vì thế nàng gật gật đầu, cười rộ lên: “ Hổ mập, ngươi hiện tại thật là lợi hại”

Lời khen của nàng làm cho Bạch Thư Yên có chút xấu hổ, hấn đằng hắng một cái lại nói tiếp: “ Ta cho ngươi một ít cổ phần”

“ Cổ phần là cái gì” – Cái này thì A Yên không hiểu lắm.

“ Nghĩa là ngươi mỗi tháng ngồi không cũng có tiền tiêu”- Bạch Thư Yên giải thích một cách đơn giản

nói xong hấn lại lấy ra một cái chứng minh thư đưa cho A Yên: “ A Yên, ngươi cầm cái này nữa”

Lúc A Yên cầm lấy liền thấy tám card nhỏ cứng cứng in ảnh của nàng lên, bên cạnh còn có vài dòng chữ.

Nàng nhẹ nhàng đọc cái tên in trên đó: “ Bạch Yên?

“ Cái này là chứng minh thư, xã hội hiện nay mỗi người đều không thể thiếu chứng minh thư, nếu không có nó, ngươi không thể làm việc, không thể học hành, sẽ chịu rất nhiều hạn chế” – Bạch Thư Yên cố gắng giải thích sao cho dễ hiểu nhất. May mà hấn không phải nhân loại thật sự, muốn làm chứng minh thư này chỉ cần hao phí một ít linh lực.

“ Ừa” – A Yên nghe cũng hiểu

“ Về sau thân phận của ngươi chính là em gái của ta- Bạch Yên”- Bạch Thư Yên duỗi tay sờ sờ đỉnh đầu mềm mại của nàng.

“ Vì sao không phải là chị gái” – A Yên nghi hoặc mà nhìn hấn

“không vì cái gì hết”

Bạch Thư Yên mặt không đổi sắc duỗi tay bòn cho A Yên một miếng bánh kem thật to, chặn đứng “ Mười vạn câu hỏi vì sao” của nàng.

Lúc này, bên ngoài cửa kính có hai thiếu niên mặc đồng phục cười xe đạp đi ngang qua.

“ Mộ Tranh, mày nhanh mẹ nó lên! Hôm nay là tiết của thầy Dương”

Thiếu niên đạp xe đang trước lao đi vùn vút còn quay đầu về phía thiếu niên đang chậm rãi đạp xe phía sau kêu lên/

“ Sợ cái rắm” – Thiếu niên có cặp mắt hoa đào lười biếng xoa xoa mái tóc đang dựng đứng của mình. Ngay khi hấn đang ngó nghiêng vào cửa kính bên cạnh thì đôi chân đang đạp tới lại đạp lùi lại, đôi mắt buồn ngủ kia lập tức biến mất không tăm hơi.

Bên trong cửa kính, thiếu nữ mặc một chiếc váy hồng nhạt thêu lên cánh hoa bạc, gương mặt trắng nõn thoạt nhìn có chút ngây ngốc, đôi mắt tròn linh động đang nhìn về phía người đàn ông trước mặt, vừa đúng lúc bị hấn bòn cho đầy một miệng bánh kem.

Mộ Tranh nhìn về người đàn ông ngồi đối diện nàng, hai mắt không khỏi nheo lại, môi mím mím, có chút không thể tin được

..... Mối qua mấy ngày a, con mẹ nó đã đổi một người đàn ông??

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Từ Chối Bảo Vệ Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 13: Con cả Tạ Gia

Bởi vì công ty có chút việc cần xử lý cho nên Bạch Thư Yên đưa văn kiện cùng chứng minh thư cho A Yên sau đó nói chuyện thêm một lúc rồi đưa nàng về nhà của Tạ Minh Triệt.

Lúc A Yên cầm theo bánh kem mà Bạch Thư Yên mua cho quay lại chung cư mới là đầu giờ chiều.

Sau khi cắt bánh kem vào tủ lạnh thì A Yên cảm thấy hơi buồn ngủ nên đi vào trong phòng ngủ. Lúc sắp ngủ cô còn nghĩ tới việc chờ Tạ Minh Triệt đi làm về cô sẽ mang bánh kem nhỏ mời anh ăn.

Trong lúc A Yên đang say giấc nồng ở nhà thì Tạ Minh Triệt đang ở cấm cung hỗ trợ phòng phục hồi đồ sứ chữa trị một món đồ sứ, tuy hẳn phụ trách chữa trị ngọc khí là chủ yếu nhưng vẫn có một chút am hiểu về đồ sứ

Điểm này phải nhắc đến công lao của lão sư của hắn – Điền Vinh Sinh

Từ nhỏ Điền Vinh Sinh đã theo học một lão tiên sinh đức cao vọng trọng chuyên về chữa trị và phục hồi kỉ ức, tất cả công phu trên tay ông đều là do vị lão tiên sinh kia truyền cho, mà vị lão tiên sinh kia trong nhà nhiều đời đều kế thừa tay nghề tinh xảo phức tạp này. Đặt ở thời đại phong kiến, nhà bọn họ chính là quan phủ thợ thủ công, đời đời kiếp kiếp vì vua mà làm.

Sau khi thời thế thay đổi, hoàng triều không còn nữa, nhà bọn họ không tái thế trở thành thợ thủ công hoàng gia nhưng vẫn giữ tài nghệ tinh xảo như vậy.

Đáng ra là không truyền cho người ngoài nhưng vì lão nhân kia không có hậu nhân nên thu Điền Vinh Sinh làm đồ đệ, đem tất cả sở học cả đời của mình ra truyền cho ông.

Mà lúc Tạ Minh Triệt 18-19 tuổi đã trở thành đồ đệ của Điền Vinh Sinh. Vì vậy, những tài nghệ tinh xảo đó lại truyền xuống cho Tạ Minh Triệt. Bảy tám năm trôi qua, Tạ Minh Triệt thể hiện ra thiên phú phi phàm, sự trầm ổn không giống với bạn đồng trang lứa, Điền Vinh Sinh thường xuyên đặc ý vì đồ đệ này. Đồ đệ của Điền Vinh Sinh cũng không phải là chỉ có một mình Tạ Minh Triệt nhưng trong số những người đó thì Tạ Minh Triệt có thiên phú nhất, cũng trầm ổn và quyết tâm nhất, nhất là hắn có thể bắt được hai chữ “Tượng tâm”.

“Tạ ca, cái chén này chúng ta lấy từ bên phòng phục hồi đồ sứ sao?” Đồng Gia Lâm cầm chiếc chén trên bàn làm việc lên, nhìn về phía Tạ Minh Triệt.

Tạ Minh Triệt vừa đeo bao tay vừa gật đầu: “Ừ”

Trước đó không lâu, tại một công trường bên ngoài Lệ Thành, có máy xúc đất đào ra một tòa cổ mộ, bên trong có một đồng lớn đồ sứ cổ, bên kia tạm thời không giải quyết được nên đưa tới cấm cung. Đồ sứ thì quá nhiều mà phòng phục hồi đồ sứ cũng quá nhiều công việc cho nên bên phòng phục hồi ngọc khí cũng giúp bọn họ một tay.

Tạ Minh Triệt kéo ngắn kéo ra nhìn qua điện thoại một chút, trên điện thoại hiển thị đã một giờ chiều.

Lúc cơm trưa được đưa đến, Tạ Minh Triệt và Điền Vinh Sinh ngồi ăn cùng nhau.

Lão nhân trước giờ luôn luôn vui tươi hơn hờ mà hôm nay nhìn buồn bực, ngay cả khi thấy món ăn yêu thích nhất là cà tím xào tỏi vẫn không yên lòng.

Tạ Minh Triệt thu mắt, giống như là tự hỏi một chút, hẳn bỗng nhiên buông đôi đũa trong tay ra, đứng dậy rót một chén trà rồi đưa đến trước mặt Điền Vinh Sinh, sau đó lại ngồi xuống không nói gì.

Điền Vinh Sinh nhìn chén trà từ sa bỗng nhiên xuất hiện trước mặt mình, nước trà hơi thanh, lá trà nhẹ nhàng ba động chìm nổi, sương mù nhàn nhạt tràn ra tỏa ra mùi hương trà thơm nhẹ.

Ông bỗng nhiên cười một tiếng, chòm râu hoa râm run rẩy.

Điền Vinh Sinh cầm chén trà trước mặt lên uống một ngụm sau đó nhìn về phía Tạ Minh Triệt đang ngồi đối diện mình, thở dài một hơi: “Ai cũng nói người tính tình lạnh nhạt nhưng là sư phụ người nên ta rất rõ người đang che giấu nội tâm ám áp”

Điền Vinh Sinh không dừng lại có tên học trò Tạ Minh Triệt này trước kia thật ra ông không muốn thu hắn. Độ tuổi thiếu niên tâm tính thường không chắc chắn, nếu bồi dưỡng từ nhỏ thì còn tốt nhưng mà lúc đó Tạ Minh Triệt đã mười tám tuổi, ông sợ đứa nhỏ này chỉ là vui thích nhất thời, dù sao công việc chữa trị văn vật này thật sự rất buồn tẻ. Hơn nữa khi đó tính tình hắn quanh quẩn nên không khiến cho ông thích. Nhưng Tạ Minh Triệt mỗi ngày đều đến nhà ông hỏi thăm trong hai tháng liên tục, lại không nhắc đến việc bài sư, chỉ đến lễ phép hỏi thăm, không có chỗ nào chê được. Sau cùng vợ lão thấy đáng về ngoan ngoãn của Tạ Minh Triệt thì không đành lòng nên khuyên ông nhận cái đồ đệ này.

Điền Vinh Sinh cũng không nghĩ tới, ông đời này thu bốn đồ đệ

Ba người trước ông đều kỳ vọng rất là cao nhưng chỉ có một người không có phụ sự chờ mong của mình, trở thành nhà khảo cổ chữa trị văn vật nổi tiếng, hiện tại cũng đang dẫn dắt một đồ đệ của riêng hắn.

Còn hai người kia, một người bỏ dở nửa chừng, một người khác....

một người khác đi nước ngoài đã mấy năm không liên hệ.

hiện giờ bên người ông chỉ còn đồ đệ thứ 4- Tạ Minh Triệt

Mấy năm nay tiếp xúc với nhau cũng giúp Điền Vinh Sinh hiểu rõ tính tình đồ đệ của mình, mặt ngoài biểu hiện lạnh như băng nhưng tâm địa không quá cứng rắn.

Điền Vinh Sinh nhớ tới Tạ Gia thì không nhịn được mà lắc đầu.

“Minh Triệt à, hai ngày nay cấm cung lại có mấy người trẻ tuổi rồi đi” – Điền Vinh Sinh lại thở dài một hơi

“Tạ Minh Triệt đã biết về chuyện này thế nên hẳn không nói gì nhiều, chỉ gật gật đầu: “Vâng”

“Nếu mà cứ như thế này thì người của chúng ta càng ngày càng ít nhưng những văn vật kia lại không chờ được, bây giờ phải làm gì bây giờ?” – Trong lòng Điền Vinh Sinh chất chứa suy nghĩ, mấy ngày nay ăn không ngon ngủ không yên.

Nhìn những người trẻ tuổi từng người từng người rời khỏi cấm cung làm cho những lão nghệ nhân bọn họ nôn nóng.

Mỗi một kiện văn vật đều trải qua lịch sử lâu đời mà thường thường mỗi một kiện sau khi trải qua thử thách của thời gian đều lưu lại những vết tích nông sâu, mà những người như bọn họ sẽ tự tay chữa trị vết tích lịch sử cho người ta xem.

Nhưng thời đại này không có nhiều người trẻ tuổi biết đến điều đó mặc dù có biết đến cũng không có bao nhiêu người tình nguyện tới đây làm một công việc tiền lương không cao không thấp.

Thanh niên bây giờ luôn lấy xông xáo làm đầu, bọn họ khát vọng thế giới rộng lớn chứ không phải là tòa cung thành cũ như cấm cung

Nhưng cảm cung lại cần bọn họ.

Lúc Tạ Minh Triệt về tới nhà, trong phòng khách im ắng, không có tiếng động nào. anh vừa đem áo khoác đặt trên sofa thì nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên. Tạ Minh Triệt đi ra mở cửa, vừa mở ra thì nhìn thấy một gương mặt nghiêm túc, u ám.

Đứng ngoài cửa chính là một người đàn ông ở độ tuổi trung niên, thân hình cao gầy, hai bên tóc mai đã thấy tóc bạc, gương mặt này mặc dù đã in hằn không ít dấu vết của năm tháng nhưng vẫn có thể thấy được lúc còn trẻ tướng mạo hấn là cực kì đẹp.

Chỉ là giờ phút này gương mặt hấn nhìn nặng nề, khí thế thấp phần sắc bén

“ Tạ Minh Triệt “ Người đàn ông vừa mở miệng là thái độ không tốt.

một giây kia Tạ Minh Triệt vừa nhìn thấy người đàn ông trước mặt thì trong cặp mắt phượng gợn sóng hơi nổi, khi nhìn về phía ông ta ánh mắt càng thêm tối tăm băng lãnh.

hấn thu mắt lại, duỗi tay ra tính đóng cửa lại.

Người đàn ông trung niên kia bị hành động của hấn làm cho tức giận, ông ngăn động tác của Tạ Minh Triệt lại: “ Sao hả? Mày là cái đồ bất hiếu, mày còn muốn đem ba của mày nhốt ở ngoài cửa sao?”

“ Nếu ta là đứa con bất hiếu” Tạ Minh Triệt nhếch nhếch khóe môi, âm thanh giống như bị tắm sương lạnh “ Ngài tới đây làm cái gì?”

Người đàn ông trung niên này là ba của Tạ Minh Triệt,đại gia trường đương nhiệm của Tạ Gia – Tạ Đình Diệu.

Tạ Đình Diệu đi vào phòng khách ngồi xuống ghế sofa, sau đó nhìn về phía Tạ Minh Triệt vẫn đang đứng ở cửa, một trận lửa giận lại vô cớ nổi lên: “ Còn đứng ở đó làm cái gì?”

Tạ Minh Triệt sắc mặt không thay đổi đi tới ngồi xuống một cái ghế sofa khác.

“ một hai năm nữa ta sẽ về hưu” – Tạ Đình Diệu cố gắng nhịn xuống lửa giận, cứng rắn nói.

“ Vậy thì sao?”Tạ Minh Triệt rũ mắt, không tỏ thái độ gì.

Tạ Đình Diệu vừa cố gắng áp được lửa giận xuống thì khi nhìn đến bộ dáng này của con trai mình thì ngay lập tức không thể nhịn thêm được nữa liền bùng nổ

“ Tạ Minh Triệt, anh có còn nhớ anh là con cả của Tạ Gia hay không? Tôi lui xuống thì đương nhiên là anh sẽ tiếp nhận và quản lý bảo tàng của Tạ Gia, tôi đã sớm yêu cầu anh nghỉ công việc ở cảm cung, anh lại xem lời tôi nói như gió thoảng bên tai!?”

“ Ngài chỉ có một đứa con trai là ta thôi sao?” Tạ Minh Triệt gương mặt, trong đáy mắt thêm vài tia châm chọc “ Ta vẫn cho rằng ngài quên luôn đứa con trai này đi rồi chứ”

“ Tạ Minh Triệt!” – Tạ Đình Diệu đứng lên, mặt đỏ tía tai “ anh là con trưởng Tạ Gia”

“ Ô, ta đã quên mất đấy” Tạ Minh Triệt gật đầu “ Bởi vì có đứa con cả là ta cho nên ngài không thể giao sản nghiệp Tạ Gia cho đứa con bé bỏng kia của ngài”

Những lời nói sắc bén của hấn chọc trúng chỗ đau của Tạ Đình Diệu

“ Cha”

Tạ Minh Triệt đứng lên, trong đôi mắt như có một lớp băng lạnh lẽo, ở nơi đáy mắt nhìn không ra cảm xúc gì, môi mỏng bỗng nhiên hơi cong khiến cho khuôn mặt kia sinh động thêm vài phần, mà nốt ruồi son ở dưới đuôi mắt của hấn càng khiến cho người ta không thể bỏ qua “ Ngài có phải mỗi đêm đều nằm nghĩ nếu như đứa con cả này vĩnh viễn đều bị giam ở tòa núi lớn kia thì tốt biết bao nhiêu phải không?”

“ Ngài có phải thường xuyên nghĩ, nếu ta chết ở tòa núi lớn có cũng không liên quan gì tới ngài?”

“ Ta cũng không nên trở lại Tạ Gia, phải không?”

Giọng điệu của hấn thật bình tĩnh, không có chút gợn sóng nào, giống như đang nói về một người xa lạ chứ không phải bản thân mình

Nhưng mà khi Tạ Đình Diệu nhìn thấy biểu tình của hấn, nghe thấy hấn thông thả chất vấn vài câu thì sắc mặt đại biến, trong đầu không tự giác mà nhớ người vợ cả đã mất nhiều năm.

Đứa con trai này của hấn , lớn lên thật giống mẫu thân.

“ Mong ngài nhớ kĩ, chỉ là đồ vật của Tạ Minh Triệt ta, đứa con hoang kia của ngài vĩnh viễn đừng mơ chạm được vào”

Tạ Minh Triệt chợt cười lạnh, đáy mắt u ám nhuộm lên một tầng âm u.

A Yên nghe được âm thanh nói chuyện nên bị tỉnh.

cô vẫn luôn nhớ phải chia bánh kem nhỏ cho Tạ Minh Triệt nên sau khi tỉnh lại thì liền xoa xoa đôi mắt cho tỉnh táo rồi đi xuống giường.

Chỉ là cô vừa đi ra đến cửa phòng ngủ thì liền thấy không biết từ bao giờ phòng khách có thêm một người đàn ông trung niên.

Mà người đàn ông này, ngay tại thời điểm A Yên nhìn qua bỗng nhiên gợn tay, hung hăng mà tát Tạ Minh Triệt trước mặt hấn một cái.

Khuôn mặt lạnh lùng cùng trắng mịn lập tức đỏ rần lên, nhưng mà Tạ Minh Triệt lại không nhui mày lấy một cái.

A Yên trừng to hai mắt

A a a! Lão già thú này từ nơi nào tới!!!!

A Yên bỗng tức giận phùng phùng như con cá nóc.

cô không cần nghĩ ngợi, trên tay hiện pháp quyết, linh lực trên đầu ngón tay của cô hóa thành một tia nhân nhật bay đi, tới đánh lên đầu gối của người đàn ông kia, hần không phòng bị liền bị đánh ngã đập mặt xuống đất

A Yên cắn răng.

Xú lão đầu dám đánh A Triệt.

Đáng đánh!

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Tì Chối Bảo Vệ Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Cấm chế trừng phạt

Lúc Tạ Đình Diệu bỗng nhiên ngã xuống đất, Tạ Minh Triệt kinh ngạc chớp mắt một cái sau đó đưa mắt nhìn về cánh cửa phòng ngủ đang hé hé thì bất gặp A Yên đang lấp ló cái đầu bày ra bộ dáng căm giận bất bình.

Ngay khi cô đối diện với ánh mắt của Tạ Minh Triệt thì theo bản năng co rụt lại trốn sau cánh cửa. Giống như con vật nhỏ bị kinh sợ.

Đáy mắt âm u của anh hiện ra một chút sắc thái, gương mặt u ám lạnh lẽo hình như cũng bớt tối tăm một chút. anh cúi người đỡ Tạ Đình Diệu đang nằm trên mặt đất lên: “ Ngồi đứng là đã già rồi”

Trong giọng nói mang theo sự châm chọc khiến cho Tạ Đình Diệu tức đến đỏ bừng mặt mũi, đầu gối ông đang đau nhói lại không biết nguyên cớ gì mà tự nhiên ngã trước mặt con trai, mất hết mặt mũi nhưng ông ta vẫn cố gắng đứng lên, tức giận nói : “ Đồ nghịch tử”.

Phòng khách thì đang giương cung bạt kiếm mà A Yên ở trong phòng ngủ thì sắc mặt đã tái nhợt, ngay cả đứng cũng không đứng được. Vừa nãy cô thấy lão già kia đánh Tạ Minh Triệt một cái, máu dồn lên não không suy nghĩ được gì nhiều liền dùng linh lực. Nhưng bây giờ cô đã nhớ ra, hơi thở của lão già đó rõ ràng là người Tạ Gia.

Từ khi cô trở thành vật gia truyền của Tạ Gia thì vận khí hai bên đã gắn liền với nhau, đồng thời Tạ Gia cũng áp chế cô. một khi cô sử dụng linh lực lên người của Tạ Gia thì sẽ chịu trừng phạt, hậu quả đó A Yên đã từng bị một lần rồi, lần này là lần thứ hai.

Cả người giống như bị những cây kim nhỏ sắc bén đâm vào xương cốt, linh khí chạy tán loạn trong cơ thể, cô đau đến mức xụi lơ trên mặt đất,, thậm chí hô hấp cũng bị đau

“ Dĩ hạ phạm thượng, không thể tha thứ”

Từng câu từng chữ như những cây kim in trong xương cốt của cô, giống như lưỡi dao sắc bén xẹt qua chỗ sâu nhất trong thức hải của A Yên, khắc cốt ghi tâm. Tạ gia hạ cấm chú trên người nàng có sự trợ giúp rất lớn với nàng khi nàng ở gần người Tạ gia nhưng đồng thời cũng phản phệ rất lớn. Chỉ cần nàng dám đá thương người Tạ gia thì cấm chế cường đại sẽ phát ra trừng phạt nặng nề.

A Yên cuộn tròn thành một đoàn, cơ thể cứ vậy run rẩy không thể dừng được, khóe mắt nàng không ngừng có nước mắt rơi xuống, dường như nàng không còn tỉnh táo, ý thức là một mảnh mơ hồ. Cuối cùng Tạ Đình Diệu cũng rời đi khiến cho phòng khách yên tĩnh, Tạ Minh Triệt ngồi một mình trên sofa rũ mi mắt, lông mi dài che lấp đi những cảm xúc trong mắt hần , môi mím thành một đường thẳng, qua một lúc lâu hần bỗng nhiên cười lạnh một tiếng.

Chờ mãi không thấy cô gái nhỏ đi từ trong phòng ngủ ra, Tạ Minh Triệt đứng lên đi đến trước cửa phòng của cô sau đó gõ cửa. Bên trong không có phản ứng gì

“ A Yên”- anh lại gõ cửa.

Mà cửa vẫn im lìm, không có ai ra mở. Lúc Tạ Minh Triệt chuẩn bị xoay người rời đi thì nghe thấy âm thanh gì đó. anh hơi dừng lại yên lặng lắng nghe, hình như có tiếng khóc nhỏ yếu ớt vọng ra từ phía sau cánh cửa.

Tạ Minh Triệt nhíu mày: “ A Yên?”

Thấy cô vẫn không trả lời, anh liền duỗi tay trực tiếp mở cửa ra. Ngay lúc anh mở cửa thì ánh đèn vàng ngoài hành lang chiếu vào người A Yên đang nằm ở trong căn phòng tối tăm, anh cúi đầu liền thấy A Yên đang run rẩy cuộn tròn trên mặt đất.

Đôi mắt luôn luôn lạnh lùng rốt cuộc nhiễm vài tia cảm xúc kì lạ.

“ Em làm sao vậy A Yên “ – Lúc anh cúi người bế cô lên mới phát hiện cả người cô đã ướt đầm mồ hôi. Đồng tử của anh hơi co lại, vội vàng bế cô lên trên đệm. Thời điểm Tạ Minh Triệt đặt cô xuống đệm thì thấy cô đang cố gắng mở đôi mắt trong veo ra, nhưng cô mãi cũng chỉ mở được một nửa. Trong đầu A Yên giống như một đồng bần nhão, cô mơ hồ nhìn gương mặt kia nhưng chỉ có thể nhìn thấy một bóng dáng mờ nhạt. Thế nhưng cũng không cản trở việc cô nhận ra đó là anh. Trong nháy mắt từng giọt từng giọt nước mắt rơi xuống, vành mắt của cô đã đỏ ửng. cô cố hết sức duỗi tay nhưng lại không tìm được cánh tay của anh. cô nhẹ nhàng khóc nức nở: “ Đau... đau”

Tạ Minh Triệt là người Tạ gia nên trên người anh có hơi thở có thể giúp cho cô giảm đi một ít thống khổ vì vậy cô theo bản năng muốn tới gần anh. Nhìn bộ dáng cô bất lực như vậy anh liền đưa tay ôm lấy cô nhưng cơ thể của cô vẫn không ngừng run rẩy. Tạ Minh Triệt treo bản năng cảm ngón tay lạnh băng của cô : “ Em sao vậy”

anh chưa bao giờ thấy cô có bộ dáng thống khổ như vậy. A Yên vùi đầu vào lồng ngực của anh , âm thanh nức nở dần dần mỏng manh: “ Đau, đau quá...”

Tạ Minh Triệt đã lâu không trải qua cảm giác bất lực như vậy, cô gái trong lòng anh đang đau đến tái nhợt cả mặt, âm thanh nhỏ bé yếu ớt, thân thể không ngừng run rẩy mà anh cứng đờ cả người, chỉ có thể đem cô ôm thật chặt và trong lòng

“ A Yên?” – anh nhẹ nhàng gọi tên cô

Lúc này A Yên đã không thể chịu được nữa, mặc dù cô cố mở to hai mắt nhưng vẫn không thể ngăn mí mắt trùng xuống. Ngay khi cô vừa nhắm mắt thì một mảnh đèn kịt ủa tới.

Cuối cùng nàng gấp lại hình dáng luôn ở trong giấc mơ của mình, nhưng giờ đây thân ảnh của hắn càng thêm mờ nhạt. Mà trong tâm trong mắt chỉ còn lại ổng tay áo trắng như tuyết của hắn.

Phía trên cầu gỗ dài điểm ánh đèn vàng hắt lên, ánh đèn chiếu vào hồ nước dưới cầu khiến cho hồ nước nhìn trong vắt.

Tuyết trắng cứ đều đều rơi xuống, trong giấc mộng A Yên hóa thành một miếng huyết ngọc được đeo ở bên hông của thiếu niên, theo hắn bung đi đi tới hành lang gấp khúc cách đó không xa.

Thiếu niên ngừng ở cuối hành lang, cây đu màu xanh lá cây thu ở một bên, ngón tay trắng nõn thon dài của thiếu niên nhẹ nhàng vuốt ve huyết ngọc bên hông, hắn đứng ở đó, thân ảnh đơn bạc, tay áo rộng theo gió bay phấp phới.

A Yên mơ hồ nghe thấy tiếng mình gọi hắn : “ A Triệt ”

Bỗng nhiên ngực bị giật một cái, đau buốt như kim châm ủa đến. Lúc A Yên tỉnh lại vẫn còn sững sốt một lúc lâu, đến tận khi bên cạnh truyền đến một âm thanh lạnh đậm: “ Tỉnh rồi sao? ”

A Yên nghiêng đầu thấy Tạ Minh Triệt đang ngồi ở mép giường.

Trong mắt anh đề nên một mảnh thanh sắc lãnh đạm, giữa chân mày cũng lộ ra một chút mệt mỏi, qua một đêm trên cầm anh cũng lún phún râu.

A Yên chưa bao giờ thấy đáng vẻ này của anh. cô chớp chớp mắt nhẹ nhàng gọi: “ A Triệt? ”

“ Còn đau không ” – Tạ Minh Triệt nhìn khuôn mặt nhỏ vẫn đang tái nhợt, bỗng nhiên hỏi.

A Yên xoay xoay tròn mắt sau đó mới thốt lên: “ Sao giống như chưa xảy ra chuyện gì vậy, không còn đau nữa ”

Tạ Minh Triệt gật gật đầu sau đó lại hỏi: “ Ngày hôm qua em bị làm sao vậy ”

A Yên đem mặt giấu vào trong chăn, áp úng nửa ngày, vẫn là bị Tạ Minh Triệt nhìn chăm chăm đến phát sợ sau đó do dự mà nói : “ ngày hôm qua ... hôm qua em đánh lão già thúu kia, lão ta là người Tạ gia ”

“ Cho nên? ” – Tạ Minh Triệt yên lặng nhìn cô.

“ Em và Tạ gia số mệnh gắn liền, nếu em tấn công người Tạ gia thì cấm chế của ngọc bội sẽ trừng phạt em ” - A Yên vui mặt vào gối, âm thanh rầu rĩ.

Tạ Minh Triệt còn chưa nói gì đã thấy cô áp sát khuôn mặt lại đây, trong đôi mắt tròn lóe lên sự kiên định: “ Nhưng mà em không hối hận ”

Tạ Minh Triệt hơi sững người một chút, im lặng một lúc sau đó mới lên tiếng: “ Vì sao? ”

A Yên tức giận mà nói: “ Cái lão già thúu kia đánh anh! ”

Tạ Minh Triệt không nhịn được mà nắm chặt tay, đôi mắt có một chút gợn sóng nhỏ, hầu kết lên xuống định nói gì đó, chưa kịp nói đã nghe thấy cô nói tiếp:

“ Ai dám đánh anh , em liền đánh người đó! Kể cả là người nhà của anh cũng không thể coi thường anh! ”

Lúc cô gái nhỏ nói những lời này lộ ra hai chiếc răng nanh, giống như con mèo nhỏ. Giương nanh múa vuốt, thật đáng yêu.

anh đột nhiên nghĩ, đã nhiều năm rồi không có ai nói với anh những lời này. Ngây thơ mà lại buồn cười.

Tạ Minh Triệt yên lặng nhìn cô , sau khi im lặng thật lâu thì đứng dậy, cúi người vươn tay sờ sờ vào đỉnh đầu mềm mại của cô :

“ Nghỉ ngơi cho tốt đi ” – anh thu tay lại, xoay người đi ra khỏi phòng ngủ.

“ anh đi đâu vậy ” – A Yên sốt ruột, duỗi tay giữ chặt lấy ống tay áo của anh.

Tạ Minh Triệt dừng bước, quay đầu lại nhìn cô : “ Làm sao thế? ”

A Yên buông lỏng tay, ngón tay hơi mất tự nhiên mà vẽ vẽ góc chăn, thoạt nhìn đáng thương hề hề: “ Cái đó, em ... em có thể ngủ cùng anh được không? ”

Bạn đang đọc truyện Quốc Gia Từ Chối Bảo Vệ Em được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 15: Ác mộng của hắn

Đương nhiên kết quả là không thể. Tạ Minh Triệt từ chối một cách kiên quyết, sau đó mang cho cô một ly sữa nóng, bắt cô uống hết sau đó bỏ ra ngoài.

A Yên sau khi uống hết ly sữa liền giận dỗi rúc ở trong chăn.

Nhưng đến nửa đêm, A Yên lại bị một cơn đau đốn như kim châm tra tấn đến tỉnh dậy, lăn lộn trên giường một lúc lâu cũng không đỡ đau, cuối cùng cô cố gắng tự bò lên, đi ra khỏi phòng ngủ.

Cấm chế của ngọc bội quá cường đại, mặc dù ban ngày cô đánh lão già đáng chết kia không quá tàn nhẫn nhưng trừng phạt một chút cũng không ít đi.

Tạ Minh Triệt là người Tạ gia, hơi thờ của anh cs thể trợ giúp cô giảm bớt sự thống khổ, A Yên vốn là muốn ngủ chung với anh ai ngờ anh lại không muốn, cuối cùng cô phải tự chịu đựng. Nhưng mà lúc này cô thật sự không thể chịu được nữa phải bỏ dậy đi tìm anh.

cô nghiêng ngả lao đảo đi đến trước cửa phòng anh , miễn cưỡng ngưng thần nghe xem bên trong có động tĩnh gì nhưng cái gì cũng không nghe được.

cô do dự một chút, cẩn thận đẩy cửa phòng Tạ Minh Triệt ra. Trong phòng rất tối, A Yên dùng linh lực đốt lên một ngọn lửa nhỏ, ngọn lửa chiếu rọi lên bóng dáng nho nhỏ của cô. Ngay khi A Yên đang lên lút thì nghe thấy một âm thanh rất nhỏ . cô cả kinh, cả người sững sờ, co lại thành một đoàn, động cũng không dám động.

Đôi mắt cô trừng lớn, ngọn lửa trên ngón tay cũng bị dọa tắt cả lửa.

Bị ... bị phát hiện rồi sao?

Nhưng một hai phút trôi qua, trong phòng vẫn im ắng như cũ, giống như là không có âm thanh gì.

A Yên thở phào nhẹ nhõm một hơi

Ngọn lửa lại bốc cháy trên đầu ngón tay, chiếu sáng đường đi của cô đến bên cạnh chiếc giường lớn

Ánh sáng tỏa từ ngọn lửa rất yếu ớt, khi A Yên đến gần mép giường, nương theo ánh sáng nhỏ nhoi nhìn rõ bóng người đang nằm trên đệm. Chỉ là hắn có điểm kì quái.

Hai mắt hắn nhắm nghiền, mày nhú chặt, trên trán toát ra mồ hôi tinh mịn từ lúc nào không biết, hai tay vô ý thức nắm chặt lấy chăn đắp trên người lộ ra gân xanh, thân thể cũng hơi run rẩy.

Đây là ... gặp ác mộng sao?

A Yên sững sờ

Qua một lúc lâu cô mới vươn tay, chọc nhẹ vào cánh tay của hắn.

Dường như hắn chưa tỉnh, vẫn bị vây ở trong giấc mơ của mình, không thể thoát ra.

Có lẽ do tò mò cũng có thể là vì nguyên nhân gì khác, A Yên đặt ngón tay lên ấn đường của hắn. Quang mang màu đỏ nhạt thâm nhập vào ấn đường của hắn, cô nhắm mắt lại, chứng kiến hắn đang chìm sâu trong giấc mơ.

đã lâu rồi A Yên chưa được thấy núi rừng rậm rạp xanh rì như vậy, cũng chưa bao giờ gặp qua nơi nào tràn ngập sương mù mông lung như này

Mảnh trời trên đỉnh đầu lại âm u, nhuộm một màu xám xanh, lúc ngửa đầu nhìn lên thấy giống như một lỗ xoáy sâu không thấy đáy.

một cậu bé lặn từ trên sườn núi xuống,cậu lặn qua các bụi gai mọc trên đó thành ra quần áo bị cắt nát bươm, trên người đầy những vết máu đỏ thắm, trên gương mặt non nớt tràn đầy kinh sợ

hắn không kịp kêu lên đau đớn, khóc cũng không kịp khóc, bỏ dậy chạy bán sống bán chết, giống như sau lưng có thú dữ đang đuổi theo.

một giọng nữ thô ác vang lên, vờn quanh toàn bộ cảnh quan âm u trong giấc mơ:

“ Thằng nhãi con, định chạy đi đâu?”

Bà ta bỗng nhiên cười rộ lên, âm thanh nhẹ nhàng: “ Núi này quá lớn, mày chạy không thoát đâu”

“ Đến đây, trở về cùng mẹ”

một người phụ nữ mặc quần áo vải thô màu lam cầm một chiếc liềm rì sắt, khuôn mặt bà ta bị sương mù dày đặc che khuất, nhìn không rõ diện mạo.

Mà cái tay cầm liềm kia của bà ta đầy kìn những vết chai, làn da thô ráp nứt nẻ, móng tay còn đầy bùn cát.

Bà ta tiến tới gần cậu bé, trong miệng lẩm bẩm vài câu bằng tiếng địa phương

“ Con, con của ta..”

Cậu bé bị đá sắc nhọn làm té, hắn quỵ rạp trên mặt đất, lúc hắn quay đầu lại thì nhìn thấy người phụ nữ kia gợn liềm liềm lên. Bà ta ê ê a a hát nhạc thiếu nhi bằng tiếng địa phương, giọng hát mềm nhẹ nhưng mà liềm liềm trong tay lại không chút lưu tình mà chém tới giữa hai cẳng chân hắn.

“ Con ngoan, mẹ chặt đứt chân của con, con sẽ không chạy khỏi đây nữa” – Người phụ nữ lại bắt đầu cười.

A Yên sợ tới mức mở to hai mắt từ trong mộng của Minh Triệt tỉnh lại.

Lưỡi hái mang theo máu giống như còn đang ở trước mặt, giọng nói địa phương của người phụ nữ vẫn còn văng vẳng bên tai, lúc A Yên nhìn về phía Tạ Minh Triệt vẫn còn kinh hồn táng đảm.

Khuôn mặt của cậu bé trong mơ kia tuy rằng vẫn còn non nớt, chưa phát triển nhưng A Yên vẫn nhận ra, đó hắn là Tạ Minh Triệt.

Ở dưới đuôi mắt phải của hắn có một nốt ruồi màu đỏ nhạt, cậu bé kia cũng có.

Trừ bỏ khuôn mặt của người phụ nữ kia,tất cả cảnh còn lại đều rất chân thật, điều này đại biểu cho việc tất cả những việc xảy ra trong mộng có khả năng đã từng phát sinh ngoài đời.

A Yên giương mắt nhìn về phía khuôn mặt tái nhợt của người đàn ông đó, trong lòng không có tư vị gì.

không ngờ hắn đã từng trải qua những chuyện đáng sợ như vậy.

Thấy hân vẫn bị hãm ở trong mơ, A Yên hơi mập máy môi có ý định đánh thức hân nhưng bỗng nhiên từng đợt từng đợt đau đớn như ngàn chiếc kim đâm vào xương kéo đến khiến cho sắc mặt cô trắng bệch. Lại tới nữa...cô đau đến nỗi hai hốc mắt đều phồng phồng hồng.

Do dự một chút, A Yên không đánh thức Tạ Minh Triết nữa. cô hiểu tình anh , nếu cô đánh thức anh vào lúc này, chẳng định anh ta sẽ mang cô về phòng của mình.

Nhưng mà cô đau quá rồi, đau đến phát khóc.

Sau một lúc lâu, A Yên cố gắng chịu đau, từng bước từng bước bò vào trong chăn của anh. cô cố sức mà chạm lấy vòng eo của anh , nhìn qua thật giống con sâu lông, từng chút từng chút rúc sâu vào trong lòng anh.

Có lẽ là do ác mộng vậy anh quá sâu nên mặc dù trong lòng có thêm A Yên thì anh cũng không tỉnh lại, A Yên không nhận được hít hít hương thơm nhẹ nhàng man mác trên người anh. cô không thể phân biệt được đây là mùi gì,vừa giống như là tuyết đầu mùa vậy, trong không khí tràn ngập mùi lạnh lạnh nhạt nhạt, thấm vào ruột gan vừa giống như có như không. Hơi thở của anh thuần tịnh, không chứa một chút tạp chất nào. A Yên rúc vào ngực hân giúp cho nỗi đau của cô được giảm bớt rất nhiều, cô không nhận được mà rúc vào sát hơn.

Chỉ là.....

Lúc A Yên ngẩng đầu lên thì thấy lông mày của hân vẫn nhíu chặt, sắc mặt tái nhợt.

cô thì thoải mái rồi nhưng anh còn ở trong giấc mộng. A Yên do dự chốc lát rồi cuộc quyết định. cô vươn tay phải của mình đan mười đầu ngón tay vào bàn tay a. Tay anh ấy tuy hơi ướt nhưng rất ấm áp.

Thời điểm cô nhắm mắt lại, chỗ giao thoa giữa tay của hai người hiện lên ánh sáng mờ nhạt.A Yên đi vào giấc mộng, cong cong khóe miệng. cô đem cảnh trong mơ của mình chia sẻ cho anh vì vậy anh sẽ không phải ở lại trong ác mộng kia nữa.

cô không hề hay biết, lúc cô hoàn toàn đi vào giấc ngủ, một đạo ánh sáng kim sắc men theo án đường của Tạ Minh Triệt trào ra, lừng lờ ở giữa không trung trên đầu hai người sau đó chỉ trong giây lát liền biến mất

Công tử trẻ tuổi ngồi trong đình, màn sa nhạt màu bị gió thổi bay mờ hồ lộ ra hình dáng của hân. Ông tay áo trắng như tuyết quét ngang bàn đá, chén trà bị hất bay xuống đất phát ra một tiếng giòn tan

“ Nàng chỉ là một cô nương bình thường không nghề không nghề, ngài sao lại giết nàng?” – Thiếu niên đứng lên, thân hình gầy guộc tựa hồ có chút không ổn định, hân chống một tay trên bàn đá, âm thanh tràn đầy tức giận.

“ Minh Triệt, chỉ có mệnh cách của nàng phù hợp với phần ngọc”- Người đàn ông trung niên đang đứng ở đình ngoại, thân mặc một bộ quần áo màu đen, giữa hai chân mày là một sự bình tĩnh không gợn sóng. Có lẽ do cảm xúc dao động quá lớn khiến cho thiếu niên kia ho khan một trận. Thân hình của hân quá mức đơn bạc, nghe thấy những lời người đàn ông kia nói chỉ im lặng đứng ở bên cạnh bàn thật lâu.

“Thúc thúc, ngài quá hồ đồ.”Sau một lúc lâu, hân mới nhẹ nhàng mà nói.

Tiếng nói của thiếu niên hơi khàn, A Yên đứng cách hân một hồ hoa sen cũng có thể nghe thấy tiếng ho khan của hân..Ông tay áo trắng như tuyết, thân ảnh đơn bạc phía sau màn sa thiên sắc khép hờ khiến cho nàng không thấy rõ được thân ảnh hân. Nhưng nàng cảm thấy, hồ nước này,hành lang gấp khúc nàng, thậm chí là mái ngói cong cong hay là tiếng chuông đồng ngẫu nhiên hình như nàng đã từ ng gặp qua, rất nhiều cảnh tượng quen thuộc. Bỗng nhiên bên tai vang lên tiếng chuông bạc thanh thúy, những hình ảnh trước mặt bỗng nhiên bị thổi tan đi.

A Yên phảng phất nghe thấy một âm thanh khàn khàn ở ngay bên tai mình:

“ A Yên, đừng... đi theo ta nữa”

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Từ Chối Bảo Vệ Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Càng gần càng tốt

Tạ Minh Triệt mơ một giấc mơ kì quái.

Vốn dĩ hân đang bị vây ở trong trí nhớ khi còn nhỏ , ở tòa núi lớn chạy thế nào cũng không thoát, trơ mắt mà nhìn người phụ nữ không rõ mặt điên cuồng đuổi theo sau đó giờ lười liềm đi về phía hân.

Nhưng ngày lúc đó, trong chớp mắt hân giống như bị cuốn vào một cái lốc xoáy khác.

Đình đài thủy tạ, sương mù từ từ dâng lên dày đặc.

Trong đình có hai người, một già một trẻ, lời nói không đầu không đuôi, hân một câu cũng không hiểu.

Cảnh tượng kì quái trong mơ ngắn ngủi, Tạ Minh Triệt dần dần cảm thấy ngực mình hơi nóng, có xu hướng càng ngày càng nóng.

hân bị nóng đến tỉnh giấc.

Thời điểm mới mở mắt hân cảm thấy có chút mờ lung, nhưng khi hân nhìn thấy A Yên đang ghé vào lồng ngực của mình thì đột nhiên thanh tỉnh.

Tay cô và anh đan vào nhau, lòng bàn tay cô trơn trượt mềm ẩm, còn vương lại chút mồ hôi.

Tạ Minh Triệt trước giờ luôn tự giữ mình bình tĩnh, giờ phút này rồi cuộc lộ ra một tia hoảng loạn, hân theo bản năng lui lại về phía sau,thiếu chút nữa ngã luôn xuống đất.

Sau khi hấn ổn định lại cơ thể thì nhìn về phía A Yên trên giường sau đó phát hiện ra cô có chút không thích hợp lẽ thường.

Sắc mặt của cô tái nhợt, trên trán rịn một tầng mồ hôi, đôi môi khô nứt nẻ, hít thở nhẹ nhàng gần như không nghe được.

“A Yên?” Tạ Minh Triệt thử gọi cô.

Nhưng mặc kệ hấn dùng cách nào đi chăng nữa thì cô vẫn ngủ một cách nặng nề, căn bản là không nghe thấy tiếng hấn gọi cô.

Lúc này Tạ Minh Triệt cũng không truy cứu xem hôm qua cô bỏ vào phòng hấn lúc nào, hấn còn nhớ tình trạng của nàng hôm qua lúc bị cấm chế trên ngọc bội trừng phạt.

Tạ Minh Triệt phức tạp nhìn gương mặt nhô tái nhợt của cô.

Chẳng lẽ sự trừng phạt kia vẫn chưa dừng lại?

Tạ Minh Triệt trầm tư một lát sau đó rời giường, hấn đi vào phòng A Yên, tìm được điện thoại của cô ở tủ đầu giường.

Điện thoại của A Yên không cài mật mã, Tạ Minh Triệt mở danh bạ lên, trong danh bạ của cô chỉ có hai người, một là hấn, hai là.....

Ánh mắt hấn ngừng ở cái tên “Hồ mập đáng yêu” trong danh bạ của cô, ấn nút gọi.

Người ở đầu dây bên kia nhấc máy rất nhanh, một tiếng đàn ông mềm nhẹ truyền tới:

“Sao thế Yên Yên?”

Tạ Minh Triệt trầm mặc trong chốc lát

“Yên Yên người sao thế? Có phải Tạ Minh Triệt bắt nạt người? Người chờ đó! Chờ ta qua đó thu thập hấn!”- Đầu dây bên kia không nghe thấy tiếng nói liền bùm bùm nói một mình.

“.....” Tạ Minh Triệt nghĩ nghĩ một lát cuối cùng vẫn mở miệng “Bạch tiên sinh”.

Bạch Thư Yên ở đầu dây bên kia nghe thấy âm thanh lạnh như băng truyền tới thì sợ tới mức rơi cả miếng măng trong tay.

Chớp mắt một cái hấn liền phản ứng lại, theo bản năng đứng dậy, xấu hổ cười hai tiếng:

“A, là Tạ tiên sinh gọi tới à?”

“A Yên có chút vấn đề rồi, anh sang đây nhìn cô ấy một chút đi” – Tạ Minh Triệt không muốn dồng dài với hấn nên đi thẳng vào vấn đề.

Bạch Thư Yên nghe vậy liền cau mày, ngữ khí nóng vội:

“Yên Yên, cô ấy bị làm sao vậy??”

“Cậu cứ đến đây đi” – Tạ Minh Triệt ngắn gọn nói một câu.

Bạch Thư Yên vội vàng đồng ý.

Sau khi dập máy hấn liền phi thẳng ra cửa nhà nhanh nhanh chóng chóng đi tới chung cư của Tạ Minh Triệt.

Qua một khoảng thời gian rồi cuộc Bạch Thư Yên cũng tới, lúc Tạ Minh Triệt ra mở cửa hấn gấp gáp đến không thể chờ nổi, xông vào phía trong.

“Yên Yên đang ở đâu?” – Bạch Thư Yên quay qua nói với Tạ Minh Triệt lúc này đang đóng cửa, ngữ khí nôn nóng.

Tạ Minh Triệt chỉ chỉ tay vào phòng ngủ của hấn. Bạch Thư Yên lập tức đi theo hướng hấn chỉ. Lúc Tạ Minh Triệt quay vào trong phòng mới phát hiện ra, rõ ràng lúc này kích thước thân hình của A Yên còn giống như người bình thường, bây giờ lại biến thành hình dáng nhỏ như lòng bàn tay.

Bạch Thư Yên gọi vài câu nhưng cô vẫn không có phản ứng.

hấn cầm cô lên, sắc mặt khê biến:

‘Sao linh lực của cô ấy tiêu hao nhiều thế này’

‘Hôm qua cô ấy đánh cha tôi’ – Tạ Minh Triệt nói

Bạch Thư Yên nghiêng đầu nhìn hấn : “ Là sao?”

Tạ Minh Triệt kể lại sự tình ngày hôm qua một cách ngắn gọn cho Bạch Thư Yên nghe. hấn nghe xong chỉ cảm thấy ấn đường có chút đau, quay đầu nhìn về phía nhóc con đang nằm trên giường kia, thật sự muốn táng cho một phát.

“nói dễ nghe thì cô ấy là đồ gia truyền của Tạ gia nhà anh nhưng thực tế thì là con rối của nhà anh à?”-Bạch Thư Yên thờ dãi một tiếng.

“cô ấy chắc là đau đến hông rồi”

Bỗng nhiên hấn cảm thấy chua xót. Yên Yên rất sợ đau, hấn và cô ấy làm bạn vài trăm năm qua, hấn hiểu rất rõ điểm này. Lần đầu tiên cô ấy đánh người Tạ gia chính là vì hấn. Mà lần này đây...chính là vì Tạ Minh Triệt.

Trước đến nay cô ấy luôn vui vẻ bởi là vì không lo dài lo ngắn, chỉ cần có thịt ăn, chỉ cần được chơi vui thì cô ấy sẽ thỏa mãn.

Nhưng chung quy cô ấy mãi mãi là con rối bị Tạ gia trói buộc, vĩnh viễn không thể tránh thoát.

Bạch Thư Yên yên lặng nhìn Tạ Minh Triệt, cũng không nói thêm gì nữa nhưng trong lòng rất rõ ràng. Người trước mắt này chính là cơ hội duy nhất của Yên Yên trong

cuộc đời này.

Sau khi Tạ Minh Triệt nghe thấy Bạch Thư Yến nói như vậy thì trầm mặc một lúc, rồi cuộc mở miệng nói hai chữ:

“Xin lỗi”

Bạch Thư Yến lắc đầu:

“ Thôi bỏ đi , đều là nha đầu tự gây ra, không thể trách ai được”

Mấy mán là Bạch Thư Yến vẫn còn cứu huyền đan của Thiên Cực Sơn, hán vội vàng dứt cho A Yên ăn, sau khi cô nuốt xuống thì lại vận công giống lần trước, dùng linh lực của bản thân để dẫn dắt được hiệu của cứu huyền đan phát tán ra khắp người cô.

Sau đó Tạ Minh Triệt nhìn thấy người đàn ông đeo kính gọng vàng biến thành một con gấu trúc lông xù trong chớp mắt.

không khi bỗng nhiên có chút xấu hổ.

Lỗ tai tròn tròn giật giật, Bạch Thư Yến cố ra vẻ trấn định đẩy chiếc kính gọng vàng trên mặt gấu trúc của mình, cười gượng một tiếng:

‘ Cái này.. Tạ tiên sinh không cần kinh hãi, ta là do sử dụng linh lực quá độ mà thành thôi’

; So với lần trước thì lần này thân thể của A Yên tổn thương hơn nhiều nên có thể sẽ mất vài ngày cô ấy mới khôi phục được ...’ – Bạch Thư Yến hơi xấu hổ lôi kéo vài mảnh vải dính trên người mình, vẫn tỏ ra bình thường.

‘ Tạ tiên sinh, anh là người Tạ gia, hơi thở của anh có thể giúp cô ấy hồi phục nhanh hơn, mong anh hai ngày tới có thể mang cô ấy theo bên người, ừ... có thể gần bao nhiêu thì gần bấy nhiêu—Đôi mắt đen như mực của hán gần như hòa làm một thể với quảng đen xung quanh, lúc nhìn về phía Tạ Minh Triệt thì lỗ tai theo bản năng mà run lên.

Tuy rằng những lời này đích thật rất hoang đường nhưng nếu so với những chuyện hoang đường hơn hán đã gặp qua thì không có gì.

Tạ Minh Triệt nhìn về phía cô gái có vóc dáng nhỏ xiu đang nằm trên đệm kia, thần sắc rối rắm sau đó gật đầu

“ Ừ”

“ Cái này, còn có một chuyện nữa....”- Bạch Thư Yến hơi xấu hổ chà chà hai cái vuốt nhỏ vào nhau

“ Sao thế?”

“ Hình dáng hiện tại của ta hiện tại không tiện ra ngoài, cho nên ta có thể tạm thời ở lại nhà của Tạ tiên sinh không?”- Bạch Thư Yến leo từ trên đệm xuống, bởi vì thân mình mập mập của mình mà suýt nữa trượt chân té ngã.

Nhưng cuối cùng hán cũng kịp thời ổn định lại thân mình sau đó lộ ra một nụ cười xấu hổ với Tạ Minh Triệt.

Có ai có thể tưởng tượng được bộ dáng con gấu trúc cười với mình là như thế nào không?

Chính là bộ dáng nhe răng nhếch miệng

Tạ Minh Triệt bày ra bộ dáng bình tĩnh lãnh đạm như bình thường, hán gật đầu:

“ Bạch tiên sinh là bạn của A Yên, tất nhiên có thể’

Bạch thư yến thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Nhưng hán tự nhìn lại bộ lông xù của mình cảm thấy không thoải mái. hán cảm giác như là mình đang lỏa thể trước mặt Tạ Minh Triệt.

‘ Xin hỏi Tạ tiên sinh có cái áo nào rộng rãi không ?’- Bạch Thư Yến dùng móng vuốt đẩy mắt kính gọng vàng lên, cẩn thận hỏi.

Tạ Minh Triệt hiểu rõ ý hán vì thế gật đầu với hán :”Chờ một lát”

Lúc A Yên tỉnh lại cô phát hiện mình đang nằm trong bàn tay của Tạ Minh Triệt.

cô vừa mới mở mắt, ngẩng đầu lên vừa vận nhìn thấy đường nét khuôn mặt hán.

“ Yên Yên người tỉnh rồi sao?” – Bạch Thư Yến là người đầu tiên phát hiện ra cô mở mắt.

Mà Tạ Minh Triệt vừa nghe thấy tiếng của hán thì liền nhìn về phía cô. A Yên chớp đôi mắt tròn tròn, mềm mại kêu tên hán : “ A Triệt”

Lúc này, cặp mắt phượng của hán bỗng nhiên nhiều ra vài tia nhu hòa

“ Ta lại thu nhỏ lại sao?” – cô bất tri bất giác thở dài một hơi, gục đầu nhỏ xuống

“ Do ai?” Bạch Thư Yến nghiêng đầu, không mặn không nhạt mà nói một câu.

Lúc này A Yên mới nhìn về phía Bạch Thư Yến đang ngồi bên kia, cô kêu lên một tiếng kinh ngạc,nói : “ Hổ mập, sao người lại biến thành nguyên hình rồi?”

Bạch Thư Yến cẩn trọng thu hồi móng tay sắc bén sau đó đem cô từ trên tay Tạ Minh Triệt để lên vai mình

“ Còn không phải vì người...”

A Yên nhớ lại tối hôm qua mình sử dụng linh lực để chia sẻ cảnh trong mơ với Tạ Minh Triệt, cô dựa vào đầu vai Bạch Thư Yến áy náy nói :

“ thật xin lỗi Hồ mập, ta lại gây chuyện cho người rồi”

Thời điểm A Yên và Bạch Thư Yên nói chuyện, Tạ Minh Triệt liền lẳng lặng mà nhìn bọn họ. Đôi mắt nhiều năm trăm lạng kia lại toát một tia hăm dọa. Nhưng cũng chỉ qua một cái chớp mắt, hắn đã từng tìm kiếm một tia ám áp từ trên người bọn họ nhưng rốt cuộc là không có. Nhìn như rất dễ khi ở chung với nhau nhưng sự ám áp đó sẽ không bao giờ tồn tại ở Tạ gia.

Mà hắn đã qua độ tuổi mong ngóng điều này từ lâu lắm rồi. trên thế giới này chưa có gì đáng để hắn chờ đợi. Tạ Minh Triệt rũ mắt xuống che đi cảm xúc dư thừa.

Đúng lúc đó điện thoại hắn vang lên, Tạ Minh Triệt thấy trên màn hình hiển thị người gọi đến: “ Lão sư”

“ Ai nha, Minh Triệt, hai ngày hôm nay cậu làm gì vậy?” – Trong âm thanh của Điền Vinh Sinh ẩn ý cười.

“ Bên ZR có chút việc, lão sư ngài có việc gì sao?” Tạ Minh Triệt ngán gọn mà nói.

“ Tiểu tử Đồng Gia Lâm kia, hôm trước hắn quay video chúng ta chữa trị ngọc khí rồi phát lên mạng, chúng ta hot rồi”

Tiếng cười của lão nhân thật to lớn vang dội, nói chuyện còn hài hước:

“ Cậu xem, tuy rằng tính tình thú vị, mặt mũi lạnh như băng nhưng còn có thể đem gương mặt làm đại diện cho cấm cung nha, ha ha”

“ Nghĩa là sao?” Tạ Minh Triệt khẽ nhủ mày.

Điền Vinh Sinh cười vào điện thoại:

“ Cậu a, nếu không có việc gì thì lên mạng một chút đi! một lão già như ta đây còn hiểu biết nhiều hơn cậu! Ngày mai nhớ phải đến cấm

Cho dù không hiểu gì nhưng Tạ Minh Triệt vẫn cung kính đáp ứng: “ Ta nhớ rồi lão sư”

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Từ Chối Bảo Vệ Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Đầu tư quay chụp

Lúc trước Đồng Gia Lâm tranh thủ lúc rảnh rồi dùng điện thoại di động quay mấy cái video, hắn cũng không có tâm tư gì, chỉ tùy ý chụp thêm vài cái ảnh công việc chữa trị thường ngày của mọi người, hai ngày nay hắn đem mấy video kia up lên mạng.

Vốn dĩ hắn cũng chỉ tùy tiện up lên, không nghĩ tới việc gọi lên sóng gió gì to lớn, ai ngờ qua một ngày một đêm lượt chia sẻ đã gần một trăm vạn lượt mà vẫn còn đang tăng thêm.

Có rất nhiều người không hề biết rằng cấm cung là một cảnh khu nhưng bên trong lại có một phòng chữa trị văn vật. Mà cái chức vụ “ chữa trị văn vật” cũng chính thức được công bố ra cho mọi người biết.

Cái nghề này nghe giống như cách cuộc sống bình thường rất xa xôi đồng thời khơi dậy sự tò mò của không ít người.

Mà nhân tố chính làm cho mọi người yêu thích video của Đồng Gia Lâm chính là sự xuất hiện ngắn ngủi chỉ trong vài giây của Tạ Minh Triệt.

Cách ăn mặc của hắn rất có phong cách Hán, trên tay đeo bao tay màu trắng, rũ mắt nhìn viên ngọc nhỏ trong tay mình, vẻ mặt nghiêm túc, thoạt nhìn là như vậy nhưng lại có vẻ lãnh đạm xa cách.

Ngũ quan tinh xảo, giống như danh sĩ Ngụy Tấn thời xưa dùng ngòi bút miêu tả tranh sơn thủy màu đen, như nước gợn sóng.

Đối với bọn họ mà nói, văn vật cùng với lịch sử là dính liền với nhau nên tất cả những gì liên quan đến văn vật cổ vật trong ấn tượng cả bọn họ đều là những thứ khó khan khó hiểu.

Mà Đồng Gia Lâm vốn dĩ cũng không có kỹ thuật quay chụp đặc biệt gì cả, chỉ là tùy tiện chụp một tấm, quay một cái, chỉ là thú vui tiêu khiển thôi nhưng cái chức vụ xuất thế ngang trời này, hơn nữa vài giây có Tạ Minh Triệt kia liền biến thành chủ đề hot trên mạng.

“ Chữa trị văn vật cấm cung” – Lần đầu bước lên Weibo liền đi thẳng thành hot sreach.

“ Tạ ca.... xin lỗi nhé, tôi không nghĩ video có thể gây ra phản ứng lớn như vậy” – Đồng Gia Lâm ngồi ở trong phòng họp, do dự một lúc lâu sau đó nói với Tạ Minh Triệt một câu..

Mọi việc phát triển đến nước này hắn cũng không nghĩ đến.

thật ra Tạ Minh Triệt không thấy có vấn đề gì hết nên chỉ lắc đầu nói

-không sao đâu.

Ngay khi Điền Vinh Sinh gọi điện cho hắn xong thì hắn liền lên mạng xem một chút, cũng coi như là hiểu rõ nguyên nhân của chuyện này.

Sau khi mọi người đến đông đủ thì hai người Điền Vinh Sinh cùng viện trưởng viện bảo tàng ở cấm cung-Khổng Linh Thu- mới bước vào.

Khổng Linh Thu vừa ngồi xuống thì nói luôn vấn đề chính

-Hôm nay tôi gọi mọi người đến đây là để nói về những đoạn video trên mạng hiện nay.

Sau khi nói xong câu này ông dừng một chút, đưa mắt nhìn nhìn mọi người sau đó lại mở miệng:

-Tôi cho rằng, đây chính là cơ hội cho chúng ta.

Ông nhìn thoáng qua Điền Vinh Sinh đang ngồi cạnh mình.

-Mấy lão già chúng ta bình thường đều không hiểu biết nhiều về internet, cũng không ưa thích những thứ ồn ào của người trẻ tuổi nhưng cái tư tưởng này của chúng ta chính là sai lầm

Ông bỗng nhiên thở dài một hơi

-Lúc này, không có người trẻ tuổi nào phải không?

-Đúng vậy- Điền Vinh Sinh gật gật đầu.

Các sư phụ ở đây đều lộ ra thần sắc lo lắng. Bọn họ nắm giữ nhiều tài nghệ thì thế nào? Chúng quy vẫn phải có người trẻ tuổi nguyện ý kế thừa tay nghề này chứ.

-hiện tại, có rất nhiều người trẻ tuổi không biết gì về công việc của nhóm người chúng ta, cho nên mới làm cho những người tới gần đây đã ít lại càng ít, nhưng chúng ta chỉ có thể chờ người tới tận cửa học nghề sao?.- hần vẫy vẫy tay, sau đó lại nói

-không, chúng ta phải làm cho bọn họ biết rằng ‘nghề nào cũng có trạng nguyên’, phải cho họ biết rằng chúng ta tồn tại.

-Chỉ cần có nhiều người biết tới thì tự nhiên sẽ có người thật lòng tìm tới học.

Viện trưởng Khổng Linh Thu nói hết lời, mọi người đang ngồi xung quanh đều không nhận được mà gật gù.

-Nếu không tuyển được vài người trẻ tuổi đến đây, ta thấy tổ chúng ta rất nhanh sẽ không còn ai – Nữ lão sư Triệu Vĩnh Hinh của tổ chữa trị ngọc khí bỗng nhiên thở ài.

Mấy lão sư tổ khác cũng trầm mặc gật gật đầu.

-Tiểu Mạnh của tổ sơn mài chúng ta có nói cho ta một ý tưởng vào ngày hôm qua, ta cảm thấy không tệ nên hôm nay kêu hần nói cho tất cả mọi người cùng nghe – Khổng Linh Thu nhìn về phía Mạnh Hi Hòa đang ngồi cách đó không xa.

Mạnh Hi Hòa lập tức đứng lên, trên tay cầm một tập văn kiện cười với mọi người.

-Ngày hôm qua tổ chữa trị văn vật chúng ta coi như có một chiến thắng.

Giọng điệu hài hước của hần làm mọi người buông lỏng tâm tư, tất cả đều nở nụ cười. Mà Mạnh Hi Hòa lại nhìn về phía Tạ Minh Triệt đang ngồi đối diện hần, trong mắt đầy vẻ đùa cợt, lại nói:

-Đặc biệt là Tạ lão sư ở tổ ngọc khí của chúng ta, hần giúp chúng ta thu hút không ít sự chú ý.

Mọi người đều cười ra tiếng, không nhận được mà nhìn về phía Tạ Minh Triệt.

Đồng Gia Lâm ngồi bên cạnh sờ sờ mặt của mình sau đó lại nhìn sang gương mặt tuấn tú của Tạ Minh Triệt, không nhận được mà than một câu:

-Tôi vẫn luôn cúi đầu trước nhan sắc của Tạ ca.

Ngay cả cô gái luôn luôn an tĩnh như Lâm Uy cũng bị Đồng Gia Lâm chọc cười, cô nghiêng đầu mang theo ý cười mà liếc nhìn sườn mặt Tạ Minh Triệt một cái, trái tim trong lồng ngực giống như lần đầu gặp hần, không thể bình tĩnh.

cô cúi đầu, môi mỉm nhẹ.

Tạ Minh Triệt đối mặt với ánh mắt của mọi người, đối với lời đùa cợt của Mạnh Hòa và Đồng Gia Lâm cũng không có phản ứng gì.

Mà lúc này, rốt cuộc Mạnh Hi Hòa cũng đi vào vấn đề chính:

-Đối với những chức vụ khan hiếm như chúng ta, ta thường tự hỏi thật, chúng ta có bao nhiêu nhân tố, mà hai điểm nhấn chính là bản thân văn vật cùng với nghề nghiệp chữa trị của chúng ta có tinh thần bí lớn đối với mọi người.

-Cái thứ nhất, đơn giản mà nói, chính là bản thân văn vật khiến cho đại chúng có ấn tượng là một loại đồ vật lịch sử, quá mức xa xôi với người thường, không thể gần gũi với sinh hoạt thường ngày. Mà nhắm vào điểm này, ta lật lại một vài tư liệu và tra xét số liệu của các ngành sản xuất phát triển những năm gần đây, ta cảm thấy, nếu muốn thay đổi cái nhìn của đại chúng đối với văn vật truyền thống, quan niệm cũ kỹ, chúng ta nhất định phải đưa lịch và văn vật dung nhập vào cuộc sống hằng ngày của mọi người, mà mở đầu, viện bảo tàng của chúng ta sẽ là điểm đột phá

-Điểm thứ hai, chúng ta muốn cho mọi người hiểu biết về công việc chữa trị văn vật này thì không thể chờ bọn họ tới tìm hiểu mà phải chủ động đi tuyên truyền về ngành nghề này, càng nhiều người biết thì sẽ có càng nhiều người thích, đương nhiên là thích rồi sẽ có người đến gia nhập.

Mạnh Hi Hòa nói một đồng lớn, sau đó dừng một lát rồi nói tiếp:

-Ta cảm thấy, chúng ta có thể làm phóng sự về việc chữa trị văn vật

Sau khi hần nói những lời như vậy, mọi người đều nhìn nhau, tựa hồ đều cảm thấy những lời này có đạo lý.

-Cái ý tưởng này tốt – Khổng Linh Thu cảm chén trà nhấp một ngụm sau đó mở miệng

-Nhưng nếu chúng ta chụp thì phải chụp thật đẹp, không thể để mất thể diện cảm cung được nhưng mà nếu muốn chụp đẹp thì sẽ tốn không ít chi phí, năm nay chúng ta không có nhiều tài chính như vậy-Khổng Linh Thu lắc lắc đầu, trong âm thanh mang theo ý tiếc nuối

-Ta kêu tiểu Mạnh nói trước với mọi người như vậy để mọi người yên tâm trước, cũng đừng vội, chuyện chữa trị văn vật này sớm hay muộn mọi người cũng sẽ được thấy, ta sẽ đề xuất lên trên để xin chu cấp kinh phí, chắc sang năm sẽ có.

Tài chính ở trong viện đều dùng cho việc chữa trị văn vật, nhiều năm qua bọn họ cũng không xin khoản tiền nào khác nhưng Không Linh Thu nghĩ vấn đề này không lớn, chỉ là trình báo chi phí lên trên thì mất thời gian thôi.

-Nhưng nếu chờ đến lúc đó thì độ hot cũng giảm xuống rồi- Đồng Gia Lâm đưa ra cái nhìn của mình.

hắn vừa nói ra mọi người lại cảm thấy đúng là như vậy.

Mỗi ngày đều có rất nhiều vụ việc hot ở trên mạng, mọi người không thể chú ý mãi đến cảm cung được.

Lúc Mạnh Hi Hòa nói chuyện Tạ Minh Triệt luôn luôn nghiêm túc lắng nghe, mà hắn vừa nghe cũng vừa phân tích.

Có lẽ làm phim phóng sự chính là bước ngoặt lớn của nghề chữa trị văn vật.

-Ta có thể đầu tư vốn để quay phim – hắn gõ nhẹ vào mặt bàn rồi nói

Khi hắn nói câu này ra, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ vào hắn ,ít nhiều mang theo sự kinh ngạc.

-Minh Triệt – Điền Vinh Sinh chính là người kinh ngạc nhất.

-Gia Lâm nói không sai, nếu phương án của anh Mạnh có thể thực thi thì chúng ta không thể chờ - Ngừ khi của Tạ Minh Triệt nghiêm túc thật sự.

Lần này bàn luận mất thêm một giờ sau đó cuối cùng cũng có quyết định.

Tạ Minh Triệt sẽ bỏ vốn để quay phim cảm cung, còn công việc cụ thể thì Không viện trưởng giao cho Mạnh Hi Hòa xử lý.

Sau khi hội nghị kết thúc, Tạ Minh Triệt đi theo Điền Vinh Sinh ra ngoài.

Điền lão nhân mừng rỡ không thôi

-Minh Triệt,rốt cuộc mấy năm nay cậu kiếm được bao nhiêu tiền? Lại có còn có thể đầu tư vốn cho cảm cung làm phim phóng sự. Tên nhóc nhà cậu, thần thần bí bí, ngấm ngầm mà phát nhanh phải kkhông?

Tạ Minh Triệt giải thích một cách đơn giản:

-Đầu tư buôn bán kiếm được một ít tiền lời thôi ạ.

Con mưa hắt cả vào trong hành lang, Tạ Minh Triệt đem chiếc ô mà nhân viên công tác cố ý đặt bên ngoài mở ra, hơn phân nửa đều che ở trên đầu Điền Vinh Sinh, nửa người phải của hắn đều bị mưa xối.

Nhưng hắn không để ý.

Hết thấy mọi việc đều bị Điền Vinh Sinh nhìn thấy, ông duỗi tay đem cây dù trong tay Tạ Minh Triệt đẩy đẩy về bên phải, lại thờ dãi một hơi mà nói:

-Cậu xem cậu đi, rốt cuộc là ngoài lạnh trong nóng..

Cái đồ đệ này của ông có bản lĩnh thật sự.

Ngày lễ ngày tết làm gì có ngày nào là hắn không cảm những lễ vật quý trọng tới nhà ông. Mà cũng không thấy hắn về Tạ gia được mấy lần, chỉ đến ngày lễ mừng năm mới thì hắn mới về gặp bà nội, bắt quạ chỉ qua một đêm liền rời đi.

Ai cũng nói hắn không có tình người, tâm tính bạc bẽo, Điền Vinh Sinh lại hiểu, đó là hắn đối xử với mọi người khác nhau.

Chuyện ngày hôm nay ông cũng hiểu rõ.

hắn ôm vào chuyện này cũng do thật tâm muốn cho nhiều người biết đến nghề chữa trị văn vật này.

Điền Vinh Sinh biết rất rõ , đồ đệ này của ông có bao nhiêu tình yêu thương cùng nhiệt tình đối với công việc chữa trị văn vật này.

Thầy trò hai người cùng nhau đạp trên mặt đất ẩm ướt, đi tới tổ ngọc khí.

Mà Lâm Uy cùng Lê Tiêu cùng nhau che một cái dù, đi ở xa xa phía sau.

-Uy Uy, cậu nói, làm sao mà Tạ lão sư lại có lắm tiền như vậy? Lần này tiền làm phim phóng sự, hắn nói đầu tư liền đầu tư- Lê Tiêu ôm lấy cánh tay của Lâm Uy nói nhỏ

Lâm Uy lắc đầu

-Tớ cũng không rõ lắm đâu

Nhưng cô lại nhớ tới những lời ngày đó Tạ Minh Triệt nói với Lục Kỳ ở trên bàn tiệc, vẻ mặt của cô hơi thay đổi, nhẹ giọng lẩm bầm

-anh ấy thật sự rất giỏi.

Lê Tiêu nghe thấy âm thanh của cô ,chọc chọc khuỷu tay cô sau đó cười đùa

-Uy Uy à, cậu phải nắm chặt lấy người ưu tú như Tạ lão sư đi. Mỹ mạo của anh ấy đã bị cư dân mạng phát hiện rồi, chắc chắn sau này sẽ có rất nhiều cô gái để ý đến anh ấy, trăm ngàn lần phải cố gắng lên nha- Lâm Uy đó ửng mặt, không nói gì nhưng âm thầm đem những lời này của Lê Tiêu để trong lòng.

Thời điểm Tạ Minh Triệt làm việc ở tổ ngọc khí, A Yên cùng Bạch Thư Yến đang đợi ở chung cư của hắn cùng nhau ghé vào cửa sổ, không hẹn mà cùng nhau thờ dài một hơi.

Ngoài cửa sổ mưa đang rơi, những giọt nước mưa tinh mịn đọng lại ở trên cửa sổ, óng ánh trong suốt, A Yên lấy ngón tay chọc chọc vào cửa sổ, thần sắc uể oải.

Mưa một chút khiến cho toàn bộ thành phố có chút xám xịt, sương mù quanh quẩn trên không mãi không tan, tất cả đều trở lên mông lung như ẩn như hiện.

-Yên Yên, tại sao Tạ Minh Triệt còn chưa tan làm vậy?-Bạch Thu Yên duy trì hình thế gấu trúc của mình dùng móng vuốt gãi gãi chiếc móng đầy lông xù của mình một người bé bằng lòng bàn tay cùng một con gấu trúc mập mạp cùng nhau ngồi ở trước cửa sổ, bóng dáng có điểm tịch mịch tiêu điều

-Ta muốn ăn mẳg – Bạch Thu Yên dùng móng vuốt che mặt lại.

A Yên một tay chống cằm, bím tóc đen nhánh mềm mại buông ở sau lưng, cô chớp chớp mắt

-Ta nhớ A Triệt

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Từ Chối Bảo Vệ Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Bàn tay của hân

Bạch Thu Yên ở tại nhà của Tạ Minh Triệt đã được ba ngày rồi, đối với hân ba ngày này dài bằng ba năm, đặc biệt lại là ba ngày lúng túng nhất.

Chủ yếu là do tính tình Tạ Minh Triệt quá lạnh lùng, hân cũng không dám bắt chuyện. Nếu Tạ Minh Triệt có nói chuyện, hầu hết là nói chuyện với A Yên.

Quan trọng nhất là ba hôm nay hân chưa có miếng mẳg nào vào miệng, hân chỉ có thể bới rau trong đĩa thịt để ăn.. Có biết bao nhiêu đáng thương.

Nhưng mà gấu ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, hân cũng không dám đòi hỏi nhiều. thật vất vả chịu đựng qua ba ngày, cuối cùng linh lực của hân cũng khôi phục rồi, không cần phải duy trì hình thái gấu trúc nữa.

Vừa khôi phục hân liền vội vàng nói lời chào sau đó chạy như bay ra khỏi nhà của Tạ Minh Triệt. Thậm chí không nói với A Yên một lời.

Lúc A Yên tỉnh lại,sau khi lăn lộn trên giường lớn một lúc mới men theo ga giường bò xuống đất.

Tới khi A Yên ra đến phòng khách chỉ nhìn thấy mỗi Tạ Minh Triệt đang ngồi trên ghế sofa sử dụng laptop. cô nhìn xung quanh một vòng, không thấy Bạch Thu Yên đâu nên chạy đến trước mặt Tạ Minh Triệt hỏi:

-A Triệt, Hổ mập đâu rồi?

-đi rồi- Tạ Minh Triệt liếc nhìn cô một cái sau đó cúi người túm cô đặt lên đệm sofa.

A yêu ngồi trên đệm mềm, trong lòng cảm thấy mát mát

-Sao hân lại không nói gì với ta a....

Tạ Minh Triệt không nói gì, chỉ rũ mắt nhìn màn hình laptop trên đùi mình.

Phim phóng sự về cảm cung đã bước vào giai đoạn chuẩn bị quay,, mọi thứ đều được nhân viên sắp xếp hợp lý, chỉ thiếu một người đạo diễn thích hợp là có thể khai máy.

Phim phóng sự về chữa trị văn vật này trước đây chưa có ai làm qua nhưng cũng không có nghĩa là không thể làm được.

Sau khi ngắm nghĩ một lúc thì Tạ Minh Triệt lấy di động mở Wechat ra, gửi đi một cái tin.

X: Giúp tôi một chuyện.

Bên kia trả lời rất nhanh:

Thẩm Ngao:? Hôm nay mặt trời mọc từ phía Tây sao?

Tạ Minh Triệt không để ý đến sự trêu chọc của hân , trả lời lại:

X: Giới thiệu cho tôi một đạo diễn chuyên làm phim phóng sự đi.

Thẩm Ngao là bạn thân duy nhất của Tạ Minh Triệt, hân sở hữu một công ty điện ảnh, mấy năm qua phát triển không tồi.

Tạ Minh Triệt tìm đến sự hỗ trợ của hân vì suy xét hân quan hệ rộng, chắc hân là quen biết đạo diễn không tồi.

Thẩm Ngao: Được, khó có một lần cậu tìm tôi hỗ trợ, chuyện này tôi sẽ cố gắng làm tốt.

Được sự khẳng định của bạn tốt, lòng may Tạ Minh Triệt có chút buông lỏng.

X: Cảm ơn.

Công việc đã được giải quyết xong, Tạ Minh Triệt buông điện thoại xuống nhìn sang thì thấy A Yên nho nhỏ đã kéo điện thoại của mình ra đây,bởi vì hiện tại cô chỉ nhỏ như lòng bàn tay nên phải ở trên điện thoại dầm tới dầm lui.

A Yên nhắn cho Bạch Thu Yên một cái tin nhắn ở Wechat, hỏi hân vì sao đi đột xuất như vậy.

Lúc Bạch Thư Yến nhận được tin nhắn của A Yên là hắn đang ngồi uống Coca ăn măng non ở nhà, hắn vội vàng buông măng xuống trả lời A Yên:

Wait: Xin lỗi Yên Yên, ta thèm măng quá.... Trong đầu toàn măng là măng thôi, người hiểu cho ta.

A Yên thấy hắn trả lời thì cũng hiểu.

Hai ngày nay đồ ăn toàn thịt là thịt, chắc hắn đói là rồi.

“ Hổ mập đã khôi phục rồi, mình cần bao lâu nữa đây...” - A Yên buồn bã nằm trên đệm mềm, thở dài một hơi.

Gần đây Lệ Thành mưa rơi liên miên, giờ phút này từng giọt từng giọt mưa va vào cửa sổ, tí tách tí tách, tôn lên sự im ắng của phòng khách.

Ngoài trời đã tối sầm lại, đèn thủy tinh ở trên đầu tán ra ánh sáng ấm áp.

Tạ Minh Triệt nhìn A Yên vui trên đệm mềm, bím tóc đen nhánh dưới bóng đèn tròn bóng tỏa sáng.

Nhìn một đoàn nho nhỏ , Tạ Minh Triệt theo bản năng động động ngón tay, không nhìn được, vươn tay xoa nhẹ cái ót của cô.

Đầu bỗng nhiên bị sờ soạng khiến cho A Yên giật nảy mình, ngẩng đầu lên, đôi mắt đen nhanh nhìn về phía Tạ Minh Triệt mang theo tia hàm súc, giống như có một ánh mặt trời lúc chiều tà đang ẩn dấu trong mắt cô.

Đột nhiên cô cựa ngón tay hắn ra để hắn xòe tay ra, cười rộ lên:

-A Triệt, em có thể tới gần anh thêm một chút không?

Tạ Minh Triệt bị đôi mắt cười của cô làm rung động, trong một phút giây hắn đã sững sờ, khuôn mặt thoạt nhìn không có gì nhưng cặp mắt phượng lại có gọn sóng nhỏ..

hắn nhớ lại những lời Bạch Thư Yến nói với mình, cuối cùng cũng vươn tay ra.

A Yên nhìn thấy bàn tay của hắn trước mặt mình thì không do dự nhảy lên nhưng cô vẫn cảm thấy chưa đủ.

thật ra cô rất lén lút ngửi hương thơm thân bí trên người hắn , và thích cả hơi thở của hắn , lại càng thích những đường cong trên mặt hắn lúc cô nhìn lên.

Hơi thở của hắn chính là hơi thở thuần tịnh nhất trong Tạ gia mà nàng từng cảm nhận trong hai trăm năm qua, chỉ cần tới gần hắn là cô dường như không cảm thụ được trôi buộc của ngọc bội, giống như được ngâm ở suối nước nóng ấm áp.

A Yên ngồi trong lòng bàn tay hắn , lẳng lặng ngắm dáng vẻ hắn nhìn chăm chú vào màn hình máy tính.

Trong đầu cô vang lên những mà lần trước Bạch Thư Yến nói với cô

-Yên Yên, người đã từng yêu hắn – Phảng phất như là Bạch Thư Yến đang ở bên tai mà nói.

A Yên từng thấy bộ dáng của Bạch Thư Yến khi thích một cô gái , đôi khi thống khổ, đôi khi lại vui vẻ, mà cô khi ở trước mặt người đàn ông này thì hoàn toàn chỉ có vui vẻ.

Chỉ cần hắn sờ sờ đầu cô, kêu tên cô là có thể khiến cô vui vẻ thật lâu.

A Yên ngẩng đầu tinh tế đánh giá người đàn ông cô đã từng thích trong miệng Bạch Thư Yến.

Bỗng nhiên cô thở dài một hơi, đầu gục xuống. Nếu cô có thân hình bình thường thì tốt quá, có thể ôm hắn một cái.

Dù sao thì đây cũng là người cô từng yêu mà Hổ mập nói.

Buổi tối, lúc đi ngủ, Tạ Minh Triệt suy xét mãi mới đồng ý lời thỉnh cầu ngủ chung của A Yên.

Bởi vì Bạch Thư Yến đã nói càng gần hắn thì A Yên khôi phục càng nhanh. Thêm nữa là, bây giờ A Yên nhỏ như vậy, hắn miễn cưỡng có thể tiếp nhận cô.

A Yên cứ cho rằng lúc ngủ có thể ghé vào lồng ngực của hắn, cao hứng cười trộm cả buổi. Kết quả là, cô bị hắn đặt trên một chiếc gối, đắp cho hai chiếc khăn tay bằng tơ lụa, ngay cả tay của hắn cũng không sờ vào được.

A Yên ủy khuất mà mong chờ nhìn Tạ Minh Triệt, cảm thấy điều này không giống tưởng tượng của mình. Tạ Minh Triệt thì cảm thấy khoảng cách như vậy đã ổn rồi nên ngồi dậy tắt đèn ở đầu giường đi nhắm hai mắt vào.

A Yên nằm trong bóng đêm chớp chớp mắt, động cũng không dám động.

cô cố gắng chờ đợi, chống chọi lại cơn buồn ngủ, cô muốn chờ Tạ Minh Triệt ngủ để rúc vào trong chăn của hắn. Kết quả, cô cứ như vậy mơ mơ màng màng ngủ mất.

một đêm này, hai người đều không nằm mơ linh tinh, ngủ thật sự yên giấc.

Lúc sáng tinh dậy, Tạ Minh Triệt cảm thấy cả người mình bị cuốn lấy gắt gao, động không thể động, ngực lại hơi hơi nóng.

hắn cúi xuống nhìn, ngây ngẩn cả người.

Hé ra nửa gương mặt trắng nõn hồng hào chôn ở ngực hắn, những lọn tóc đen nhánh đang nằm tùy ý trên cổ cô, tiếng hít thở nhẹ nhàng, chọc cho ngực hắn hơi ngứa ngáy. Mà tay cô ôm thật chặt eo hắn , chân cũng gác lên người hắn , cả người đều dựa vào hắn , giắc ngủ thập phần ngọt ngào. Càng quan trọng là giờ phút này cô không mảnh áo che thân, cơ thể mềm mại trắng nõn gắt gao dán lên người hắn , mặc dù là cách một lớp áo ngủ hơi mỏng hắn vẫn có thể cảm nhận được khối no đủ mềm mại trước ngực cô đang dán vào eo hắn, mà áo ngủ của hắn không biết bị xóc lên khi nào, non nửa tác da thịt chạm vào nhau, độ ẩm tăng đến kinh người.

Bạn đang đọc truyện Quốc Gia Từ Chối Bảo Vệ Em được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Không giống nhau

Tạ Minh Triệt cứng đờ cả người, nhất thời hoảng hốt đến luống cuống quên cả phản ứng.

Lúc A Yên tỉnh lại, cô nhìn thấy một hình dáng nhòe nhòe, nhắm mắt một cái sau đó mở ra rồi cuộc cũng thấy rõ gương mặt của hắn.

cô cười rộ lên, ghé mặt vào lồng ngực của hắn cọ cọ: “ A Triệt, em biến trở lại rồi này”

Tạ Minh Triệt cảm thấy người mình nóng đến kinh người, rồi cuộc cũng phản ứng lại, cuống quýt đẩy cô ra, cổ tình nghiêng đầu tránh đi , duỗi tay mang chăn che cô lại, che kín mít sau đó đi xuống giường.

Chỗ eo vẫn còn lưu lại cảm xúc trơn trượt, hai tay hắn cuộc tròn, lỗ tai ửng đỏ.

A Yên bị hắn dùng chăn quấn thành một cái bánh chưng bụ bẫm, đôi mắt tròn chớp chớp, còn chưa kịp nói gì đã thấy hắn đi ra khỏi phòng ngủ, lúc đi đến cửa xem chút đám vào cửa.

Cửa bị hắn mạnh mẽ mở ra, A Yên rúc trong chăn rùng mình.

cô bắt đầu lo sợ bất an, chẳng lẽ, cô chui vào trong chăn của hắn làm cho hắn tức giận?

Tạ Minh Triệt từ trong phòng tắm đi ra, trên người có hơi nước mờ mờ, tóc ngắn đen nhánh ướt át tán loạn dán trên trán, nốt ruồi đỏ ở đuôi mắt sau khi trải qua nước nóng lại càng đỏ hơn, tôn lên khuôn mặt thanh lãnh trắng trẻo của hắn.

hắn dùng khăn lông xoa xoa tóc, đi vào phòng thay quần áo, thay một bộ sơ mi quần tây, lại cầm lên một cái đồng hồ, vừa đeo vừa đi ra ngoài, nhưng vừa đi đến cửa, hắn nhàu mày dường như nhớ đến cái gì lại xoay người trở về.

Duỗi tay mở ra tủ quần áo, bên trong đều là quần áo lần trước mua cho A Yên, hắn nhìn lướt qua, nhìn tới nhìn lui sau đó nghiêm túc chọn lựa. Cuối cùng hắn lấy ra một cái váy màu vàng chanh, dài đến đầu gối. Sau khi chọn váy xong thì Tạ Minh Triệt đóng cửa tủ lại, sau đó nhìn tới ngăn kéo, dừng lại một chút.

Toàn cảnh lúc sáng sớm hiện lên trong đầu hắn , lỗ tai lại ắn ắn nóng lên, hầu kết giật giật, rồi cuộc cúi người mở ngăn kéo ra.

A Yên nằm trong chăn do dự xem có nên ra ngoài hay không nhưng vừa nghĩ tới sắc mặt âm trầm của Tạ Minh Triệt lúc sáng thì lại không dám ra ngoài.

Chắc chắn là hắn tức giận rồi....

A Yên buồn rầu vừa nghĩ vừa gục đầu xuống.

Bỗng nhiên cửa bị mở ra, A Yên theo bản năng mà giương mắt nhìn thì lại gặp được đôi mắt lãnh đạm, cả người cô run lên lại rúc sâu vào chăn.

Tạ Minh Triệt thu hết hành động của cô vào đáy mắt nhưng không nói gì chỉ đi tới trước giường đặt quần áo trên tay xuống.

Khi hắn mở miệng nói chuyện âm thanh vẫn lạnh lùng như cũ, nghe không ra vui buồn: “ Mặc quần áo từ từ”

nói xong hắn lại xoay người đi ra ngoài.

Sau khi cửa phòng bị đóng lại một lần nữa thì A Yên nhô đầu từ trong chăn ra, nhìn ra cửa một chút xong lại nhìn quần áo bên cạnh. một cái váy màu vàng chanh nhỏ xinh.

A Yên chui từ trong chăn ra, duỗi tay cầm lấy váy thì lại thấy hai kiện đồ nhỏ nhỏ rơi ra. cô cầm lấy nhìn nhìn.

Ủa? Nội y??

Kì thật trước A Yên chưa từng xuyên qua như vậy, cô ngủ nhiều năm như vậy ngay cả những cái này đều không giống nhau. Nhưng mà nói gì thì nói cô cũng học được rất nhiều tri thức ở thời đại này, cũng gặp qua đồ vật mới lạ ở thời đại này, nội y như thế này cô nhìn quen mắt.

A Yên nhanh chóng mặc quần áo vào sau đó rời giường lên lút đi ra phòng ngủ.

cô thăm dò không thấy hình bóng của Tạ Minh Triệt đâu nên mới rón rén đi ra, ai ngờ hắn đang ngồi ở sofa, trên tay cầm một cái cốc ngọc xanh.

hắn rũ mi mắt, nghiêng mặt giống như đang xem mưa qua cửa sổ, trời đất âm u tôn lên khuôn mặt lạnh lùng trắng nõn của hắn.

A Yên là đồ gia truyền của Tạ gia, đại đa số thời gian đều bị đặt ở hộp gỗ mun, giấu ở mật thất bí mật nhất trong Tạ gia, chỉ có chủ quân Tạ gia lúc muốn khoe khoang, nâng cao thân phận mới lấy cô ra, treo ở trên người chủ quân Tạ gia, thấy cảnh nào nhiệt trong chỗ lát.

Vì vậy, mặc dù cô sống lâu như vậy rồi nhưng vẫn không biết đối nhân xử thế. Chỉ có mỗi lần Bạch Thư Yến đến chơi với cô mới kể cho cô vài sự việc thú vị bên ngoài, lại dặn dò cô một chút công việc.

“ Ra ăn bữa sáng đi” – Tạ Minh Triệt thấy cô ngây ngốc đứng đó, liền buông cốc ngọc xanh xuống, đứng lên đi tới bàn ăn.

Lúc A Yên ngoan ngoãn chạy tới, hắn nhìn thấy đôi chân trắng nõn của cô đang tiếp xúc với sàn nhà thì nhàu nhàu mi: “ đi dép vào”

A Yên thấy dáng vẻ này của hắn , cho rằng hắn vẫn đang tức giận, lập tức lạch bạch cúi đầu xoay người đi ra cửa lấy dép lê đi vào.

Lúc cô tới bàn ăn, thoạt nhìn có chút nhút nhát, không dám ngồi cạnh hắn nữa mà chuyển sang ngồi đối diện hắn.

Tạ Minh Triệt mím môi không nói gì, đem một chén cháo gà nhỏ đẩy sang phía cô.

A Yên bẽ chén nhỏ , một chén cháo này ăn thật sự không có tâm tình cảm nhận.

“ A Yên” – Tạ Minh Triệt bỗng nhiên mở miệng.

A Yên ngẩng lên đối diện với ánh mắt của hắn sau đó lại cúi đầu không dám nhìn nữa.

“ Em là con gái” – hắn nhìn đỉnh đầu mềm mại của cô, đắn đo một chút nhưng vẫn cố nói “ Mà tôi là đàn ông, em với tôi nên có khoảng cách thích hợp”

“ Nếu em không có ý thức về mối quan hệ nam –nữ với tôi, vậy làm sao sau này phòng bị người đàn ông khác được?”

A Yên hít sâu, không nhận được đánh bạo trả lời: “ Nhưng anh lại không phải là người khác”

Tạ Minh Triệt chuẩn bị kiểm vài lý do thoái thác bị một câu “không phải người khác” của cô làm ngơ ngẩn.

Thần sắc hắn hơi khác lạ, không biết vì sao giờ phút này trong lòng lại có chút khác thường, mà lúc đôi mắt nhiễm một tầng hơi nước của cô nhìn hắn , hắt kết hắn khẽ lên xuống, lại không nói thêm được gì.

“ anh là người em yêu.” A Yên bỗng nhiên nói một câu, hai hốc mắt phấp phồng, ụy khuất nghẹn ngào nói “ anh không giống người khác...”

Hồ mập nói rồi, đây là người cô yêu.

Giờ phút này Tạ Minh Triệt nổ mạnh bên tai, đôi mắt tràn đầy kinh ngạc, cả người cứng đờ.

Thiếu nữ ôn nhu mềm mại nói : “ anh là người em yêu” liền làm hắn hoảng loạn cuồng quít. Trong lòng không thể kìm chế cảm xúc nhộn nhào

hắn cuồng quít đứng lên, thiếu chút nữa đụng rơi ly pha lê bên cạnh.

Sau khi miễn cưỡng ổn định thân hình, tay hắn cuộn tròn, một lúc lâu sau hắn mới mở miệng: “ không được nói lung tung”

“ Em không nói lung tung!”

A Yên vội vàng đứng dậy, khi nhìn mắt không nhận được mà rơi xuống một giọt nước mắt, nhìn trông đáng thương hể hể. Mà Tạ Minh Triệt lại quay đầu đi , không nhìn cô. Hắn cầm áo khoác trên sofa sau đó cầm chìa khóa xe chạy thẳng ra cửa.

Trong nháy mắt phòng khách khôi phục yên tĩnh, A Yên đứng trước bàn ăn thật là lâu không động đậy. Qua một hồi cô mới chạy tới phòng ngủ, lấy điện thoại di động, vừa khóc lóc vừa gọi điện cho Bạch Thư Yên.

Bạch Thư Yên vừa nghe được điện thoại, cái gì cũng chưa kịp nói đã nghe thấy A Yên khóc nức nở. Hắn hoảng sợ, vội vàng hỏi: “ Yên Yên sao thế? Sao lại khóc?”

“ Hồ mập” – A Yên nghe thấy âm thanh của hắn thì không nhận được lại rơi nước mắt.

Bạch Thư Yên lo lắng đến không chịu được, hắn nói nhanh: “ Yên Yên người đừng khóc, chờ ta, ta lập tức đến đó!”

Sau khi dập máy Bạch Thư Yên nhanh nhanh chóng chóng chạy tới chung cư của Tạ Minh Triệt.

hắn mang A Yên đến tiệm bánh ngọt lân trước, sau khi gọi một đồng hồ ăn thì đưa cho A Yên giấy ăn, xoa xoa mặt cho A Yên, thật cẩn thận hỏi: “ Sao thế? Sao người lại khóc Yên Yên?”

trên bàn bày rất nhiều bánh kem nhỏ tinh xảo, A Yên nhắm nháp từng miếng từng miếng bánh Black Forest trước mặt mình, hương vị ngọt ngào khiến cho cô cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

A Yên đem sự việc đem qua nói lại một lần, sau đó lại đem những lời giữa cô và Tạ Minh Triệt kể cho hắn.

Cuối cùng, cô hỏi: “ Người nói xem có phải hắn muốn vứt bỏ ta không?”

“ Đợi chút, người để ta load một chút” – Bạch Thư Yên cảm thấy chính mình đã hiểu một chút rồi.

Cái nàycái này

hắn quả thật có thể tưởng tượng hình ảnh A Yên nói “anh là người trong lòng em” ra.

Biểu tình của Tạ Minh Triệt hắn rất thú vị.

Chỉ tiếc là hắn không tận mắt nhìn thấy.

Nhưng mà từ từ ...Bạch Thư Yên bỗng nhớ tới một điểm quan trọng.

hắn đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía A Yên: “ Hôm qua người khôi phục liền rúc vào chăn của hắn?”

“ Đúng rồi” – A Yên thành thật gật đầu sau đó lại nhắm nháp một miếng bánh kem.

Bạch Thư Yên lập tức đứng lên, mắt kính gọng vàng trên mũi suýt nữa thì rơi xuống: “ Chính là do người không mặc quần áo Yên Yên à”

Lúc hắn nói những lời như vậy không không chế được âm lượng của mình, giọng nói có hơi lớn, những người khác trong tiệm khi nghe thấy điều này đều quay lại nhìn A Yên.

Uà... rõ ràng có mặc quần áo mà.

Tất cả mọi người đều nghi hoặc.

Bạch Thư Yến nhận ra mình hơi thất thố, hần vội vàng ngồi xuống lại nhỏ giọng nói : “ Yên Yên, người, người là con gái , sao lại không mặc rồi chui vào chăn của người ta như vậy?”

Bạch Thư Yến cảm thấy huyết thái dương của mình hơi hơi đau rồi đấy.

“không được sao?”- Yên Yên nghiêng đầu, nghi hoặc nhìn hần

“ Đương nhiên không thể” – Bạch Thư Yến thật muốn tự tát mình một cái, nói cho cùng vẫn là trách hần.

Yên Yên đã sớm quên hết chuyện khi làm người, bây giờ cô chỉ là một cái ngọc linh, trước khi tiến vào Tạ gia cũng chỉ ở với hần ở Tây Sơn, nơi đó ngoài yêu quái ra làm gì có cư dân nào.

Mặc dù sau này có tới Tạ gia nhưng cô toàn bị giam trong mật thất, làm gì có cơ hội tiếp xúc với con người chân chính.

Sống nhiều năm như vậy mà cô như một tờ giấy trắng, chưa từng trải sự đời thì làm sao hiểu được khác biệt nam nữ?

Mà hần là con trai, bình thường không nghĩ tới việc nói những chuyện đó với cô.

“ Tại ta....” – Bạch Thư Yến lấy kính xuống che che mặt.

A Yên thấy dáng vẻ của hần liền bị dọa sợ, bánh kem cũng không dám ăn: “ Hở mạp, có phải ta sắp bị hần đuổi không ?”

Vành mắt của cô lại đỏ.

“ sẽ không sẽ không”- Bạch Thư Yến vội vàng an ủi.

“ Dù sao người mới lỡ, hần cũng không thiệt thòi gì!”

A Yên nhìn hần : “ Ta lỡ? Lỡ cái gì?”

“.....” – Bạch Thư Yến là đàn ông nên cũng không biết tìm cách nào để phổ cập kiến thức phụ nữ cho cô.

Nghẹn nửa ngày, hần mới thở dài: “ Yên Yên, người phải mau chóng dung nhập với cuộc sống nơi này”

hần nói : “ Người nên kết thêm bạn”

Đặc biệt bạn gái.

“ Người chính là bạn của ta nha” – A Yên cười với hần , đôi mắt đen nhánh giống như ánh trăng.

“ Là bạn tốt tốt nhất của ta!” – cô đem một miếng bánh đẩy đến trước mặt hần.

Bạch Thư Yến hơi giật mình, trong lòng mặc danh kì diệu cảm thấy thoải mái ấm áp. Đương nhiên bọn họ là bạn tốt nhất.

Mấy trăm năm trôi qua, hần chịu đựng bao nhiêu chua xót cũng trải qua bao nhiêu trở trêu đều là cô độc một mình nhưng may mà hần quen được A Yên.

A Yên vẫn luôn ở bên cạnh hần nên hần không còn cảm thấy cô độc. Năm xưa, lúc hần tận mắt nhìn thấy người con gái mình yêu trở thành vợ của người khác, tim của hần trống rỗng, từ đó dần dần ngày ngốc bao nhiêu năm không quan tâm sự đời, may mà A Yên luôn đi theo bên hần.

Tất cả những phong quang, những đau khổ của hần cô đều đã thấy nhưng lại chưa từng rời đi.

trên thế giới này, Yên Yên là người bạn duy nhất cũng là người bạn quan trọng nhất của hần.

“ Nhưng mà Yên Yên, người cần thêm những người bạn khác nữa”- hần vươn tay sờ sờ đỉnh đầu cô.

Vừa nói xong những lời này thì điện thoại di động của Bạch Thư Yến vang lên. hần lấy di động ra nhìn thoáng qua, sau đó nghiêm túc nghe: “ Chuyện gì?”

A Yên nhìn trộm hần một cái, ngậm cái muỗng nhỏ trong miệng, cảm thấy hần có chút giống Tạ Minh Triệt lúc làm việc.

Sau khi dập điện thoại, Bạch Thư Yến cười cười với A Yên, dáng vẻ ôn hòa: “ Yên Yên, ta đưa người về nhé? Bên công ty có chút việc, ta phải về xử lí một chút “

“ Ta không muốn trở về” – A Yên rầu rĩ lắc đầu nói.

“ Hay là ... ta đưa người đến nhà ta?” – Bạch Thư Yến nghĩ nghĩ xong nói.

A Yên tiếp tục lắc đầu: “ Thôi người đi đi , ta tự mình chơi”

“ Cái này” – Bạch Thư Yến do dự, hần sợ cô đi lạc.

“ Bàn thân ta đã nghiêm túc học tập, ta biết đến xe taxi và ta cũng mang điện thoại theo mà”

Nghe thấy cô nói như vậy, Bạch Thư Yến suy xét một lát cuối cùng vẫn gật đầu.

Cho dù lo lắng hần vẫn muốn cô tiếp xúc với thế giới bên ngoài, chỉ có như vậy cô mới có thể sống tốt.

Nhưng mà vẫn có chút không yên tâm, vì vậy hần vừa đeo kính lên vừa dặn dò: “ Nếu gặp chuyện gì phải gọi điện thoại cho ta, biết chưa?”

Bây giờ với trước kia không giống nhau, hiện tại linh lực của A Yên đã đủ để đối phó với phạm nhân nên hần không cần lo lắng con người sẽ thương tổn cô chỉ là nếu như gặp phải yêu quái thì không ổn lắm.

Đây là thế giới loài người, yêu tu cũng không phải là quá nhiều nhưng vẫn có một ít. Nghĩ nghĩ, vì an toàn của A Yên nên Bạch Thư Yến đeo cho cô một chiếc nhẫn.

“ Đây là cái gì?” – A Yên nhìn chiếc nhẫn trong tay mình, trên mặt nhẫn có một viên hạt châu trong suốt, nhìn kĩ hình như ở giữa có một sợi chỉ màu bạc tinh tế.

“ Lúc người gặp nguy hiểm nó sẽ bảo vệ người đồng thời báo cho ta biết”

Bạch Thư Yên đem thần vật mà mình vất vả mới lấy được từ Thiên Cực Sơn đưa cho A Yên không một chút tiếc hận.

“ Ủa” – A Yên gật gật đầu, lại sờ sờ ngón tay đeo nhẫn của mình.

Bạch Thư Yên đi rồi, chỉ còn lại A Yên ngồi ăn bánh kem nhỏ một mình.

Lúc rời khỏi tiệm bánh kem, A Yên đứng ở cửa nhìn nhìn, mưa đã tạnh rồi.

đã lâu rồi cô không được ra ngoài một mình. cô hít một hơi nhẩn nhẩn cái mũi, cảm thấy không khí nơi này không tốt tí nào không thể bằng Tây Sơn được.

Nhớ tới Tây Sơn, A Yên đứng ở trên lối đi bộ nhìn dòng người tới lui, lại nhìn những tòa cao ốc, bên tai vang lên tiếng xe cộ đi lại, lúc cô ngửa đầu nhìn bầu trời xám xịt thì phát hiện , hình như mình không tìm thấy phương hướng của Tây Sơn nữa rồi.

A Yên tùy tiện đi về một hướng.

trên đường có rất nhiều cửa hàng, cô cảm thấy mới lạ, một cái lại một cái, cô rẽ vào xem tất cả, về sau cô cứ đi dạo lại đi dạo, không biết đi kiểu gì tới một cửa hàng chim cảnh.

Tiếng chim kêu từng đợt lại từng đợt nhưng A Yên lại không hiểu chúng nó đang nói cái gì, cô chỉ có thể nghe được ngôn ngữ của linh. Còn tiếng động vật chỉ có Hồ mập mới hiểu được. A Yên đi dạo vui vẻ, thời điểm đi ngang qua phố ăn vặt có bị mùi hương hấp dẫn đậm đà hấp dẫn vào, lúc đi ra trên tay đã thêm hai chén đậu hũ thối.

Tuy rằng thối nhưng ăn rất ngon. A Yên ăn một miếng to, đôi mắt cong cong thật thỏa mãn.

“ Mộ Tranh, Mộ Tranh, nhìn kia! Kia không phải tiểu khả ái lần trước sao?” – Trong ngõ nhỏ nào đó, một thiếu niên cầm gậy tùy ý nhìn qua đầu ngõ, cặp mắt trừng lớn vội vàng kéo một thanh niên đang dạy dỗ mấy tên lưu manh.

Thiếu niên kia nghe vậy, đôi chân đang để trên xương sườn của tên côn đồ siết nữa mắt đi sức lực, đôi mắt đào hoa xinh đẹp hơi trừng, đột nhiên quay đầu vừa đúng lúc thấy một bóng dáng mảnh khảnh màu vàng chanh.

Động tác ăn đậu hũ của A Yên khựng lại, giống như cô đã nhận ra cái gì, bước chân đã bước ra lại thu lại, thời điểm cô nghiêng đầu thì nhìn thấy đôi mắt đào hoa kia đang nhìn mình.

“ Fuck....”

Đúng là cô ta.

Mộ Tranh hip đôi mắt lại.

thật là có duyên. Đây là lần thứ mấy cô ta tự đưa tới cửa rồi? Ngọc linh này thoạt nhìn ăn rất ngon đi?

Hai người mắt to trừng mắt, thời gian dường như dừng lại.

“ Đàng sau cậu....”

A Yên bỗng nhiên chỉ chỉ phía sau hắn ,lời còn chưa hết thì đã thấy thiếu niên mặc đồng phục bên cạnh Mộ Tranh đem tên côn đồ cầm gậy xông tới đá bay.

“ Con chó nhỏ mau lăn đi” – Thiếu niên hùng hùng hổ hổ, “ Mày xem mày nhuộm lông chó của mày cái màu gì kia? Làm gia chó chết đi được”

“” A Yên ngậm miệng lại

“ Kỳ Việt”- Mộ Tranh thì về phía thiếu niên bên cạnh hắn , há há hàm

Kỳ Việt ngơ ngẩn: “ Cái gì?”

Mộ Tranh ra vẻ thất bại, hắn trừng mắt với Kỳ Việt một cái nhưng cũng không nói gì nữa, đi thẳng tới A Yên.

A Yên lại xúc một thìa đậu hũ thối.

Lúc Mộ Tranh đi tới vừa vận ngữi thấy mùi hương mê hoặc khó tả, hắn thật sự muốn bịt mũi mình lại.

Này con mẹ nó còn gì là ngọc linh ngon miệng? Ăn cái đồ linh tinh gì thế này?

“ cô...” hắn há miệng thờ dốt, từ trước tới nay chưa bao giờ khản trương như thế, ngay cả chữ nghĩa cũng chưa sắp xếp cho tốt được.

A Yên ăn một miếng đậu hũ thối, tò mò nhìn hắn : “ Cậu có việc gì sao?”

Kháo

Mộ Tranh cảm thấy hương vị này thật sựLàm đầu hắn trống rỗng.

“ Thối như vậy mà cô cũng nuốt được à?” – hắn gian nan nói một câu.

A Yên chớp chớp đôi mắt tròn: “ Tuy thối nhưng ăn đặc biệt ngon”

Thối như vậy còn có thể cho vào miệng sao? Dù sao Mộ Tranh cũng không làm được.

A Yên thấy hần đứng trước mặt mình nửa ngày cũng không nói được câu gì, cô nghĩ nghĩ, dường như nghĩ ra cái gì, cô ngẩng đầu hỏi hần : “ Có phải cậu rất muốn ăn không?”

Tuy rằng cô có chút tiếc nuối nhưng vẫn đem chén nhỏ đặt vào tay hần : “ Vậy cậu ăn đi. ”

Sau đó xoay người rời đi. cô còn muốn đi ăn món ngon khác nha.

Mộ Tranh cảm non nửa chén đậu hũ thái trên tay, bị hương kia xông đến ngây ngốc luôn.

“ Ha ha ha ha oa oa oa, Mộ Tranh mày ngay cả tới gần con gái cũng không được” – Kỳ Việt ghen nửa ngày cuối cùng cười ra tiếng.

Mộ Tranh phục hồi tinh thần cười lạnh, giọng chân đá trúng cẳng chân Kỳ Việt.

Kỳ Việt “ Ngao” một tiếng, đầu đến nhe răng trợn mắt, “ Fuck! Thằng ngốc Mộ Tranh này”

Mộ Tranh nhét nửa chén đậu hũ thái vào tay hần , còn mình thì xoay người đuổi theo bóng dáng vàng chanh kia.

“ mẹ nó, thôi thật”- Kỳ Việt ngồi xồm ở ngõ nhỏ , mắng một câu.

A Yên đẩy cửa đi vào một quán trà sữa, đứng do dự trước quầy thật lâu mới có chọn được một ly trà sữa phomai trân châu.

cô chưa bao giờ uống qua nhưng đã xem hình ảnh một lần rồi, nhìn không tệ.

Lúc Mộ Tranh đẩy cửa tiến vào, đúng lúc cô đang gọi đồ, hần chạy thật nhanh qua quầy.

Nữ nhân viên trẻ tuổi nhìn khuôn mặt tuấn tú của hần , nở nụ cười ngọt ngào: “ Xin hỏi anh muốn dùng loại trà sữa nào?”

“ Giống cô ấy”—Mộ Tranh chống tay ở trên quầy nghiêng đầu nhìn về phía A Yên.

“ Hai vị đi cùng nhau sao?”- Nữ nhân viên sững sốt một chút nhưng vẫn duy trì nụ cười.

“ Đúng vậy, tôi sẽ trả tiền”

A Yên chưa kịp nói chuyện thì Mộ Tranh đã giành nói trước.

“ Được” – Nhân viên nữ gật gù đầu, chỉ vào mã QR bên cạnh: “ Quets vào đây là được, tổng cộng 28 tệ”

A Yên thấy hần chuẩn bị trả tiền liền vội vàng nói : “ Để tôi tự trả” – nói xong cô tự quét mã, chọn 14 tệ, quét vãn tay đồng ý trả tiền. Đây là Bạch Thư Yến dạy cô. thật sự rất thần kỳ, trước kia phải mang theo ngân phiếu và bạc mới có thể mua đồ, hiện tại chỉ cần mang theo đi động, ầm ầm mấy cái là được.

Động tác của Mộ Tranh dừng một chút, khóe miệng cong cong cũng không nói thêm gì, tự thanh toán cho mình.

A Yên lấy trà sữa xong liền đi tới bàn bên cạnh cửa sổ ngồi xuống.

Ai ngờ cô vừa ngồi xuống, thiếu niên kỳ quái kia cũng đi theo đến đây.

“ Cậu đi theo tôi làm gì?” – A Yên nhíu mày.

Mộ Tranh cười cười ngồi xuống đối diện cô, không nói gì, mang theo vài phần kiêu ngạo, sau khi uống xong một ngụm trà sữa mới kêu lên: “ Fuck, cái này thì ngon cái gì?”

Ngọt đến hồ đồ.

A Yên uống thử một ngụm, rõ ràng vừa ngọt vừa thơm, bên trong còn có trân châu giòn giòn.

cô đưa mắt nhìn về phía thiếu niên ngồi ở đối diện giống như đang xem một thằng ngốc.

“ Ánh mắt đó của cô là sao?” – Mộ Tranh cắn răng.

A Yên không quan tâm đến hần , an an tĩnh tĩnh uống trà sữa của mình.

“ cô tên là gì?” – Mộ Tranh tựa lưng vào ghế, vắt chéo chân.

A Yên không để ý tới hần.

“ không nói ? không nói cũng không sao nhưng cô phải nhớ kĩ, tên tôi là Mộ Tranh” – Thiếu niên kéo khóa áo đồng phục xuống nói.

A Yên đứng lên, cầm trà sữa đi ra ngoài.

Mộ Tranh không uống cốc trà sữa ngọt khé kia nữa, lúc hần đi ra thì thân ảnh vàng chanh đã đi xa.

Kỳ Việt đem tất cả mọi việc đều để trong mắt, lúc này thấy Mộ Tranh đi ra thì cười đến ghen: “ Ha ha ha ha Mộ Tranh, đây là lần đầu tiên ăn một vỏ của con gái hả?”

“ Mày vui lắm à?”- Mộ Tranh ngó hần ,, đôi mắt hoa đào xinh đẹp cười như không cười.

“ Tranh ca, ta không có, ta không phải”- Kỳ Việt lập tức dừng lại.

Mộ Tranh giương mắt nhìn thân ảnh màu vàng chanh càng ngày càng mờ hồ, bỗng nhiên hừ một tiếng.

Chờ đấy.

không lâu nữa hẳn sẽ ăn sạch tiểu ngọc linh không biết tốt xấu này.

Cứ cho là hôm nay cô ta quá thú, ăn không ngon miệng đi.

A Yên đi được một lát thì ngồi nghỉ ở ghế ngồi trong công viên. Cái miệng nhỏ nhấp từng tí trà sữa, hương vị ngọt ngào làm cô không nhận được mà từ từ cười. Chuông điện thoại bỗng nhiên vang lên, A Yên lấy ra xem thì là Bạch Thư Yên gọi tới.

“Yên Yên, người vẫn đang ở ngoài đường à?”- Điện thoại vừa mở thì âm thanh của Bạch Thư Yên truyền tới.

A Yên thành thật trả lời: “Đúng vậy”

Bạch Thư Yên cười một tiếng, thần sắc bỗng nhiên dịu dàng một chút, hẳn hỏi: “Đã đi những đâu vậy”

Hắn vừa đi ra khỏi phòng họp vừa nói chuyện điện thoại không ngừng với cô.

Mọi người đi theo hắn ra khỏi phòng họp thì thấy chủ tịch nhà mình vừa rồi còn phát hỏa trong cuộc họp, hiện tại vừa gọi điện thì bày ra vẻ mặt dịu dàng thì không khỏi nhìn nhau, trong lòng suy đoán một chút.

Hay là Bọn họ sắp có lão bản nương?

“Chơi có vui không?” – Bạch Thư Yên không chú ý tới ánh mắt người khác, hẳn thấp giọng hỏi A Yên.

“Ừ cũng vui, nhưng có một người rất kỳ quái...” – A Yên nhớ tới thiếu niên đi theo mình tới tận quán trà sữa.

Bạch Thư Yên nhàu mày: “Kỳ quái sao? Là đàn ông sao?”

“Đúng vậy, hẳn rất kỳ quái, ta không quen không biết hắn, hắn còn cố bắt chuyện với ta”

Nghe A Yên nói như vậy, Bạch Thư Yên đại khái đã hiểu được đầu đuôi như nào.

A Yên lớn lên xinh đẹp, thoạt nhìn lại đáng yêu, dễ thương, những bên vô lại bên ngoài khẳng định có ý xấu.

Nghĩ như vậy Bạch Thư Yên liền nói với cô: “Yên Yên, người ngàn vạn không để ý tới những tên vô lại đó, nếu có người dám quấy lấy người, người liền đánh hắn!”

“Ngàn vạn không để cho bọn hắn đụng tới một ngón tay của người” – Bạch Thư Yên giống như một vị cha già dặn dò cô.

“Được” – A Yên gật gật đầu

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Minh Triệt?

Điền Vinh Sinh thấy Tạ Minh Triệt ngồi trước bàn công tác ngây ngốc, kêu hắn vài câu.

“Lão sư” – Tạ Minh Triệt phục hồi tinh thần nhìn về phía Điền Vinh Sinh.

Điền Vinh Sinh chấp tay sau lưng đi tới: “Tiểu tử, cậu nghĩ cái gì mà nghĩ tới nhập thần như vậy?”

“không có gì” – Tạ Minh Triệt miết miết tài liệu trong tay, cố gắng trấn định.

Nhưng Điền Vinh Sinh lạ gì đồ đệ của mình, ngày thường hắn là đáng vẻ gì, bây giờ là đáng vẻ gì chỉ cần liếc mắt liền nhìn thấy.

Ông cười một tiếng, ngồi xuống ghế mây bên cạnh hắn, uống một ngụm trà sau đó chậm rãi nói: “nói một chút đi, cậu gặp chuyện gì?”

“không có đâu, lão sư nghĩ nhiều rồi” – Tạ Minh Triệt vịn vịn ngón tay nắm chặt tài liệu trong tay.

Ngoài miệng nói “không có” nhưng trong đầu hắn không tự chủ được mà hiện lên đoạn hội thoại lúc sáng. Câu “anh là người em thích” vẫn còn vang bên tai, chỉ cần hắn nghĩ lại thì lỗ tai sẽ nóng lên.

Lời của nữ hài nhi thì có gì đáng tin chứ? Mặc dù cô ấy nói nhưng tại sao hắn lại phản ứng lớn như vậy? Như vậy là không nên. Bỗng nhiên hắn bình tĩnh lại.

Ban đầu Tạ Minh Triệt giữ lại A Yên có lẽ là bởi vì đôi mắt ướt át của cô khiến cho hắn động lòng trắc ẩn nhưng trong chuyện này không nên pha tạp cái gì khác. Tiếng chim kêu từng đợt lại từng đợt nhưng A Yên lại không hiểu chúng nó đang nói cái gì, cô chỉ có thể nghe được ngôn ngữ của linh. Còn tiếng động vật chỉ có Hồ mập mới hiểu được. A Yên đi dạo vui vẻ, thời điểm đi ngang qua phố ăn vặt cô bị mùi hương hấp dẫn đậm đà hấp dẫn vào, lúc đi ra trên tay đã thêm hai chén đậu hũ thú.

Tuy rằng thú nhưng ăn rất ngon. A Yên ăn một miếng to, đôi mắt cong cong thật thỏa mãn.

“Mộ Tranh, Mộ Tranh, nhìn kia! Kia không phải tiểu khà ư lần trước sao?” – Trong ngõ nhỏ nào đó, một thiếu niên cầm gậy tùy ý nhìn qua đầu ngõ, cặp mắt tròn lớn vội vàng kéo một thanh niên đang dạy dỗ mấy tên lưu manh.

Thiếu niên kia nghe vậy, đôi chân đang để trên xương sườn của tên côn đồ siết nữa mắt đi sức lực, đôi mắt đào hoa xinh đẹp hơi trừng, đột nhiên quay đầu vừa đúng lúc thấy một bóng dáng mảnh khảnh màu vàng chanh.

Động tác ăn đậu hũ của A Yên khựng lại, giống như cô đã nhận ra cái gì, bước chân đã bước ra lại thu lại, thời điểm cô nghiêng đầu thì nhìn thấy đôi mắt đào hoa kia đang nhìn mình.

“Fuck....”

Đúng là cô ta.

Mộ Tranh híп đôi mắt lại.

thật là có duyên. Đây là lần thứ mấy cô ta tự đưa tới cửa rồi? Ngọc linh này thoạt nhìn ăn rất ngon đi?

Hai người mắt to trừng mắt, thời gian dường như dừng lại.

“ Đẳng sau cậu.... ”

A Yên bỗng nhiên chỉ chỉ phía sau hắn ,lời còn chưa hết thì đã thấy thiếu niên mặc đồng phục bên cạnh Mộ Tranh đem tên côn đồ cầm gậy xông tới đá bay.

“ Con chó nhỏ mau lăn đi ” – Thiếu niên hùng hùng hổ hổ, “ Mày xem mày nhuộm lông chó của mày cái màu gì kia? Làm gia chó chết đi được ”

“ ” A Yên ngậm miệng lại

“ Kỳ Việt ”- Mộ Tranh thì về phía thiếu niên bên cạnh hắn , hất hất hàm

Kỳ Việt ngơ ngẩn: “ Cái gì? ”

Mộ Tranh ra vẻ thất bại, hắn trừng mắt với Kỳ Việt một cái nhưng cũng không nói gì nữa, đi thẳng tới A Yên.

A Yên lại xúc một thìa đậu hũ thối.

Lúc Mộ Tranh đi tới vừa vặn ngửi thấy mùi hương mê hoặc khó tả, hắn thật sự muốn bịt mũi mình lại.

Này con mẹ nó còn gì là ngọc linh ngon miệng? Ăn cái đồ linh tinh gì thế này?

“ có... ” hắn há miệng thở dốc, từ trước tới nay chưa bao giờ khẩn trương như thế, ngay cả chữ nghĩa cũng chưa sắp xếp cho tốt được.

A Yên ăn một miếng đậu hũ thối, tò mò nhìn hắn : “ Cậu có việc gì sao? ”

Kháo

Mộ Tranh cảm thấy hương vị này thật sựLàm đầu hắn trống rỗng.

“ Thối như vậy mà cô cũng nuốt được à? ” – hắn gian nan nói một câu.

A Yên chớp chớp đôi mắt tròn: “ Tuy thối nhưng ăn đặc biệt ngon ”

Thối như vậy còn có thể cho vào miệng sao? Dù sao Mộ Tranh cũng không làm được.

A Yên thấy hắn đứng trước mặt mình nửa ngày cũng không nói được câu gì, cô nghĩ nghĩ, dường như nghĩ ra cái gì, cô ngừng đầu hỏi hắn : “ Có phải cậu rất muốn ăn không? ”

Tuy rằng cô có chút tiếc nuối nhưng vẫn đem chén nhỏ đặt vào tay hắn : “ Vậy cậu ăn đi. ”

Sau đó xoay người rời đi. cô còn muốn đi ăn món ngon khác nha.

Mộ Tranh cảm non nửa chén đậu hũ thối trên tay, bị hương kia xông đến ngáy ngốc luôn.

“ Ha ha ha ha oa oa oa, Mộ Tranh mày ngay cả tới gần con gái cũng không được ” – Kỳ Việt ghen nửa ngày cuối cùng cười ra tiếng.

Mộ Tranh phục hồi tinh thần cười lạnh, giơ chân đá trúng cằm Kỳ Việt.

Kỳ Việt “ Ngao ” một tiếng, đau đến nhe răng trợn mắt, “ Fuck! Thằng ngốc Mộ Tranh này ”

Mộ Tranh nhét nửa chén đậu hũ thối vào tay hắn , còn mình thì xoay người đuổi theo bóng dáng vàng chanh kia.

“ mẹ nó, thối thật ”- Kỳ Việt ngồi xổm ở ngõ nhỏ , mắng một câu.

A Yên đẩy cửa đi vào một quán trà sữa, đứng do dự trước quầy thật lâu mới có chọn được một ly trà sữa phomai trân châu.

cô chưa bao giờ uống qua nhưng đã xem hình ảnh một lần rồi, nhìn không tệ.

Lúc Mộ Tranh đẩy cửa tiến vào, đúng lúc cô đang gọi đồ, hắn chạy thật nhanh qua quầy.

Nữ nhân viên trẻ tuổi nhìn khuôn mặt tuấn tú của hắn , nở nụ cười ngọt ngào: “ Xin hỏi anh muốn dùng loại trà sữa nào? ”

“ Giống cô ấy ”—Mộ Tranh chống tay ở trên quầy nghiêng đầu nhìn về phía A Yên.

“ Hai vị đi cùng nhau sao? ”- Nữ nhân viên sùng sốt một chút nhưng vẫn duy trì nụ cười.

“ Đúng vậy, tôi sẽ trả tiền ”

A Yên chưa kịp nói chuyện thì Mộ Tranh đã giành nói trước.

“ Được ” – Nhân viên nữ gật gật đầu, chỉ vào mã QR bên cạnh: “ Quets vào đây là được, tổng cộng 28 tệ ”

A Yên thấy hắn chuẩn bị trả tiền liền vội vàng nói : “ Để tôi tự trả ” – nói xong cô tự quét mã, chọn 14 tệ, quét vãn tay đồng ý trả tiền. Đây là Bạch Thư Yên dạy cô. thật sự rất thần kỳ, trước kia phải mang theo ngân phiếu và bạc mới có thể mua đồ, hiện tại chỉ cần mang theo đi động, ầm ầm mấy cái là được.

Động tác của Mộ Tranh dừng một chút, khóe miệng cong cong cũng không nói thêm gì, tự thanh toán cho mình.

A Yên lấy trà sữa xong liền đi tới bàn bên cạnh cửa sổ ngồi xuống.

Ai ngờ cô vừa ngồi xuống, thiếu niên kỳ quái kia cũng đi theo đến đây.

“ Cậu đi theo tôi làm gì?” – A Yên nhú mày.

Mộ Tranh cười cười ngồi xuống đối diện cô, không nói gì, mang theo vài phần kiêu ngạo, sau khi uống xong một ngụm trà sữa mới kêu lên: “ Fuck, cái này thì ngon cái gì?”

Ngọt đến hồ đồ.

A Yên uống thử một ngụm, rõ ràng vừa ngọt vừa thơm, bên trong còn có trân châu giòn giòn.

cô đưa mắt nhìn về phía thiếu niên ngồi ở đối diện giống như đang xem một thằng ngốc.

“ Ánh mắt đó của cô là sao?” – Mộ Tranh cắn răng.

A Yên không quan tâm đến hắn , an an tĩnh tĩnh uống trà sữa của mình.

“ cô tên là gì?” – Mộ Tranh tựa lưng vào ghế, vắt chéo chân.

A Yên không để ý tới hắn.

“ không nói ? không nói cũng không sao nhưng cô phải nhớ kĩ, tên tôi là Mộ Tranh” – Thiếu niên kéo khóa áo đồng phục xuống nói.

A Yên đứng lên, cầm trà sữa đi ra ngoài.

Mộ Tranh không uống cốc trà sữa ngọt khế kia nữa, lúc hắn đi ra thì thân ảnh vàng chanh đã đi xa.

Kỳ Việt đem tất cả mọi việc đều để trong mắt, lúc này thấy Mộ Tranh đi ra thì cười đến nghẹn: “ Ha ha ha ha Mộ Tranh, đây là lần đầu tiên ăn một vỏ của con gái hả?”

“ Mày vui lắm à?” - Mộ Tranh ngó hắn ,, đôi mắt hoa đào xinh đẹp cười như không cười.

“ Tranh ca, ta không có, ta không phải” - Kỳ Việt lập tức dừng lại.

Mộ Tranh giương mắt nhìn thân ảnh màu vàng chanh càng ngày càng mờ hồ, bỗng nhiên hừ một tiếng.

Chờ đấy.

không lâu nữa hắn sẽ ăn sạch tiểu ngọc linh không biết tốt xấu này.

Cứ cho là hôm nay cô ta quá thú, ăn không ngon miệng đi.

A Yên đi được một lát thì ngồi nghỉ ở ghế ngồi trong công viên. Cái miệng nhỏ nhíp từng tí trà sữa, hương vị ngọt ngào làm cô không nhận được mà từ từ cười. Chuông điện thoại bỗng nhiên vang lên, A Yên lấy ra xem thì là Bạch Thư Yên gọi tới.

“ Yên Yên, người vẫn đang ở ngoài đường à?” - Điện thoại vừa mở thì âm thanh của Bạch Thư Yên truyền tới.

A Yên thành thật trả lời: “ Đúng vậy”

Bạch Thư Yên cười một tiếng, thần sắc bỗng nhiên dịu dàng một chút, hắn hỏi: “ đã đi những đâu vậy”

hắn vừa đi ra khỏi phòng họp vừa nói chuyện điện thoại không ngừng với cô.

Mọi người đi theo hắn ra khỏi phòng họp thì thấy chủ tịch nhà mình vừa rồi còn phát hỏa trong cuộc họp, hiện tại vừa gọi điện thì bày ra vẻ mặt dịu dàng thì không khỏi nhìn nhau, trong lòng suy đoán một chút.

Hay là Bọn họ sắp có lão bản nương?

“ Chơi có vui không?” – Bạch Thư Yên không chú ý tới ánh mắt người khác, hắn thấp giọng hỏi A Yên.

“ Ừ cũng vui, nhưng có một người rất kỳ quái...” – A Yên nhớ tới thiếu niên đi theo mình tới tận quán trà sữa.

Bạch Thư Yên nhú mày: “ Kỳ quái sao? Là đàn ông sao?”

“ Đúng vậy, hắn rất kỳ quái, ta không quen không biết hắn , hắn còn cố bắt chuyện với ta”

Nghe A Yên nói như vậy, Bạch Thư Yên đại khái đã hiểu được đầu đuôi như nào.

A Yên lớn lên xinh đẹp, thoạt nhìn lại đáng yêu , dễ thương, những bên vô lại bên ngoài khẳng định có ý xấu.

Nghĩ như vậy Bạch Thư Yên liền nói với cô : “ Yên Yên, người ngàn vạn không để ý tới những tên vô lại đó,nếu có người dám quấy lấy người, người liền đánh hắn!”

“ Ngàn vạn không để cho bọn hắn đụng tới một ngón tay của người” – Bạch Thư Yên giống như một vị cha già dặn dò cô.

“ Được” – A Yên gật gù đầu

xxxxxx-xxxxxxxxxxxxxxxxxx

Mình Triệt?

Điền Vinh Sinh thấy Tạ Minh Triệt ngồi trước bàn công tác ngây ngốc, kêu hấn vài câu.

“Lão sư” – Tạ Minh Triệt phục hồi tinh thần nhìn về phía Điền Vinh Sinh.

Điền Vinh Sinh chấp tay sau lưng đi tới: “ Tiểu tử, cậu nghĩ cái gì mà nghĩ tới nhập thần như vậy?”

“ không có gì” – Tạ Minh Triệt miết miết tài liệu trong tay, cố gắng trấn định.

Nhưng Điền Vinh Sinh lạ gì đồ đệ của mình, ngày thường hấn là đáng vẽ gì, bây giờ là đáng vẽ gì chỉ cần liếc mắt liền nhìn thấy.

Ông cười một tiếng, ngồi xuống ghế mây bên cạnh hấn , uống một ngụm trà sau đó chậm rãi nói : “ nói một chút đi , cậu gặp chuyện gì?”

“ không có đâu, lão sư nghĩ nhiều rồi” – Tạ Minh Triệt vận vẹo ngón tay nắm chặt tài liệu trong tay.

Ngoài miệng nói “ không có” nhưng trong đầu hấn không tự chủ được mà hiện lên đoạn hội thoại lúc sáng. Câu “ anh là người em thích” vẫn còn vang bên tai, chỉ cần hấn nghĩ lại thì lỗ tai sẽ nóng lên.

Lời của nữ hài nhi thì có gì đáng tin chứ? Mặc dù cô ấy nói nhưng tại sao hấn lại phản ứng lớn như vậy? Như vậy là không nên. Bỗng nhiên hấn bình tĩnh lại.

Ban đầu Tạ Minh Triệt giữ lại A Yên có lẽ là bởi vì đôi mắt ướt át của cô khiến cho hấn động lòng trắc ẩn nhưng trong chuyện này không nên pha tạp cái gì khác.

Lần đầu tiên hấn gặp cô chỉ cần liếc mắt một cái liền cảm thấy đôi mắt của cô , đáng vẽ cười rộ lên của cô , răng nanh lộ ra đều quen thuộc.

Đó là một loại quen thuộc chưa có từ trước đến nay.

Có lẽ một phần do quen thuộc nên hấn mới có thái độ khác thường, lưu giữ cô, hơn nữa chiều cổ cô.

Nhưng, không nên hơn nữa mới phải.

Chỉ qua một khoảng thời gian ngắn mà tâm tư của Tạ Minh Triệt đã luân chuyển một vòng.

Tuy rằng nghĩ là nghĩ vậy nhưng hấn nhớ lại bản thân sáng sớm không nói gì đã bỏ ra cửa, thậm chí chưa chuẩn bị đồ ăn cho cô....

Bỗng nhiên có chút bức bối.

Điền Vinh Sinh ngồi bên cạnh hấn thấy hấn hơi nhũn mày, môi mông cũng không kiềm được mà mím thành một đường thẳng, sự bức bối hiện rõ lên mặt.

“ Minh Triệt à, cậu rất ít khi lộ cảm xúc ra ngoài như vậy nha”

Ông cảm thấy mới lạ, không khỏi ha ha cười hai tiếng.

“ Lão sư, ta muốn làm việc” – Đối mặt với sự trêu chọc của lão sư, Tạ Minh Triệt có chút bất đắc dĩ.

“ Được, được, cậu làm việc của cậu” – Điền Vinh Sinh đứng lên, cầm cái chén của mình đi ra ngoài, chuẩn bị đi tới chỗ Đồng Gia Lâm nhìn xem tình huống của pho ngọc Phật.

Điền Vinh Sinh vừa mới rời đi thì Lâm Uy theo sau đi vào.

“Tạ lão sư”- Lâm Uy mang một cái hộp giấy vào.

Tạ Minh Triệt giương mắt, vừa thấy là cô thì thần sắc bình tĩnh điềm đạm.

“ Chuyện gì?”

“Em đặt bánh ngọt cho anh” – Lâm Uy đối diện với ánh mắt của hấn thì gương mặt có chút nóng lên, cô cắn cắn môi, đem bánh kem để trên mép bàn làm việc.

Lúc cô đối mặt với hấn luôn không tránh được khản trương, tim đập thành thịch.

“ Cảm ơn nhưng không cần đâu” – hấn từ chối lịch sự lại xa cách.

Lâm Uy vừa đem bánh kem đặt lên bàn, nghe thấy hấn nói như vậy thì ngẩn người sau đó miễn cưỡng lộ ra nụ cười, nói với hấn : “ Bánh kem này em mời tất cả mọi người, ai cũng nhận rồi, Tạ lão sư cũng nhận lấy đi”

Tạ Minh Triệt nhìn hộp bánh kem, nhớ tới cô gái nhỏ trong nhà, cuối cùng gật đầu: “ Cảm ơn cô”

“ không có gì, Tạ lão sư” – Lâm Uy thấy hấn đã nhận thì thở phào nhẹ nhõm, nụ cười cũng tự nhiên hơn rất nhiều “ Vậy em đi trước nhé”

“Ừ” – Tạ Minh Triệt không ngăn đầu.

Lâm Uy lén lút nhìn hấn một cái sau đó mới xoay người rời đi.

Sau khi tan tầm, Tạ Minh Triệt từ lời mời tới nhà ăn cơm của Điền Vinh Sinh, cũng không dừng lại, lái xe về chung cư của mình.

Chỉ là lúc hấn về đến nhà, mở đèn phòng khách lên nhưng không thấy bóng dáng A Yên.

hấn cũng đi vào phòng ngủ tìm nhưng vẫn không thấy.

Tạ Minh Triệt đặt bánh kem lên bàn trà, ngồi xuống sofa, hấn rũ mắt.

Quả nhiên, đổi rồi.

hắn lấy di động ra, đầu ngón tay do dự thật lâu sau đó ấn gọi.

“ Alo?”- Đầu bên kia truyền đến một giọng nam nhẹ nhàng, ôn nhu.

Tạ Minh Triệt khựng lại những lời sắp nói ra tới miệng đều ề ép trở về.

“Tạ tiên sinh?” – Bên kia Bạch Thu Yến không nghe thấy âm thanh của hắn liền nói một câu: “ Yên Yên ở chỗ tôi, tôi sẽ đưa cô ấy về ngay”

“ Ta không quay về”

Tạ Minh Triệt nghe rõ ràng có một giọng nữ mềm mại phản đối

“ Yên Yên, nghe lời đi” – Bạch Thu Yến dỗ cô một câu.

Tay cầm di động không khỏi siết chặt hơn một chút, Tạ Minh Triệt làm như không nghe thấy âm thanh của cô , lúc mở miệng vẫn bình tĩnh như cũ: “ Làm phiền anh , Bạch tiên sinh”

Sau khi cúp máy, Tạ Minh Triệt pha cho mình một ly trà Vân Vụ.

Hơi nước mờ mờ trên nắp, chén nhỏ màu xanh ngọc trong tay hắn dưới ánh đèn chiếu vào tán ra ánh sáng rực rỡ, trong suốt., hắn lặng lẽ nhìn lá trà dao động trong chén, tâm tư cũng theo lá trà mà trôi nổi, âm tình bất định.

Hai tuần trà qua đi, chuông cửa bỗng nhiên vang lên.

Tạ Minh Triệt lấy lại tinh thần, buông chén nhỏ trong tay xuống, đứng lên đi tới cửa.

Lúc mở cửa, hắn vừa đưa mắt lên thì thấy Bạch Thu Yến một thân âu phục giày da khách khi đứng đó.

“ Tạ tiên sinh”- Bạch Thu Yến cười cười sau đó duỗi tay đem A Yên đang trốn phía sau mình ra.

A Yên gục đầu xuống, uể oải ỉu xiu giống như lần đầu tiên bị Bạch Thu Yến đưa về.

“Cảm ơn” – Tạ Minh Triệt lễ phép gật đầu, đồng thời duỗi tay cầm lấy cổ tay của A Yên kéo cô vào trong phòng.

“ Vậy, tôi không quýяъ rầy hai người nữa”

Bạch Thu Yến thức thời nói lời chào, hắn nhìn ra được Tạ Minh Triệt cũng không thật sự đón chào hắn.

“ Hẹn gặp lại”

Tạ Minh Triệt gật đầu sau đó đóng cửa lại.

“.....”- Bạch Thu Yến ngẩng ngốc nhìn cánh cửa đóng lại đột ngột.

Cảnh tượng này sao lại có chút quen thuộc???

A Yên ngo ngác đứng ở cửa, lặng im không nói lời nào càng không nhìn hắn.

Tạ Minh Triệt buông cổ tay cô ra, lấy đôi dép lê bằng lông hình con thỏ cho cô để bên cạnh chân, sau đó đứng thẳng người: “ Thay dép đi”

A Yên nghe thấy âm thanh lãnh đạm của hắn , vốn dĩ muốn không để ý tới hắn nhưng cô không có lá gan không nghe lời hắn, cô nắm góc áo của mình, nhấp nhấp môi.

Đành phải nghe lời thay dép lê ra nhưng vẫn đứng im không nhúc nhích. Tạ Minh Triệt nhìn dáng vẻ này là biết cô vẫn còn tức giận về chuyện lúc sáng.

Ngày thường nhìn cô nhất gan nhứt nhất, hắn chưa bao giờ thấy cô tức giận đến thế, chắc là thật sự chọc cô tức giận rồi.

Nghĩ vậy, đẩy mắt Tạ Minh Triệt không khỏi nổi lên một chút nhu hòa, hắn nhấp môi một lúc lâu, sau đó duỗi tay sờ sờ đỉnh đầu mềm mại của cô, thờ dãi một hơi: “ Xin lỗi, sáng sớm ta không nên bỏ mặc cô”

Thời điểm A Yên nghe hắn nói những lời này, lông mi run rẩy nhưng vẫn không nói gì.

Tạ Minh Triệt lại chưa từng dỗ ai, cũng không biết nên làm như thế nào,hắn giương nhìn nhìn vừa vận bát gấp bánh kem trên bàn trà, liền lôi kéo cô tới sofa.

“Tôi mua bánh kem cho em” Tạ Minh Triệt đem hộp bánh đưa tới trước mắt cô.

Ngay khi A Yên mở hộp ra, thấy miếng bánh kem nhỏ bên trong hai mắt sáng rực, gấp gấp cầm miếng nhỏ ăn từng miếng.

Chua chua ngọt ngọt lại không ngấy.

Tạ Minh Triệt ngồi ở sofa nhìn A Yên nửa ngồi nửa quỳ trên thảm ăn bánh kem, cũng không biết tại sao cảm thấy tâm tình tốt hơn rất nhiều.

cô thật sự dễ được thỏa mãn.

rõ ràng vừa nãy còn bày dáng vẻ thờ phỉ phỉ, lúc này ăn bánh ngọt lại là một vẻ mi mắt cong cong, cười thật ngọt ngào.

Còn ngọt hơn cả bánh kem nữa.

Chiếc bánh kem bị cô tiêu diệt sạch sẽ thực nhanh, thời điểm nhìn về phía Tạ Minh Triệt hoàn toàn quên mất đang giận dỗi.

Hoặc là nói, thật ra cô vốn không tức giận.

Ngay lúc hần cúi người lấy dép bông từ trong tủ ra cho cô, lại thêm thời điểm hần nhẹ giọng xin lỗi cô.

Dù sao, cô không nở giận hần.

Tạ Minh Triệt bị đôi mắt sáng lấp lánh của cô nhìn, còn chưa kịp nói gì, lại thấy cô nhào tới đột ngột.

Đôi tay quấn quanh eo hần, chôn ở ngực hần.

Thậm chí cô còn lấy mặt cọ cọ vào cổ hần, cười thật vui vẻ: “ Em không tức giận đâu”

Tạ Minh Triệt cứng đờ người, trong lúc nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào.

Xem ra những lời nói lúc sáng nói với cô là vô dụng, cô không hề để trong lòng.

hần chưa bao giờ thích tiếp xúc da thịt nhưng cô không giống, hình như càng ngày cô càng thích gần hần, đụng vào hần.

Nhưng mà hần lại không có cách nào nặng lời với cô, hầu hết khẽ nhúc nhích rồi lại thôi.

Hôm nay em tự ra ngoài chơi, còn ăn thật nhiều món ăn ngon....” – A Yên dựa vào người hần, không tự chủ mà chia sẻ về ngày hôm nay của mình.

Mà Tạ Minh Triệt đờ người nghe cô nói một lúc lâu sau đó mới hỏi: “ Hôm nay em không ở cùng Bạch Thư Yên sao?”

“ Bạch Thư Yên?”- A Yên nghĩ một hồi lâu mới nhớ ra đó là tên mới của hồ mập: “ à hồ mập sao, hần mang em đi ăn bánh kem sau đó vội đi giải quyết công chuyện, em tự đi chơi rồi lâu hần mới đến đón em”

Tạ Minh Triệt nhấp môi, một lát sau mới hỏi: “ Vì sao không nói với anh”

A Yên đang nghịch cổ áo của hần bỗng khựng lại, bẹp bẹp miệng: “ Bởi vì sáng nay anh rất hung dữ, em không dám...”

Tạ Minh Triệt sau khi nghe những lời này, thần sắc hòa hoãn một ít, tay phủ lên đầu cô : “ Xin lỗi”

hần vừa dứt lời thì hai cái cúc áo trên vạt áo bị A Yên không cẩn thận giật xuống, có một viên bay ra ngoài, rơi trên mặt đất phát ra một tiếng vang nhỏ.

Xương quai xanh hơi lộ ra, nửa bên ngực như ẩn như hiện.

A Yên mân mê một cái cúc áo trong tay, nhất thời khó có thể dời đi tầm mắt.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Từ Chối Bảo Vệ Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Ta nè ta nè

Công tác chuẩn bị để quay phim phóng sự cho cắm cung đã hoàn thành, Tạ Minh Triệt cố ý sắp xếp đi gặp đạo diễn phim phóng sự mà Thẩm Ngao thỉnh giúp hần – Dự Đông Hạ.

Vị đạo diễn Dự này là đạo diễn phóng sự trứ danh trong nghề, từng đạo diễn qua không ít phim phóng sự thú vị về quốc gia hoặc phóng sự lịch sử, cũng có phim phóng sự về văn vật.

Thẩm Ngao nói đạo diễn Dự vốn là một nhân vật rất khó để thỉnh, ban đầu hần cũng không ôm hi vọng quá lớn nhưng may mắn là vị đạo diễn Dự vừa nghe nói là quay chụp phim phóng sự cho cắm cung hơn nữa và vì văn vật chứa trị sự mà quay, hần liền gật đầu答应 luôn.

Sáng sớm ra cửa Tạ Minh Triệt không tính mang A Yên đi nhưng thấy cô đáng thương vô cùng mà nhìn hần thì hần không đành lòng để cô một mình ở nhà

Thẩm Ngao hẹn gặp tại “Thư gian trà xá”, quán trà nằm tại một ngõ nhỏ sau lưng cắm cung, gác mái cổ xưa thấp thoáng một mảnh xuân hồng liễu xanh, rất là điển nhã.

Tạ Minh Triệt mang theo A Yên vừa đi vào liền có một nhân viên nữ mặc một bộ đồ cổ trang thanh nhã đi tới, trên mặt mang theo nụ cười nhẹ, thanh âm nhẹ nhàng: “ Xin hỏi tiên sinh cùng tiểu thư đã đặt bàn trước chưa ạ?”

Quán trà này là quán trà nổi danh ở Lệ thành, phần lớn là đặt bàn trước mà khách nhân đến nơi này đa số là người có chút thân phận.

Tạ Minh Triệt đọc tên Thẩm Ngao, nhân viên vừa nghe trực tiếp dắt họ lên tầng ba.

Lầu các nơi này không lớn, cầu thang uốn lượn, sắc xanh lan tràn, có rất nhiều hương khí thơm ngào ngạt mùi hoa cỏ, hoa cỏ xanh rì, một mảnh thanh đăng.

Sau khi tiến vào, Tạ Minh Triệt chỉ cần đưa mắt liền thấy Thẩm Ngao ngồi bên trong.

hần ngồi quỳ ở trên đệm mềm, trong tay thường thức một ly bằng sứ, mà đối diện hần là một người đàn ông lớn tuổi mang một chòm râu hoa râm hơi ngắn.

Mặc dù râu tóc đã bạc nhưng giờ phút này vẫn là bộ dáng tinh thần quắc thước.

“ Minh Triệt,cậu tới rồi à?” – Thẩm Ngao nghe thấy tiếng đẩy cửa liền ngẩng đầu lên nhìn Tạ Minh Triệt.

Sau đó hần thấy một chiếc đầu nhỏ ra tò mò nhìn xung quanh từ phía sau lưng Tạ Minh Triệt – A Yên, Thẩm Ngao kinh ngạc chớp mắt một cái, hần lại lần nữa nhìn về phía Tạ Minh Triệt, “ Vị này là”

Tạ Minh Triệt kéo tay A Yên vào trong, thần sắc như không có gì: “ Bạn nhỏ trong nhà ta”

Thẩm Ngao vừa nghe, hử????

Trong nhà hử... bạn nhỏ? Đây mẹ nó là ý tứ gì?!

Nhưng mà từ từ, hiện tại thì đó không phải chuyện quan trọng nhất, cũng không thể gạt đạo diễn Dự sang một bên.

Thẩm Ngao áp tâm tư bát quái của mình xuống, nhìn về phía Dự Đông Hà ở đối diện mình nói : “ Đạo diễn Dự, đây chính là Tạ Minh Triệt mà tôi đã nói qua với ngài, hử chính là nhà đầu tư chính cho việc quay phim phóng sự tại cấm cung lần này”

“ Đạo diễn Dự” – Tạ Minh Triệt gật đầu, lôi kéo A Yên ngồi xuống.

Đây cũng khoong phải lần đầu tiên Dự Đông Hà nghe tới tên “Tạ Minh Triệt”, mấy năm trước Tạ gia ở Lệ thành xảy ra một việc huyền não động trời xôn xao dư luận, khi đó hử đã nghe qua về việc vị này mất tích lúc còn nhỏ đến khi thiếu niên lại tự trở về -Tạ gia trưởng từ.

“Con cả Tạ gia, Tạ Minh Triệt?”- hử hơi hơi mỉm cười, chòm râu hoa râm run rẩy, biết rõ còn có hử.

Tạ Minh Triệt hơi hơi gật đầu: “ Đúng vậy”

Dự Đông Hà âm thầm đánh giá toàn diện hử, gật gật đầu: “ Người của Tạ gia quả nhiên là người Tạ gia, luôn luôn để bụng với bảo hộ văn vật”

“ Kế hoạch mấy người tôi đã xem qua, ngành sản xuất phim xưa nay chưa từng có loại phim về chữa trị văn vật, anh không sợ lỗ sao?”

Tạ Minh Triệt rót cho A Yên một ly trà, đưa tới tay cô , sau khi nghe Dự Đông Hà nói vậy, hử mở miệng nói : “ Trước nay chưa từng có nhưng không đại biểu không thể được, thử một chút cũng không sao”

“ Tốt lắm” – Dự Đông Hà nghe hử trả lời xong vỗ đùi cười ra tiếng.

“ Thầy của cậu là Điền Vinh Sinh à?” – Ông lại hỏi.

Tạ Minh Triệt không biết vì sao ông ta nhắc tới Điền Vinh Sinh nhưng vẫn gật đầu.

“ Trước đây ta cũng hợp tác với lão Điền quay một bộ phóng sự về văn vật, đồ đệ của hử dạy ra thật không tệ”-Dự Đông Hà cười nói – “ Công việc chữa trị văn vật này quá gian nan, ta sẽ tận lực mà làm để có thể cho ra một tác phẩm tốt, các văn vật chữa trị sự nên được công chúng nhớ kĩ”

“ Cảm ơn ngài”-Tạ Minh Triệt kính ông một ly trà.

Trong khi hai người đang bàn công chuyện thì Thẩm Ngao ngồi ở một bên âm thầm nhìn A Yên bên cạnh Minh Triệt.

cô gái này mặc một chiếc váy màu thạch lưu hồng dài tới đầu gối, tôn lên làn da trắng nõn của cô , đôi mắt tròn tròn, trong ánh mắt hàm chứa sự mềm mại, tóc bím đen nhánh mềm mại buông ở sau lưng, trên mặt còn điểm xuyết mấy viên trăn châu, thoạt nhìn nhỏ nhắn yếu kiều, đặc biệt đáng yêu.

Này ... Đến tột cùng là tiểu khả ái chạy từ đâu ra? Gặp phải Tạ Minh Triệt thế nào?

Thẩm Ngao âm thầm suy nghĩ.

Cũng không thích hợp, bộ dáng người sống chờ gần, lãnh đạm kia của Tạ Minh Triệt thì sao có thể kéo tay của cô gái nào chứ? Đây mẹ nó không phải là nói nhảm à? Tình huống hiện tại là thế nào a!

Chẳng những kéo tay nhỏ còn châm trà cho người ta, tự tay đưa tới.... Thẩm Ngao có chút nghi ngờ mình đang nằm mơ.

Này mẹ nó, kia có còn là khối băng chán ghét tiếp xúc da thịt – Tạ Minh Triệt không?

Thẩm Ngao cảm thấy thế giới hôm nay thật mê ảo.

Ngay thời điểm Thẩm Ngao đánh giá A Yên thì A Yên cũng nhận ra ánh mắt của hử.

cô cảm xúc nhỏ , đưa mắt nhìn về phía Thẩm Ngao, đôi mắt tròn tròn chớp chớp tràn ngập nghi hoặc.

Tại sao người này cứ nhìn mình a? Đồ kỳ quái.

Thẩm Ngao đang nhìn lẻ bị bắt gặp, hử cảm thấy có chút xấu hổ nhưng vẫn cố gắng lộ ra một nụ cười coi như là khéo léo lại soái khí với cô.

Ai biết cô nương người ta nhìn hử một cái sau đó trực tiếp nghiêng đầu nhìn Tạ Minh Triệt.

“.....” – Bỗng nhiên cảm thấy bản thân bị ghét bỏ.

Thẩm Ngao đề nghị một bụng nghi vấn, thật vất vả mới chờ được tới khi Dự Đông Hà đứng dậy cáo từ rồi đi , rốt cuộc không nhận được hỏi Tạ Minh Triệt: “ Minh Triệt, cô bé này là ai vậy?”

“ không phải đã nói với cậu rồi sao?” – Tạ Minh Triệt nhìn thoáng qua A Yên đang ăn điểm tâm bên cạnh, nhàn nhạt nói.

“....Bạn, rốt cuộc là bạn gì?” – Thẩm Ngao tò mò hỏi

Tạ Minh Triệt đưa mắt nhìn về hử : “ Chuyện của cậu?”

Ba chữ vô cùng đơn giản nhưng thành công ngăn chặn thật nhiều câu hỏi chưa kịp nói ra trong lòng Thẩm Ngao.

“ Chuyện lần này cảm ơn cậu” – Tạ Minh Triệt lôi kéo A Yên đứng dậy, “ Lần sau sẽ mời cậu ăn cơm”

“ Đừng, đừng để lần sau, chút nữa là đến giờ cơm tối rồi, chi bằng lun hôm nay đi”- Thẩm Ngao không muốn như vậy buông tha hử , đứng lên nói.

Tạ Minh Triệt nhìn A Yên vui đầu ăn điểm tâm bên cạnh, hẳn trầm mặc một chút hỏi: “ Đói bụng sao?”

Động tác ăn điểm tâm của A Yên dừng lại một chút, giương mắt về phía hắn , có chút do dự.

cô nên nói là đói hay không đói đây?

“ Cái đó Có thể đi ăn lẩu không?” – cô chờ đợi mà nhìn hắn.

Hương thơm cay cay lần trước khiến cho A Yên mãi không quên, cô còn cố tình lên mạng tìm hiểu, hóa ra gọi là lẩu.

Bị cô nhìn một cách đầy mong chờ, Tạ Minh Triệt đương nhiên không thể từ chối vì thế hắn gật đầu: “ Được”

Thẩm Ngao ở bên cạnh lại một lần nữa bị sét đánh.

thật ra hắn đã quyết tâm tối nay ăn một bữa cơm thanh đạm với Tạ Minh Triệt, bởi vì khẩu vị của Tạ Minh Triệt chính là thanh đạm.

Nhưng hắn thì không , quê hắn ở Xuyên Thục, đặc tính người Xuyên Thục không cay không vui, cho nên mỗi lần hắn ăn cơm cùng Tạ Minh Triệt đều cảm thấy không có sức.

Thế nhưng Tạ Minh Triệt có thể tiếp thu lẩu....Thẩm Ngao cảm giác bản thân đang nằm mơ thật.

A Yên không có chú ý tới biểu tình của Thẩm Ngao, cô nghe thấy hắn đáp ứng liền nhào vào ngực hắn , ôm vòng eo thon chắc cạp.

Mặc dù mấy hôm nay bị cô ôm lấy nhiều lần nhưng Tạ Minh Triệt vẫn khó tránh khỏi việc cứng đờ cơ thể.

Tóm lại vẫn có chút không quen.

Nhưng cũng không đẩy cô ra.

“.....” – Thẩm Ngao muốn tự chọc mù hai mắt.

Cái này không phải sự thật đúng không???

Thời điểm ba người ngồi tại quán lẩu, A Yên ngửi hương vị bốc lên từ đáy nồi không khỏi nuốt nuốt nước miếng, tay cầm sẵn đũa, hiển nhiên đã gấp không chịu được.

Biết cô thích ăn thịt bò, Tạ Minh Triệt liền thả một miếng thịt bò nhúng trước cho cô, chấm chấm vào bát nước chấm nhỏ sau đó thấp giọng nói : “ Hơi nóng đấy, ăn cẩn thận”

“Dạ” – A Yên dùng sức gắp đầu, cười với hắn.

Cắn một miếng thịt bò, vẫn còn hơi nóng nhưng mà hương vị cay lưu lại trong khoang miệng còn thêm chút tê tê.

Ăn ngon quá đi!

Cặp mắt của A Yên nở rộ ánh sáng lấp lánh.

Thẩm Ngao một gấp lại một gấp mà ăn món lẩu yêu thích nhất của mình nhưng lại cảm thấy không có tư vị gì, hắn vẫn luôn yên lặng nhìn Tạ Minh Triệt ở phía đối diện hắn gấp đồ ăn cho cô bé bên người, quả thực là khác xa với khối băng ngàn năm trước kia, giống như hai người.

Tuy rằng biểu tình trên mặt hắn không có gì khác so với ngày thường nhưng chung quy ở nơi đây mắt đã ôn nhu hơn không ít.

Thẩm Ngao nhìn nhìn, hắn cắn chiếc đũa bỗng nhiên nở nụ cười.

Như vậy thực sự không tồi.

hắn bỗng nhiên suy nghĩ mông lung.

hắn làm bạn với Tạ Minh Triệt mười mấy năm, người này thoạt nhiên đối xử với người khác lạnh nhạt nhưng kì thật hắn không bạc bẽo như người ngoài suy nghĩ, hắn đối xử với bạn bè và người quan trọng của hắn không giống người khác.

Nhưng mà chung quy người có thể đi vào lòng hắn là quá ít. Nhiều năm đi qua hắn thủy chung đều bị hãm vào một cái ác mộng, không có cách nào thoát ra.

Việc đó Thẩm Ngao rất rõ ràng.

Có lẽ cô gái nhỏ này sẽ trở thành sự trợ giúp cho hắn.

Thẩm Ngao luôn mong muốn hắn có thể tốt hơn, hiện tại xem ra có lẽ sự việc đang phát triển theo phương hướng tốt lên.

A Yên chưa từng ăn qua đồ cay như vậy, nhưng mà tê cay nóng, rồi lại khiến cho cô muốn ngừng không được.

Miệng lưỡi cay đến ửng đỏ, hốc mắt cũng có chút ướt nhưng cô lại huyền tiếu không muốn buông đũa.

Tạ Minh Triệt gần như không động đũa, thấy cô bị cay liền đẩy ly nước tới.

“ Minh Triệt, gần đây lão già nhà cậu chắc là rất gấp đấy nhỉ?” Thẩm Ngao vừa ăn vừa hỏi.

Tạ Minh Triệt ngừng lại một chút, đưa mắt nhìn về hắn nhưng muốn hỏi.

“ Cậu không biết sao?” – Thẩm Ngao buống đũa, ban đầu đúng là có chút kinh ngạc nhưng sau đó nghĩ đến thái độ của lão già kia đối với Tạ Minh Triệt thì không cảm thấy kì quái – “ Cũng phải, thái độ của ông ta..”

“Tạ gia tổ chức một đại triển lãm nhưng hình như thiếu chút tài chính.” – Thẩm Ngao đem những chuyện mà mình nghe được trong nhà kể ra.

hắn tiếp tục nói : “ Nghe nói em trai cậu gần đây bại không ít tiền, lão già nhà cậu tự lấy tiền túi bỏ ra để bổ sung vào cho hắn.

lão già nhà cậu tự lấy tiền túi bỏ ra để bổ sung vào cho hắn.

Tạ Minh Triệt rũ mắt, lúc nghe Thẩm Ngao nói thì bỗng nhiên nhớ tới lần trước Tạ Đình Diệu tìm đến nhà hắn bảo hắn tiếp nhận bảo tàng, trước tiên học tập xử lý sự vụ ở bảo tàng.....Tất cả mấy lời đó nghe xuôi tai quá nhỉ?

Cái gì gọi là học tập tiếp quản trước? Khóe môi Tạ Minh Triệt cong cong, ý cười nhàn nhạt.

Chẳng qua là muốn hắn dùng tiền của bản thân đi bù đắp vào tài chính của bảo tàng.

Về hưu cái gì? Chẳng qua là Tạ Đình Diệu tìm cớ, e là cả đời hắn đều muốn ngồi tại vị trí đó, cho dù muốn lui về phía sau hắn cũng nhất định không đem bảo tàng giao cho Tạ Minh Triệt, trong mắt trong tìm hắn chỉ có đứa con hoang kia thôi.

Giữa hai đầu lông mày như thêm một lớp tuyết mỏng, Tạ Minh Triệt rũ mắt áp lại một mảnh âm u nơi đáy mắt.

hắn sẽ không để Tạ Đình Diệu được như ý nguyện.

Tất cả những gì thuộc về hắn , hắn sẽ không để người khác cướp đi dù chỉ một đồng một hào.

Nhưng mà ...hắn nhớ tới đứa em trai trên danh nghĩa của mình, đứa con tâm can bảo bối của Tạ Đình Diệu. Ở trong trí nhớ của hắn thì đứa em trai đó không phải người tâm tư đơn giản. Chuyện lần này hắn thế nhưng lại cầu Tạ Đình Diệu thu thập cục diện rồi rảnh hộ hắn. thật là hiếm được một lần.

“ Nhưng cậu cần thận một chút, đừng mắc bẫy của lão già nhà cậu ” – Thẩm Ngao thật sự không yên tâm.Suy cho cùng thì hắn hiểu rất rõ về tình huống trong nhà Tạ Minh Triệt. Tạ gia là đại gia tộc trăm năm ở Lệ Thành, căn cơ tích lũy rất sâu nhưng lại rắc rối khó gỡ, rất là phức tạp.

Người bố tiện nghi của Tạ Minh Triệt chỉ bù nhìn thôi, thực tế quyền nắm tài chính của Tạ gia vẫn ở trong tay của bà nội Tạ.

Tuy bà nội hướng về Tạ Minh Triệt nhưng cũng khó đảm bảo rằng lão già Tạ Đình Diệu sẽ không vì con trai bảo bối của mình mà cố tình ngăn chân Tạ Minh triệt.

“Yên tâm đi” – Tạ Minh Triệt uống một ngụm trà.

Thấy Tạ Minh Triệt không quá kinh ngạc thì Thẩm Ngao cũng yên tâm.

hắn luôn tin tưởng người bạn này của mình.

nói đến tính kế, lão già họ Tạ kia làm sao có thể chơi được Tạ Minh Triệt? Đừng nói lão già đó, ngay cả Thẩm Ngao hắn cũng không chơi được.

Chỉ cần Tạ Minh Triệt muốn thì bất cứ lúc nào bảo tàng Tạ gia đều có thể rơi vào tay hắn , chỉ là hắn muốn chậm rãi tới thôi.

một bữa cơm ăn xong, Thẩm Ngao rời đi trước.

Thời điểm Tạ Minh Triệt đưa A Yên trở về chung cư đã là hơn 8 giờ tối. A Yên ngồi trên sofa xoa xoa cái bụng căng tròn của mình.

cô ăn quá nhiều.

Đây là lần đầu tiên cô ăn nhiều như vậy.

Tạ Minh Triệt biết cô ăn đến no căng cả bụng, trước tiên rót cho cô một chén nước sau đó đi lấy thuốc tiêu hóa kêu cô uống vào.

A Yên ngoan ngoãn cho vào trong miệng, vốn dĩ cô nghĩ sẽ rất là đắng bởi vì thuốc nào cũng đắng.Kết quả ăn vào trong miệng là một hương vị chua chua ngọt ngọt, ánh mắt cô sáng lên: “ A Triệt, còn không?”

“ Em không thể ăn nữa ” – Đáy mắt Tạ Minh Triệt toát ra một chút bất đắc dĩ.

“A... Vậy anh xem TV với em nha?” – cô lại dùng ánh mắt chờ mong nhìn hắn.

Tạ Minh Triệt tính toán tới thư phòng một lát, bên ZR lại gửi bản thiết kế mới, nhưng thấy cô mãi mắt mong chờ nhìn hắn , hầu kết hắn khẽ nhúc nhích không nói được lời từ chối.

Tạ Minh Triệt ngồi xuống bên cạnh cô , A Yên thật tự nhiên mà quàng lên người hắn.

“ Ngoan ngoan ngồi đi ” – Thân thể Tạ Minh Triệt cứng đờ, có chút bất đắc dĩ.

A Yên bẹp miệng, có chút mắt mát, “Dạ”

Sau khi bật TV lên thì cả hai đều ngồi ngay ngay thẳng thẳng, giữa hai người còn bị ngăn cách bởi một cái ly.

Tạ Minh Triệt mặc danh thờ phào nhẹ nhõm một hơi. Mà A Yên cảm thấy rất không vừa lòng.

trên TV đang chiếu một vở hài kịch cổ trang, A Yên thất thần mà nhìn trong chốc lát, quả nhiên bị cốt truyện khôi hài hấp dẫn.

cô xem đến vui vẻ, thỉnh thoảng còn cười ra tiếng. Mà Tạ Minh Triệt lại không có bao nhiêu hứng thú, trong lúc nhìn màn hình TV còn có chút thất thần.

Nghe thấy tiếng cười mềm mại bên tai hắn không khỏi nhìn ngắm cô một chút. Suốt mặt cô trắng nõn, dưới ánh đèn vàng lại có chút phiếm hồng, lông mi của cô rất dài giống như hai cây quạt nhỏ vậy, mặc dù che mắt nửa cặp mắt tròn tròn của cô lại không che lấp được đôi đồng tử đen nhánh.

Tầm mắt hạ xuống, ánh mắt của hắn ngừng ở ngón tay trở bên tay trái của cô.

trên chiếc nhẫn khảm một viên hạt châu trong suốt, dưới ánh đèn còn có một sợi dây màu bạc nhỏ ở giữa.

Đồng tử Tạ Minh Triệt co lại, không biết vì sao mà hắn lại cảm thấy chiếc nhẫn này có chút quen thuộc.

“ Chiếc nhẫn này...ở đâu vậy?” – hắn bỗng nhiên mở miệng.

A Yên nghe thấy hắn hỏi thì theo ánh mắt của hắn nhìn về phía ngón trỏ bên tay trái của mình, cô “A” một tiếng, sau đó thành thành thật thật trả lời: “ Là hồ mập cho em”

“ hắn nói như vậy về sau nếu em đi ra ngoài một mình mà gặp nguy hiểm thì hắn sẽ biết sau đó tới cứu em!”

Nhắc tới Bạch Thư Yến, A Yên lại cười rộ lên, lộ ra hai chiếc răng nanh.

Hồ mập chính là bạn tốt nhất nhất của cô.

“ Vậy à...”

Tạ Minh Triệt cảm thấy bản thân chắc là đã nghĩ nhiều rồi.

không biết khi nào, A Yên đã mơ màng sắp ngủ.

Lúc Tạ Minh Triệt đang nhắm mắt dưỡng thần thì cảm thấy đầu vai đột nhiên nặng hơn.

hắn mở mắt ra ngiêng đầu nhìn thì thấy A Yên dựa vào vai hắn , đôi mắt nhắm lại, tiếng hít thở nhàn nhạt, hơi thở ấm áp phun vào cổ hắn. Lúc cô ngủ có lẽ chính là lúc cô an tĩnh nhất.

Giờ phút này cô dựa đầu vào vai anh , hoàn toàn không có bất kì phòng bị gì,thậm chí khóe miệng còn hơi cong cong lên.

Giống như là cô luôn tin tưởng anh.

Nhưng loại tin tưởng này từ đâu mà tới thì anh không rõ lắm.

Tạ Minh Triệt bỗng nhiên duỗi tay, đầu ngón tay chạm nhẹ vào mặt cô .

Thần sắc của anh không tự chủ mà nhu hòa đi một chút, lông mi quăn năm nhiễm băng tuyết dường như tan ra thành xuân thủy tình nồng, yên tĩnh chảy xuôi.

Thấy cô ngủ say, Tạ Minh Triệt đưa mắt nhìn đồng hồ thấy đã 10 giờ rưỡi. anh do dự trong chốc lát, cuối cùng gọi cô dậy.

“ Làm gì vậy A Triệt” – đang ngủ ngon lành thì bị anh đánh thức,A Yên cũng có chút không vui.

Mà Tạ Minh Triệt lại nghiêm túc nhìn cô : “ Em còn chưa rửa mặt”

A Yên chớp chớp đôi mắt mông lung, nửa ngày không nhúc nhích.

“ Hôm nay em ăn toàn đồ ăn có mùi nặng”

anh vẫn không có ý định đổi ý.

“ Vâng” – Cuối cùng A Yên ngoan ngoãn nghe lời.

Trong khoảng thời gian này, Tạ Minh Triệt càng bận hơn so với thường ngày, thứ nhất là bởi vì phim phóng sự ở cấm cung đã bắt đầu quay, thứ hai bởi vì cấm cung lại tiếp nhận một lượng văn vật cần chữa trị nữa.

A Yên cũng rất ngoan, lúc Tạ Minh Triệt đi làm thì cô thường đi tìm Bạch Thư Yến hoặc tự mình kiểm cái chơi. Có đôi khi không ra ngoài, cô ở nhà bật laptop mà Tạ Minh Triệt mua cho chơi một mình.

Phim phóng sự về chữa trị văn vật ở cấm cung vừa bắt đầu quay thì tổ tuyên truyền cũng đã lên mạng làm tốt công việc của mình, bởi vì trước đây có video hot của Đồng Gia Lâm lại thêm danh khí của đạo diễn Dự Đông Hạ cho nên khiến cho rất nhiều người chú ý.

Nhưng độ chú ý như vậy vẫn là không đủ.

Phim phóng sự về chữa trị văn vật là quay theo tập, Dự Đông Hạ suy nghĩ mãi cuối cùng quyết định quay chụp tổ ngọc khí trước.

một phần là vì danh khí của Điền Vinh Sinh trong giới đồ cổ, một phần là sự chú ý của dân mạng với Tạ Minh Triệt.

Khi tập đầu tiên của bộ 《 cấm cung văn vật tu phục lục 》 ra mắt, bởi vì lực tuyên truyền khá lớn, mở rộng trên nhiều mặt trận nên thu hút không ít sự chú ý.

Mà sau khi phát sóng 2 ngày thì trên Weibo càng náo nhiệt bởi vì Tạ Minh Triệt ở tổ ngọc khí giá trị nhan sắc nghịch thiên

Những đoạn phim có mặt Tạ Minh Triệt bị máy đại V cắt riêng ra khiến cho một bộ phận ham mê sắc đẹp bắt đầu đào bới những tin tức về Tạ Minh Triệt.

Vì thế rất nhanh có người đem những tư liệu về Tạ Minh Triệt công bố ra.

Hóa ra chàng trai nhan sắc kinh người này cũng là từ gia tộc nội tình phi phạm ra.

Tạ gia Lệ thành đích tôn, người thừa kế bảo tàng Tạ gia.

Thân phận như vậy đủ thỏa mãn tâm tư thiếu nữ đối với mỹ nam hoàn hảo trong tưởng tượng.

Ba chữ “ Tạ Minh Triệt” nằm trong top10 hot search duy trì liên tục mấy ngày, nhiệt độ vẫn luôn không giảm. Mà lượng tin tức về “ Cấm cung văn vật tu phục lục” cũng

bởi vậy mà được kéo lên.

Từ giờ phút này, ngành chữa trị vẫn vật thần bí rồi cuộc rút đi bức màn che mông lung, chân chân thật thật hiện ra trước mặt mọi người.

Sức hấp dẫn của lịch sử, nội tình văn vật, khó khăn trong công việc đều thông qua từng thước phim phóng sự tăng tầng hiển lộ ra, sau khi mang đến hiểu biết cho mọi người thì bắt đầu lĩnh hội ý nghĩa trong đó.

Chung quy, thời đại này chưa từng quên đi lịch sử của chính mình.

Từ khi A Yên biết “Cẩm cung văn vật tu phục lục” ra tập một thì vẫn luôn chờ mong.

Phát sóng lúc ban đêm thì cô liền chui vào trong chăn nhìn màn hình máy tính.

Có mấy cảnh quay Tạ Minh triết, mỗi lần khoảng một phút nhưng A Yên không bỏ lỡ bất kì cảnh nào.

anh mặc quần áo lao động tối màu, dáng vẻ rũ mắt nghiêm túc làm việc trên màn ảnh vẫn đẹp mắt như cũ.

Ở cuối cùng có một màn phỏng vấn anh, anh ngồi trên sofa, chân dài vắt chéo, biểu tình nhìn như đậm mạc nhưng mỗi vấn đề, câu hỏi của nhân viên anh đều trả lời rất nghiêm túc.

“Nghe nói tiền lương của chữa trị sư không cao, cho hỏi việc này có ảnh hưởng tới sự nhiệt tình của anh với công việc không?”

Thời điểm anh trả lời vấn đề này, mi mắt rũ xuống, môi mỏng hơi cong thế nhưng hiếm thấy mà toát ra một tia ý cười: “Khi tôi đủ năng lực nhiệt tình thì không có gì ảnh hưởng hết”

Thời điểm anh trả lời mấy vấn đề này không có một chút do dự nào, cũng không dừng lại lấy nửa giây, cơ hồ là bình tâm mà nói, mười phần tự tin.

A Yên ngồi trước màn hình máy tính nhìn anh, cảm thấy cả người anh giống như đang lấp lánh phát ánh lên.

thật giống với sao trên trời.

“Như này, tôi muốn thay thế mọi người hỏi một chút, anh có thích con gái không? À không đúng, anh thích con gái như thế nào?”

Nhân viên công tác ra cái vấn đề cuối cùng này khiến Tạ Minh Triệt trầm mặc.

A Yên nhìn chằm chằm màn hình, kết quả nghe hắn nói: “thật xin lỗi, không có”

Đề tài không liên quan đến công tác chữa trị, cả người hắn dường như càng thêm lãnh đạm xa cách, thời điểm trả lời cũng càng thêm dứt khoát.

A Yên ghé vào trong chăn trợn to hai mắt.

Tại sao lại không có?

Có ta có ta nha!

Bạn đang đọc truyện *Quốc Gia Tì Chối Bảo Vệ Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.